

အောင်မြင်
စရာ

အောင်မြင်

BURMESE
CLASSIC

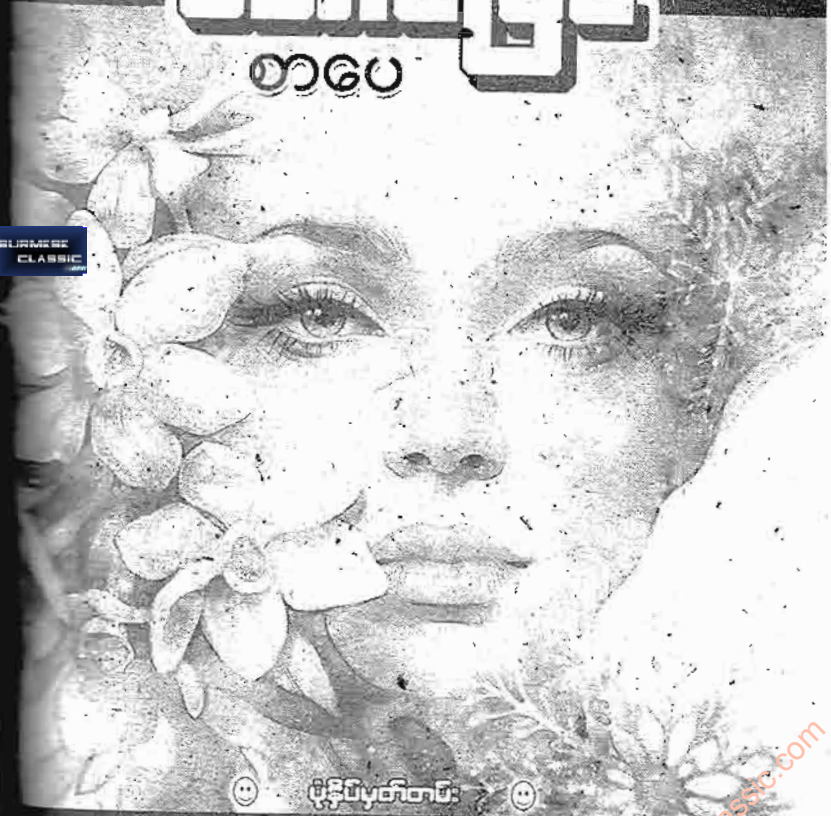
နှုတ်ခမ်းတစ်စုံရဲ့
ဝတ်နံ့နံ့

အောင်မြင်

တစ်ပေ

BURMESE CLASSIC

မိုနိုပိုပိုတစ်ပေ

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ထောင်အမှတ် (၅)၊ အပိုင်း (၅) - ရက်စွဲ။

ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက် (မြို့ဝေဝေဂူ)၊ အမှတ် (၁၄၄)၊ နေထိုင်လမ်း၊ သုတေသနတိုက်၊ ရန်ကင်း။

ဦးအောင်မြင် (မြို့ဝေ ဂူ)၊ အောင်မြင်စာပေ။

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ် (၁) အောင်သာလေးလမ်း၊ တောတောင်ခြင်း၊ ရန်ကင်း။

အခန်း (၁)

အခန်း (၁) အစပိုင်း

ဒီနေ့မှာ လေကောင်းကောင်းနဲ့

BURMESE CLASSIC

“အဟမ်း...ဟမ်း..”

ကားထဲကထွက်လိုက်တာနှင့် ဟိုတယ်လ်ကိုမောကြည့်ပြီး အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်စန့်စန့် ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို တည်သည် တင်းသည် မမည်သော ဟန်ပန်တွေ တင်လိုက်၏။

“အဟမ်း...ဟမ်း..”

“ဘဝင်..”

“ဘာလဲ..”

လေးမြတ်က သူမမျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး အနားပိုကပ်လိုက်ကာ..။

နောင်မြင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ခဏခဏ..ဘာဖြစ်လို့ အဟမ်းနေတာလဲ..”

“မှတ်ထား..အဲဒါချောင်းဟန့်တာ..”

“သိတယ်..လုပ်ချောင်းကြီးမို့လို့မေးတာ..”

“ငါ ဟိုတယ်လဲထဲဝင်ရမှာ လန့်နေလို့..”

“ဟိုတယ်လဲကိုလာတာ မဟုတ်ဘူး..မင်္ဂလာဆောင်လာတာ..”

“လေး..”

လေးက ပြောပြီးလှည့်ဝင်သွားသည်။ ဘဝင်က လက်ကို ဆွဲထားကာ..

“ငါ့ကိုကြည့်ပါဦး..လှရဲ့လား..”

“လှပါတယ်ဆိုမှ..”

“ငါ့လည်ပင်းတဟာ စိန်နဲ့တူရဲ့လားလို့..”

“တူတူမတူတူ ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားဘူး..”

“လေး..”

“ဟဲ့..ဘာလဲ၊ ငါ အပြန်ဂမန်းပွင့်ဝင်ချင်သေးလို့ မမိဘဲ နေတော့မှာပဲ..”

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်းပါ..ဟိုလူကြီး သဘောကျလောက်စရာ ရှိရဲ့လား..”

“ကျွတ်..ဘဝင်ရယ်..”

“ငါ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါ့မလားလို့..”

“ဟိုလူကြီး သဘောကျကျ မကျကျ နင်သီချင်းဆိုရတာပဲ မူမနေနဲ့.. သူတို့က အသံက ဒုတိယ..ချောဖို့လှဖို့က ပထမ..”

“ဒါဖြင့် ငါလှတယ်ပေါ့..”

“ဪ..ကဲ..”

ပြောနေရင်း မင်္ဂလာခန်းမထဲကို ဝင်လာမိကြသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲတိုင်းမှာ လှပြည့်မနေဘဲ တစ်ချို့တိုင်းတွေမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတာလည်း တွေ့၏။ ရိုနေသမျှ လူတွေကလည်း ဝတ်စားထားလိုက်တာ မီးရှောင်အောက်မှာ မျက်စိကျိန်းလောက်ပါ၏။

“ဟော..သမီးတို့လာကြ..”

“ရှေ့နေကြီးတို့ပါလား..”

ကိုယ့်ကိုသိတဲ့လူက ကိုယ့်ဆီလာကြိုသည်။ မသိတဲ့လူကလည်း သိတဲ့လူဆီကို တန်းသွား၏။

“ဘယ်လိုလဲသမီးရဲ့..သမီးတို့ဆိုင်ကို အားကိုးကာမှ..”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီရယ်..ဒီနေ့ကျမှ သုံးပွဲတောင် လက်ခံထားတာ ဖြစ်နေလို့ပါ၊ အဲဒါကြောင့် တောင်းပန်ရအောင် လာခဲ့တာပါ..”

“ဪ..ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ပရီဝယ်ဒင်တုန်းက သမီး ပြင်ပေးခဲ့တာ အရမ်းလှနေတာပဲဟာ..၊ ထိုင်သမီး..သူက..”

“သူက လေးရဲ့သူငယ်ချင်း..ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးပါအန်တီ..၊

နာမည်က ဘဝင်ပါ..” မိတ်ဆက်ပေးတော့ ရယ်ပြုသည်။ ဘဝင်ကလည်း ရယ်ပြုသည်။ သို့သော် ဘာတွေသောကဖိစီးနေသည်မသိ..

“ဘဝင်..”

“ဘာလဲ..ငါ့စကက်က အန်ဒါအပေါ်တက်နေလို့..”

“ဟင်..”

ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေသည့် ဘဝင်ကြောင့် လေးစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးပျော့ဂါဝန်လေးက ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ချပ်နေကာ ခြေဖမ်းလေးပေါ်မှာ ပုံနေသည်။ ရေချာမရောက်တရောက် ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးတွေကို ဒီတိုင်းအားလျှော့ပြီး ဖြန့်ချထားကာ ရွှေရောင်နားဆွဲရှည်စာ ပုံခုံးထိ ရှည်ကျနေ၏။ ဖိနပ်ကလည်း ဆင်စွယ်နဲ့ရွှေရောင်လေး ရောနေလျက်...

“လှနေတာပဲဘဝင်ရယ် အပါးသားလေး ဝတ်ထားတာ လှည့်မဟုတ်ဘဲနဲ့ အနီအိတ်ကံနေလည်း ဘာဖြစ်လဲ... ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး”

“နင်က ဝီမိန့်မချင်းမို့ မမြင်ပေမယ့် ယောက်ျားတွေက တော့ မြင်မှာပဲ... ဒီမှာ လိပ်တက်ပြီး ပေါင်မှာဖုတ်ကြီးဖြစ်နေတာနဲ့ နိပဒါလေး ခွဲကြည့်ရင် ပြန်ပေါ်လာ”

“အဲလောက်တက်နေရအောင် နင်ကစကက် မပြီး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ... ဝီမိန့်မချင်းမို့”

“အိမ်သစ်ဝင်ခဲ့တာပဲ”

“ဆွဲလိုက်လို့သာ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဘဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာလုပ်လုပ် ပြောစရာတစ်ခုခု အမြဲကျန်သည်။ ဧည့်ပုရိသ်တင်တွေ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ သူ့အင်္ကျီအိတ်တွေ ပကာသနတွေ အပြုံးကြပြီး အဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာနေကြသည်။

လူတွေများလာသလောက် သူ့မှာ အဲဒါကတွေပွားပြီး မျက်စိမျက် မျက်နှာပျက်နဲ့... ဝီမိန့်မချင်းမို့

“ငါ အိမ်သာ... အဲ... တိုင်းလက်သွားလိုက်ဦးမယ်..”

“ဘဝင်..”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်ပြီး... လှမ်းဆွဲမိမလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဆွဲလည်းမိလိုက်မှာ မဟုတ်သော လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးနှင့် ဘဝင်က ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ခေါ်လာတုန်းကတော့ အီလပ်ကိစ္စတွေ ပေးမယ့် သူ့ငွေ နဲ့ကို ဒီလိုနေရာမှာ ချိန်းရသလားဆိုပြီး ညည်းလိုက်တာ ခိုသံပေါက်လေသည်။ ဆီခိုးနားဟိုတယ်လ်ဆိုတော့ ဝီမိန့်မချင်းမို့ သလိုဖြစ်လျက်...

“ငါက ရန်ကုန်မှာနေထိုင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒီလိုနေရာမှာတော့ ပွဲမတက်ဖူးဘူးလေ... ပြီးတော့ သူများပာသတွေဝတ်ပြီး မတက်ရမှာ ခြေလှမ်းမှားမှင်တော့ ကျိန်းသေပဲ... တဲ့... ဝီမိန့်မချင်းမို့”

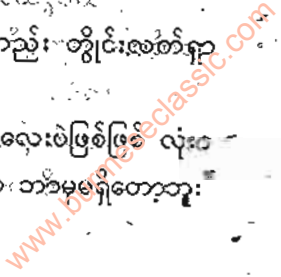
ခုထွက်သွားတဲ့ပုံကတော့ ခြေလှမ်းမမှားသည့်ပြင် ဂါဝန်စလေးနှစ်ဖက် မကော့ တလွှားလွှားနှင့် မြန်မြန်... “သမီးရေ... ဒီမှာ သမီးတို့နဲ့ စကားပြောဖို့မိတုန်းတွေ...”

သတို့သမီးရဲ့အခေါ်ခေါ်ခင်မိမက စည်သည်နှစ်ယောက်ကို သူမတို့စားပွဲမှာပဲ နေရာပေး၍ စကားတွေပြောနေသေးသည်။

သူ့အသံ သိပ်မကြားခင်မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲစခဲလျက် ပန်းကြဲသည့် မိန်းမလှလေးဦးအောင်ကို သတို့သမီး သတို့သမီး ပွဲထွက်လေသည်။ ဝီမိန့်မချင်းမို့

“... ဝီမိန့်မချင်းမို့... ဝီမိန့်မချင်းမို့... ဝီမိန့်မချင်းမို့... တိုင်းလက်ရှာရင်း ဖက်ဖက်မောနေခဲ့ပြီး..”

“ကဲ... ဒီတစ်ခါ အပေါ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အလေးစဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး... ကျန်ပါပြီ ချွေးတွေပြန်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

မှန်ချပ်ကြီးရှေ့ပြေးတော့ ဒေါက်ဖိနပ်က တခေါက်
ဒေါက် ခြည်၏။ မှန်ရှေ့မှာ စကားပြောရင်း တက်ခေါက်တော့
ဘေးမှာလာရပ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်၏။

“အဟွန်း...ဒီမှာအစ်မ တစ်ဆိတ်လောက်ကြည့်ပေးစမ်း
ပါ”

“ဟင်..”

“သူများမျက်နှာ မိတ်ကပ်တွေကွက်ကုန်ပြီလားဟင်..”

“မကွက်ပါဘူး...လှပါတယ်..”

“ဟုတ်လား..”

မှန်ထဲမှာလည်း မြင်နေသားနဲ့ သူများကလှပါတယ်ဆိုမှ
ကျေနပ်သွားသည်။ သူမပြန်ထွက်သွားတော့ မှန်ရှေ့မှာကျန်ခဲ့
သည့် အမျိုးသမီးက ပြုံးနေလျက်..။

“ချော်များလဲလိုက်ရင် သေဦးမယ်..ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီး
နဲ့ ပြေးနေတာ...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်တာ ဘဝင်မကြားတော့ပေ..။

“မင်္ဂလာအခါတော် ပေးနေပြီ..”

လူတွေအားလုံး မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီ အာရုံရောက်နေကြ
တုန်း ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ထိုင်ဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့မိစဉ်၊

“သတို့သား မောင်နေနာရီနဲ့ သတို့သမီး အချစ်ဝိုင်ကို
လက်ထပ်လက်စွပ် ဆင်မြန်းပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား...”

ဟင်..။

ဘဝင်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သတို့သားမောင်နေနာရီ လို့ပြောလိုက်တာလား...”

ဝင်လာတည်းက မင်္ဂလာစင်မြင့်ကို ကြည့်လည်းမကြည့်
မိ။ စိတ်လည်းမဝင်စားနိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်းအလုပ်စွပ်
နေခဲ့သမျှ ‘နေနာရီ’ဆိုသည့် နာမည်ကြားလိုက်မှ..။

“ဒါ..ကိုကိုလား..”

ဘဝင်မျက်လုံးတွေ စင်မြင့်ဆီရောက်သွားသည်။ ဗန်း
ကိုင်တဲ့ သူတွေနဲ့ လက်စွပ်ဆင်မြန်းပေးမည့်သူတွေ ဝန်းရံနေ
သည့်အလယ်မှာ သတို့သားကို သေချာမမြင်ရ..။

ဘဝင်စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ သိချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ
ထိန်းလို့မရတော့ပေ။ လေးရိုတဲ့စားပွဲကို သွားထိုင်မယ့် ရည်ရွယ်
ချက်က စင်မြင့်ဆီပြေးသွားမိခြင်းသို့ ရောက်ကာ..။

လှေကားနှစ်ထစ်ထိ ပြေးတက်လိုက်သည်။ လည်ပင်း
ရှည် ကြည့်လိုက်တော့ ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနှင့် သတို့သားရဲ့
နှုတ်ခမ်းနဲ့ မေးဖျားအစွန်းကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်၏။

ကိုကိုပဲ..။

ဘဝင် နေရာမှရပ်ရင်း တဒဂံ ကြက်သေသေသွားခဲ့
သည်။ သူမ ဘာတက်လုပ်မှန်းမသိဘဲ လှေကားထစ်ပေါ်ထိ
ပြေးတက်သွားသောကြောင့် လေးလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ထ
ရပ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့မှ ဘေးလူတွေကို သတိရပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်ရ
သည်။ ဘဝင်ကတော့ နောက်ထပ်လှေကားထစ်တွေကို ရဲတင်း
သွက်လက်စွာ နင်းတက်ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ..။

“ကိုကို..”

လက်စွပ်ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးဘေးမှာ တိုး

ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး..!

“ကိုကိုကု လက်ထပ်နေတယ်ပေါ့..”

နာရီမျက်နှာမှာ အံ့အားသင့်ခြင်းကြောင့် ဘဝင့်ကိုငေး

ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပွင့်ဟသွားခဲ့သည်။

“မင်း..”

“ဟုတ်တယ်..ဘဝင်လေ၊ ကိုကိုမိန်းမ ဘဝင်..”

“သား..”

“နေနာရီ..သူကဘယ်သူလဲ..”

“သူဘယ်သူလဲကို..”

နာရီမိဘတွေ..!

ပြီးတော့ သတို့သမီးရဲ့ မိဘတွေ..!

သတို့သမီးသည် နောက်ဆုံးမေးမြန်းသူဖြစ်ရကသ၊ သူမ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စူးရဲနေခဲ့လျက်..!

“ဖြေပါဦး ကို..ဒါဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..”

“မကြားလိုက်ဘူးလား..ကျွန်မက ကိုကိုရဲ့ဇနီးပဲ..”

ဘဝင်က အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲက သတို့သမီးအတွက် လက်စွပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူမလက်သူကြွယ်မှာ စွပ်လိုက်သည်။ လုပ်လိုက်ပုံက ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်မှမလို ဘာမှမခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုကို ဂရုမစိုက်စွာ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမဘေးမှာ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ဝန်းရံပတ်ဆို့ထားလိုက်တာကိုလည်း တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ..!

“ကိုကိုနဲ့ဘဝင် ပြတ်စဲခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး..မုန်းခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ်လက်ထပ်ဖို့

လုပ်နေရတာလဲ..”

“ဒီမှာ..ဟေ့..”

“အို..သူများကိုမဆွဲပါနဲ့..”

“မဆွဲစေချင်ရင် မင်းခုချက်ချင်း ထွက်သွားလိုက်စမ်း..”

လက်တစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်၍ ဆွဲထုတ်မလိုခံလိုက်ရမှ ဘဝင် နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထွက်သွားခိုင်းတဲ့လူကြီးတွေ ရော ဆွဲထုတ်ဖို့ လက်တစ်ပြင်ပြင်နဲ့ လူတွေ့ရော..!

သူမဘေးမှာ လူကြီးသူမဆိုသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဝိုင်းရံလိုပါလား၊ ရုတ်တရက် ဧည့်ပရိသတ်တွေ သတိမထားမိအောင် ကာကွယ်နေကြတာမုန်း ရိပ်မိလိုက်ကာ..!

“ဘာလို့ထွက်သွားရမှာလဲ..ဘဝင်ကကိုကိုဇနီး၊ ကိုကိုမှာ သားနဲ့မယားနဲ့..ကိုကိုနော် ကိုကိုနောက်ထပ်လက်ထပ်ရဘူး..”

“ဘဝင်..ဟဲ့၊ ဘဝင် ငါ့ကိုကြည့်..”

လေး လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်လာပြီး ဘဝင်လက်လေးကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဘဝင်က ပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး..ဗန်းကိုင် မိန်းကလေးရဲ့ရှေ့ကို တိုးရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမက သတို့သားနဲ့သတို့သမီးရဲ့ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး..!

“ကိုကို ဘဝင်ကိုအရင်ဖြေ..ဘာဖြစ်လို့ ဘဝင်ကိုထားခဲ့တာလဲ၊ ကိုကို မုန်းလို့လား..”

နေနာရီမျက်နှာမှာ တင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာစကားမှမဆို..!

“ကို..”

ဝိုင်ကလည်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ခေါ်ကား..

“ဒီကိစ္စနောက်မှ ဆွေးနွေးလို့ရတယ်..အခု ဝိုင်တို့ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာအတွက် ဒီပွဲပြီးတဲ့အထိ ရှေ့ဆက်မှဖြစ်မယ်..သူ့ကိုရှင်း ထုတ်ပေးပါ..”

နာရီမျက်နှာနိမ့်နိမ့်နေခဲ့လျက် စကားတစ်ခွန်းမှမဆို..

“နေဦး..ဒီကိစ္စသားဖြေရှင်းမှ အဆင်ဆိုးမှာ..”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လို့သာ ဘဝင်သိထားသော နာရီမေမေ ဒေါ်ပန်းသီရိက ဘဝင်လက်လေးကို လွှတ်ထွက်မ သွားအောင် တစ်ခါတည်းဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး..

“မင်း..အန်တီနဲ့စကားလိုက်ခဲ့..”

“ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ..”

“ပြီးရင် သားလည်းလိုက်လာလိမ့်မယ်..မင်းနဲ့သားရဲ့ ကိစ္စကို တို့လူကြီးတွေ ဘာမှမသိခဲ့တဲ့အတွက်..အဲဒါတွေ မင်း ဘက်က ခိုင်လုံအောင်ပြနိုင်ဖို့လိုတယ်..”

“အို..မရပါဘူး..”

ဖိဆုပ်ထားသည်ထင်ပေမယ့် ဘဝင်က တစ်ချက်တည်း ဆောင်ရန်ခါချပစ်လိုက်ကာ..

“ကိုကိုနဲ့ဘဝင် တစ်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာ တစ် ရပ်ကွက်လုံးသိတယ်..ကိုကိုနဲ့ဘဝင်အတွက် ခိုင်လုံပြီးသား..၊ ဘယ်သူသိသိ မသိသိ..”

သူတို့ရဲ့ပြဿနာကို ပရိသတ်တစ်ချို့ ရှိပုံမိကုန်ကြပြီး စင်ပေါ်ကို အာရုံတွေစိုက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်စ နှစ်

ယောက်စစင်ပေါ် ရောက်သွားကြရင်း လူတွေပိုမိုများပြားသွား ခဲ့၏။

ဘဝင်အသံလေးက ဘယ်သူ့စကားသံမှ တိုးပေါက်မ ဝင်..

“ဟင်အင်း မရဘူး..ပြီးမှဆိုတာ ဘာပြီးမှလဲ၊ ဒီပွဲမလုပ် ရဘူး ကိုကိုက ဘဝင်ယောက်ျား..”

ဇွတ်တရွတ်ပြောရင်း နာရီလက်ကိုလှမ်းဆွဲသည်။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က လက်ကိုပုတ်ချပစ်ကာ၊ “မင်း ရဲတင်းလှချေလား..”

“သက်သက်ပွဲဖျက်တာလား..”

“ရဲခေါ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ..”

“နေနာရီက ဒီလောက်ရိုးဖြောင့်တဲ့ဟာ..မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေး နယ်မှာအကြာကြီးသွားနေ သေးတယ်မို့လား..”

စကားသံတွေ များပြားလာသည်။ အောက်မှာထိုင်နေ ကြသည့် ပရိသတ်တွေ မိုးတိုးမတ်တပ်တွေ ဖြစ်လာတဲ့အထိ ရေးကြီးခွင်ကျယ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့လျက်..

“ကိုကိုပြောလေ..ဘဝင်ကို ထွက်သွားစမ်းလို့ ပြောစမ်း ပါ”

“ဟုတ်တယ်..မင်းထွက်သွားသင့်တယ်၊ ခုထွက်သွား ဘဝင်”

သူမအော်ဟစ်နေဆဲ နာရီစကားသံက ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘဝင် ရုတ်တရက် ဆွဲ အသွားခဲ့၏။

သို့သော် ဖျတ်ခဲနဲ ရှေ့တိုး၍ နာရီလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်
ထား..။

“ကိုကိုထပ်ပြောဦး..လုပ်လေ၊ ဘဝင့်လက်ကို ဆွဲထုတ်
သွားလိုက်ပါ..။ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပစ်မယ်ဆို ဒီကလူတွေ
ဝိုင်းနှင်ဖို့မလိုဘူး..”

အားလုံးတိတ်ကျသွားသည်။ သတို့သမီးအမေ မျှော်
လင့်တကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ နာရီအမေက ရင်တထိတ်ထိတ်
စောင့်နေခဲ့သည်။ နာရီကတော့ ဘဝင့်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်
လျက် သူမကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စင်ပေါ်ကနေ ဆင်းထွက်သွားလေသည်။

“ကိုကို..”
“သား..”

“မာ..တကယ်ကြီးထင်တယ်..”

ပြောဆိုဝေဖန်သံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်
လာကြ၏။ ဗန်းကိုင်လက်ထဲမှာ ပန်းကုံးတွေလည်း ဒီတိုင်း..။
လက်စွပ်ဘူးလေးတွေလည်း ဒီတိုင်းရှိနေခဲ့လျက်..သတို့သမီး
လက်စွပ်တစ်ကွင်းသည်သာ ဘဝင့်လက်မှာ စွပ်လျက်ပါသွားခဲ့
ပြီး..။

ကျင်းပနေဆဲ မင်္ဂလာပွဲသည်..။

အခန်း (၂)

“နှင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအတင်းဆွဲထုတ်လာတာလဲ လေး..
ဖယ်..လွှတ်..”

ကားနားရောက်လာတော့ လေးဆွဲထားသည့် လက်ကို
ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
လေးက ရှေ့ကပတ်သွားပြီး ကားပေါ်တက်၍ ကမန်းကတန်း
မောင်းထွက်လိုက်ပြီး..။

“ကိုနေနာရီလည်း ပြန်သွားပြီလေ..ဘာလဲ ကားဘီးဖက်
လိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား..”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုလိုက်လိုက်ပေါ့..သူ ငါ့ကိုလိမ်ခဲ့တာ၊

ငါနဲ့လက်ထပ်တုန်းကတော့..ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာလေး..”

“ဟင်..”

ကားမောင်းရင်း တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိကာ..

“နေနာရီတို့ ဒီလောက်ချမ်းသာတာ နင်မသိခဲ့ဘူး ဟုတ်လား..”

“မသိလို့ပေါ့..သိရက်နဲ့ ငါက မြို့တက်လာပြီး နင့်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေပါ့မလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးဘဝင်ရယ်..နစ်နဲ့ချိုပြီး ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ယောက်ျားကို ဘယ်လိုစစ်မြစ် ဘယ်လိုအခြေအနေမှန်း မသိခဲ့ဘူးဆိုတာ နင့်အဖြစ်က..”

“ငါက ချစ်တာကိုး..”

လာပြန်ပြီ..!

“ကိုကိုက တည်တည်တင်းတင်းကြီးနေတာ..”

“အဲဒါကို..”

“အဲဒီဆရာကို ရယ်အောင်ဘယ်လို စမလဲဆိုပြီး ငါတို့

သူငယ်ချင်းတွေ အလောင်းအစားလုပ်ကြရင်းနဲ့..”

“ဪ..မိမနိုင်ဖမနိုင်လေးတွေ..”

“အဲဒီတုန်းက ပျော်စရာကောင်းလို့လေ..”

“ကလေးတွေ ဘာတွေရပြီး ကွဲသွားတဲ့အချိန်ကျတော့ ပျော်သေးလား..”

“ကိုကိုပဲ ငါ့ကိုထားခဲ့တာ..”

“နင့်ကို သူကမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရလို့လား..”

“ချစ်တယ်လို့ထင်တာပဲ..”

ဘဝင့်အသံလေးက ကရုဏာဒေါသနဲ့တောင် မပြောရက်နိုင်တော့တဲ့အထိ အားနည်းကြေကွဲနေရှာလျက်..!

“ငါက ငါ့ဟာငါနေတတ်သလိုနေတာကို ငါမနေတတ်ဘူးပဲပြောပြီး ငါ့ဆိုဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး..”

“တကယ်မကောင်းလို့များလား..”

“ဘာ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ မှန်တယ် ကောင်းတယ် ထင်ကြတာပဲ..သူနဲ့နင် စရိုက်မတူလို့ကွဲကြတာပဲဟာ..”

“ကိုကို တကယ်ရက်စက်တယ်သိလား..သူ့ကို သူဌေးသားမှန်း ငါလုံးဝမသိအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်..ငါဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်နေတာကို ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့တယ်..ပြီးတော့ ငါမကောင်းဘူးဆိုပြီး ထားသွားတာပဲ..”

“ဘယ်နေရာမကောင်းလို့လဲ ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရဘူးလား..”

“ဟင့်အင်..”

လေး တံတွေးမျိုးချလိုက်မိ၏။ မင်္ဂလာဆောင်သွားပြီး ဘာမှလည်း မစားမသောက်ခဲ့ရ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာလည်း ကိုယ့်လူနဲ့သာ သက်ဆိုင်နေကာ.. ။

“နင် ငိုနေတာလား..”

“ငိုချင်နေတာ..မျက်ရည်ကမထွက်ဘူး..”

“ဖြစ်ရတယ်ဟယ်..မငိုချင်လို့ မထွက်တာပေါ့..”

“ငိုချင်တယ်..ငိုချင်လို့ နှာခေါင်းတွေစုပ်၊ မျက်လုံးတွေ

ပူ ဖြစ်လာတာပေါ့..ငါ့ကိုကအကျင့်မကောင်းတာ၊ မိန်းမတို့လက် နက်က မျက်ရည်တဲ့..ငါက မျက်ရည်မထွက်တတ်တော့ လက် နက်မရှိတဲ့ မိန်းမလေ..”

“လက်နက်သံရှိရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲ လောင်ချာနဲ့အပစ်ခံ ရတာထက် ဆိုးသွားနိုင်တယ်..”

လေးကပြောပြီး ခေါင်းခါသည်။ ဘဝင်က လှည့်ကြည့် ၏။ မမြင်ရတော့ ကားထဲမီးဖွင့်လိုက်ကာ..

“နင်ကပြုံးစိစိဖြစ်နေတယ်ပေါ့..ငါက မင်္ဂလာပွဲထဲက ဆွဲထုတ်ခံရတဲ့လူ..”

“ငါတော့ နေရာရိုက် နင်ဆွဲထုတ်ခဲ့တာပဲမြင်တယ်..”

“သူ့ဟာသူ ထွက်သွားတာလေ..နင်မမြင်ဘူးလား..”

“အဲဒါ နင်ပြဿနာရှာလိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးလား..နင်ကို ဆွဲမထုတ်ဘဲ သူ့ဟာသူ ထွက်သွားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦး မှာ..”

“ကိုကို ငါ့ကိုဆွဲမထုတ်ဘူးဆိုတာ သိသားပဲ..ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုချစ်လို့လို့ မထင်နဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ကိုကိုဘယ် တော့မှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနိုင်မယူဘူး..စကားများပြီဆို ငါကပဲပြေး ပြေးထုတာ..”

“မခံနိုင်လွန်းလို့ ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့..”

ပြောပြီး လေးက မီးပြန်မိတ်လိုက်သည်။

ဘဝင်က ပြန်ဖွင့်၍..

“အဲဒါတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေးရယ်..ငါက လည်း အတင်းနာအောင် ထုရိုက်ပစ်ပါ့မလား..”

“ခုတောင် ငါပြောသလို ဟုတ်များဟုတ်သလားလို့ နင် တွေးမိပြီး လန့်သွားတယ်မို့လား..လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ဆိုပေမယ့် လူမှန်းမသိသေးတဲ့ ကလေးလေးတွေ ထုရိုက်တာတောင် မခံနိုင် တဲ့နေရာထိရင် နာသေးတာ..”

“ငါ..”

ဘဝင် အသံလေးတိတ်သွားပြီး လမ်းဘေးကိုလှည့်ငေး ၏။

လေးက မီးပြန်မိတ်လိုက်ပြီး..

“ငါ့တမင်စနေတာပါဟာ..အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖြစ် မိ သားစုအသိုက်မြှုပ်ဖြစ်ဖြစ်..ပျက်ချိန်တန်ရင် ပျက်တာပါပဲ..” ဟင်..

ဘဝင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့..

“ခဏခဏ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်..အဲ့..ခဏခဏ ဖြစ်ချိန် တန်နေတာမျိုးရော ရှိလားဟင်..”

“ဘဝင်ရယ်..”

စိတ်တိုသွားပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမကို အိမ် ထောင်ပျက်ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ..၊ အလှအပ ကြိုက်သလောက်ပြင် လိုက်တဲ့အလှ..၊

ပြင်သလောက် လှနေတတ်တာလည်း ဘဝင်ပဲဖြစ်ကာ၊ စကားပြောကြည့်တော့လည်း တည်ငြိမ်ဖို့ဆိုတာဝေးလို့ ကလေး ဆန်ဆန်တွေးတာ ကလေးပြော ပြောတတ်တာတွေက ကလေး လိုပဲ ချစ်ဖို့ကောင်း၏။

“ပြောစမ်းပါဟာ..ငါတို့က အိမ်ထောင်ပျက်သွားခဲ့ပြီး

သားခိုးလို့ ပြန်ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား..”

“ဟိုမှာ မင်္ဂလာတောင်ဆောင်လိုက်ပြီဦးစွာ..နင်က ဘာ
ဖြစ်ချင်သေးလို့လဲ..”

“အို..မဆောင်ရပါဘူး၊ ငါဖျက်လိုက်ပြီ..အဲဒီပွဲ မဖြစ်
ဘူး..”

အခန်း (၃)

“ဒီလိုပြောလို့မရဘူးလေ..မင်္ဂလာပွဲက ပြီးနေပြီဦးစွာ..”

“ကျွန်မတို့ကလည်း မပြောချင်ပါဘူး ဒေါ်ခင်မမရယ်..
ဒါပေမယ့် ပွဲမပြီးခင် အားလုံး ဟိုထွက်ဒီထွက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ
တာလေ..”

“ဒီလို မပန်းသိရဲ့..”

ဝိုင်ရဲ့အမေဒေါ်မြမှူးက မတည့်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ကြား
ဝင်၍..!

“ကျွန်မတို့က မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ ဒီပွဲမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆို
တာကို လက်ခံပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး..အရှင်ဆုံးပြောရရင် ညတ
သူတို့ရဲ့ လက်ဖွဲ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်မှ သွားမအိပ်ကြတာမှန်

တယ်...ဒါပေမယ့်..”

“သားက ခုထိ အိမ်ပြန်မလာသေးဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပြောရင်း ထရပ်လိုက်ကာ..

“သားအိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ လူများများမသိကြပေမယ့် မမြတို့ကိုတော့ ကျွန်မတို့ပြောပြခဲ့ပါတယ်..”

“ဟုတ်တယ်လေ..ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကို မပန်းသီတို့ သဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးမို့လား...နောက်ပြီး ကွဲခဲ့တာ လည်း သုံးလေးနှစ် ရှိနေပြီပဲ..”

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်ဗျာ..”

နေနာရီရဲ့ဦးလေးဖြစ်သော ဦးတင်ထွတ်က နောက်ခန်းထဲကနေ ခပ်လှုပ်လှုပ်ထွက်လာကာ..

“အခု လူငယ်တွေလည်း မပါကြဘူး...အခြေအနေကလည်း ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆုံးဖြတ်လို့မှ မရဘဲ..သူတို့ချင်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက သဘောတူပေမယ့်..

“သမီးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး..”

“ဘာကိုလဲ..”

“သူ တွေ့ချင်မှာမဟုတ်ဘူးမပန်းသီ..အရှက်တကွဖြစ်ခဲ့တာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတာလေ..”

“ဒါဆိုလည်း..ဖြစ်နေဆဲအတိုင်း ကျွန်မတို့ခဏတော့ ကြည့်နေသင့်တယ်ထင်တယ် မမြ..”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မပန်းသီ..”

ဒေါ်မြမှူးက ဒေါသသံစွတ်လျက်..

“ကျွန်မတို့လိုချင်တာ မပန်းသီဆီက ဒီလိုစကားမျိုး မဟုတ်ဘူး..”

“မမြတို့လိုချင်တဲ့ စကားပြောပေးဖို့လည်း အဆင်မပြေသေးဘူးလေ..”

“ဘာကိုအဆင်မပြေတာလဲ မပန်းသီရယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ သိက္ခာမရှိ အရှက်မသိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲထည့်တွေးနေရတာလဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မဖြေနိုင်ပေ..

စိတ်ထဲမှာထင်သွားတာကတော့ သားကဒီမိန်းကလေးကို ပြတ်သားစွာ ဥပေက္ခာမထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဘဝင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ သားရဲ့ မျက်နှာကို ဒေါ်ပန်းသီရိ အကဲခတ်ခဲ့သည်။

သားရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရင်းနှီးလွန်းသော အံ့ဩ နာကျင်ခြင်းကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့သဖြင့်..

“ကျွန်မတို့ စဉ်းစားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ..ဒီမိန်းကလေးက ပွဲပျက်အောင် တမင်လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်..”

“ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး..ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ..”

ဒေါ်မြမှူးတို့ကစွတ်..

ဒေါ်ခင်မမကလည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၍..

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက ‘လှယဉ်ချော’ ဆံပင်မိတ်တစ်ဆိုင်က လေးလေးမြင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအိမ်မှာကပ်နေရတဲ့ နေ့

သည်... ဒီပွဲကိုလာတာလည်း စပွန်ဆာပေးမယ့် သူဌေးနဲ့တွေ့ဖို့ ဆိုလား...ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဖြစ်သလိုကြုံသလို ငွေရှာတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုးတွေနဲ့..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ နားထောင်ရင်း မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွား ကာ...!

“ကျွန်မတို့လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ စုံစမ်းထားပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ထားလိုက်ပါ..သူက သားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်..သားအကြောင်းသိထားလို့ အကြံအစည်နဲ့ လာပြီး ပွဲဖျက်တာဖြစ်ဖြစ်..”

“ဒါကိုငြိမ်နေလိုက်ရင် ပြီးသွားရောတဲ့လား..”

“တကယ် ပွဲဖျက်ရုံပဲဆိုရင် သူလည်းနောက်ထပ်လှုပ်ရှား လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့ဘက်ကငြိမ်သက်သွားတာကိုစောင့်ပြီး ဒီ လင်မယားက ပေါင်းရမယ်ပေါ့..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..”

“ဟုတ်တယ်..စကားပြောရင်း သိလာပြီ၊ မပန်းသီတို့က ဒီ မိန်းကလေးဘက်ကို ထည့်စဉ်းစားနေတာပဲ..မဟုတ်မှလွဲရော အစတည်းက ဒါလေးက ချွေးမဆိုတာ သိနေခဲ့တာများလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာတွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ဦးတင် ထွက်ကလည်း တည်တင်းသွားသည့်မျက်နှာနှင့် အစ်မဖြစ်သူ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ..

“အဲဒီလိုထင်ဖွယ်တွေရှိလာမှာကို ကြိုမြင်လို့ ကျွန်တော် တို့က ဒေါ်မြမှူးတို့ဘက်ကို အားနာနေတာပါ.. ဒီကောင်မလေး

ထပ်ပြီး ဆူပူလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့က သားရှင်ပေမယ့် သားရှင် လည်း ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ပါပဲ..”

“ဒါဆိုလည်း ဒီမိန်းကလေးကို တရားစွဲလိုက်လေ.. သရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲပြီး တကယ်ဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင်လည်း ခြောက်လှန့်ရုံဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကိုလုပ်ရမှာပဲ.. ဒီမှာလက်ထပ်ပြီးတာ က လက်ထပ်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆို ဘယ်သူမှာမှ ထိခိုက်ဖို့မရှိ တော့ဘူး..”

“အဲဒါတွေကလည်း သေချာမှဖြစ်မှာပဲမမြ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက အပြုံးအရယ်ကင်းသည့် မျက်နှာနှင့် ရှိနေခဲ့ပြီး..

“မမြတို့သိထားသလောက်တောင် သူ့အကြောင်း ကျွန်မ တို့မသိသေးဘူး..ဒါကြောင့်သိဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးထား တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့လည်း ဒေါသထွက်တာပဲ..ဒါပေမယ့် မှား သွားလို့ မဖြစ်ဘူး..”

‘ဒါ ငါ့ချွေးမများလားလို့..’လို့ တွေးမိထားတာတော့ရှိ သည်။ ငဲ့ညှာချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သားရဲ့ဆန္ဒမှန်ကို သိဖို့ လိုနေသေးလို့ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ‘သားနဲ့မယားနဲ့’ လို့ပြောသွားတဲ့စကား..၊ တကယ်ပဲ ကလေးရှိနေသေးတာလား လို့တွေးမိပြီး သားကို ဖုန်းခေါ်နေခဲ့တာ တစ်ညလုံး..၊ ကလေးရှိခဲ့တာကို သား ကိုယ်တိုင် မသိတာလား၊ စိတ်နာဖွယ် တစ်ခုခုရှိလို့ ဖုံးကွယ်ခဲ့ တာလား..၊

သားရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတည်းက ဒါကိုမပြောခဲ့တာ

ကတော့ သေချာပါသည်။ သားလက်ထပ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော အဖြစ်တစ်ခုကြောင့် ဇနီးပါဆိုပြီး ပေါ်လာသည့်မိန်းကလေးကို တူးတူးခါးခါး မောင်းထုတ်ဖို့ ခက်နေခဲ့ခြင်းသည်..။

“ကောင်းပြီလေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိတွေ့ဝေနေခြင်းမှာ ဒေါ်မြမှူးမထင်မှတ်စွာ လျှော့ချသွားခဲ့ပြီး.. ၊

“သမီးကလည်း ဒါတွေမပြောချင်သေးဘူးဆိုတော့ ဒီ ကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့စာရင်း သွင်းထားလိုက်တာပေါ့..ကျွန်မတို့က တော့ မြန်မာဒုဒ္ဒဘာသာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်သက်မှာတစ် မင်္ဂလာပဲ..ပရိဝယ်ဒင်ရိုက်တည်းက လက်ထပ်ပွဲက ဖြစ်ခဲ့တာ.. ခုလည်း လက်ထပ်ပွဲကျင်းပခဲ့ပြီးပြီ၊ မဟုတ်တစ်ချက်နဲ့တော့ ပွဲ ဖျက်ခဲ့ပါတယ်လို့ မကျေညာနိုင်ဘူး.. မပန်းသီတို့ဘက်က ကျေ ညာမှာလည်း လက်မခံဘူး..အဲ့ဒီတော့”

ဒေါ်မြမှူးက အသက်တစ်အောင်လောက် စကားရပ်ပြီး မျက်လွှာပင့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ..။

“သားနဲ့သမီးတို့ အဆင်မပြေကြသေးခင်စပ်ကြားမှာ ဘဝင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်တာပေါ့..”

ပြေလည်သွားကြရင် ဘာလုပ်မှာလဲ..။

ဒေါ်ပန်းသီရိက နားမလည်သလိုကြည့်လျှင်..။

“နာရီဆုံးဖြတ်ချက်က ဒီမိန်းကလေးဘာဆိုတာ သိရ မှာပဲလေ.. ခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်၊ သတင်းတစ်ခု စကား တစ်ခွန်းက ရေစီးကြောင်းပဲ..။ တစ်ခုခုထူးဆန်းသွားပြီဆို အား လုံး အဲ့ဒီနောက် လိုက်ကြတော့တာပဲ၊ တစ်ယောက်လက်ညှိုး

ထောင်ရင် လိုက်ထောင့်မယ်..တစ်ယောက်က လက်ခါပြရင် လိုက်ခါကြတယ်..”

ပြောရင်း ကိုယ့်စကားကို သဘောကျသလို ရယ်လိုက် သေးသည်။

“ဒီလိုမျိုး ပွဲဖျက်လိုရတယ်ဆိုတာ သတင်းကြီးသွားရင် ပိုက်ဆံရှာချင်တဲ့သူတွေ အမုန်းအငြိုးနဲ့ ဒုက္ခပေးချင်တဲ့သူတွေ အကုန်လုံး လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လုပ်ကြမှာ..”

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည် ပြုံးလိုက်မဲ့လိုက်နှင့်ရှိကာ..။

“သူများလက်ထပ်ပွဲကိုဖျက်ရင် ဘယ်လိုခံသွားရမလဲဆို တာ သခံနန်းစာကောင်းကောင်းပေးပစ်ရမယ်..အဲ့ဒါ ကျွန်မသမီး အတွက်ရော သမက်အတွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားတာပဲ..ကျွန်မတို့ လည်း လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ..”

ထိုစဉ် ပေါ်တီကိုအောက်ကနေ အိမ်ပေါ်တက်လာကြ သော အရိပ်တွေကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင်..။

“မမကြီး ဧည့်သည်က မောင်မောင်ရဲ့ဧည့်သည်ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာပါ..”

ခြံစောင့်က ရိုကျိုးစွာပြောခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ဧည့် ခန်းမှာ ရှိနေ ကြသူတွေအားလုံး ထိုင်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်မိကြ သည်။

မျက်လုံးတို့သည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးရယ် ဘဝင်ရှယ် ကလေးလေးတစ်ယောက်ရယ်ကို ပြူးပြီငေးနေမိကြလျက်..။

အခန်း (၄)

“ဘဝင်..”

အားလုံး၏နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းကို နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်သွားခြင်းကြောင့် သိလိုက်ကာ..

“ဘဝင် ကိုကို့ဆီလာတာပါ..”

“ဟေ့..ဒီမှာ..”

ဒေါ်မြမျိုးတို့ ညီအစ်မက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ထွက် လာကြလျက်..

“မင်းကို ဒီလိုတွေလုပ်ဖို့ ဘယ်သူခိုင်းထားတာလဲ..”

ဘဝင်က ရှိနေသည့်လူတွေကို လူစုံအောင်လိုက်ကြည့်

၏။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်မြမျိုးကို ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ..

“အန်တီက ဘဝင်နဲ့ဆွေးနွေးစရာ ဘာလို့လို့လဲ..”

“ဘာ..”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုတွေမပြော ချင်လို့”

“ဟေ့..စကားလုံးက ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာပြော..”

ဘဝင်က ပြောတဲ့အတိုင်းတကယ့်ကို ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်တော့ဘဲ ကလေးလက်ကိုဆွဲ၍ စည်ခန်းထိဝင်သွားခဲ့၏။

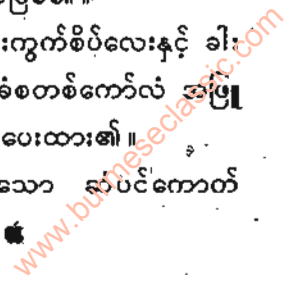
ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ ဦးတင်ထွတ်တို့မောင်နှမ ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးနေရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မှင်တက် မိသလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဘဝင်က ကြိုးချိတ်သာသာ အဝါနုရောင်အပါးသားနှင့် နှစ်ထပ်ဂါဝန်ပျော့လေးကိုဝတ်ထားသည်။ ခြေဖမိုးပေါ်ထိ ခပ် ဝဲဝဲကျနေသော ဂါဝန်အနားစမှာ စီးကွင့်လေးတွေ သီထားသဖြင့် ပိုးသားလေးတွေ ကွပ်ထားသလို လက်နေကြ၏။

ဆံပင်က လှိုင်းထနေသောကြောင့် နောက်မှာခပ်မြင့် မြင့် စည်းတင်ထားတော့ ပွပွနွဲ့နွဲ့လေး ရှိနေကြသည်။ ဆင်စွယ် နဲ့ အဝါကျားသော ကြိုးရှည် ဘေးအိတ်လေးလွယ်ထားကာ ဖိနပ်ကလည်း ပုံတော်ဖိနပ် အဝါလေးပဲဖြစ်၏။

ကလေးကျတော့ ချည်ပျော့ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးနှင့် ခါး ဝတ်လေး ပတ်ပေးထားသည်။ အတွင်းခံစတစ်ကော်လံ အဖြူ လေးမှာ အဝါနုရောင်တိုက်ပုံလေး ဝတ်ပေးထား၏။

ထို့ပြင် ရွှေအိုရောင်မှောင်နေသော ဆံပင်ကောက်

ကောက်လေးတွေကို ဘိုကေလေးပေါ်အောင် သေချာဖီးထားပေး သဖြင့် ကလေးအရွယ်လေးနဲ့ ပုဆိုးတိုက်ပုံက အရုပ်လေးနဲ့တူနေ လေသည်။

ပြီးတော့..ကလေးငယ်လေးမို့ ချစ်စရာလေးဖြစ်နေ သည်။ ပိုပြီးချစ်ဖို့ ကောင်းနေတာက နေရာရီနဲ့ တစ်ထေရာ တည်းတူသော မျက်နှာလေးကြောင့်..!

“ဒါ..ဒါလေးက..”

“ကိုကိုသားလေးလေ..သားက အင်္ဂါသားမို့လို့ စက်နာရီ လို့ ပေးထားတယ်..အိမ်မှာဆို ကိုကိုငယ်လို့ပဲခေါ်ကြတာ လေး လေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား..ကိုကိုနဲ့အရမ်းတူတဲ့ ကိုကိုပေါက်စ လေးဖြစ်နေလို့လေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိတို့ရဲ့ ဝင်းလက်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို မြင်ကာ ဒေါ်မြမှူး ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုပုံစံနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်လာလိမ့်တာလား မယ် ဘဝင်”

နောက်ကျောက ကဲ့ရယ်သံကြောင့် ဘဝင်မျက်နှာပေါ် က အပြုံးတွေ ဖျော့ကျသွားခဲ့၏။ ဒေါ်မြမှူးက ဘဝင်ကို နောက် ကနေ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မျက်နှာရှေ့ထိ လာရပ်ကာ..!

“နာရီနဲ့တူတဲ့ကလေးကို တော်တော်ရှာလာရတဲ့ပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းပုံစံကတော့ ကလေးအမေရုပ်မထွက်ဘူးနော်..”

“ကဲ့ရဲ့တာပေမယ့် ကျေးဇူးပဲအန်တီ..ဒါပေမယ့် ဘဝင် က ကိုကိုမိဘတွေနဲ့ပဲ ပြောဖို့လာတာ..”

“ငါက နာရီယောက္ခမ..”

“ဘဝင်ယောက္ခမမှ မဟုတ်တာ..”

ဒေါ်မြမှူးမျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ဒေါ်ခင်မမက ဘေးမှာဝင်ရပ်လိုက်ပြီး..!

“မင်းက တော်တော်စွာတာပဲ..ဒီအစီအစဉ်ကို အစ တည်းက ဘာပြောမယ်..ဘယ်လိုရှက်ကြောဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေ တစ်ခါတည်း ပရိုဂရမ်ရေးလာတာလား..”

“ပရိုဂရမ်ရေးနေဖို့ မလိုပါဘူး..ကိုကိုက အစတည်းက ဘဝင်ယောက္ခမပဲဟာ..ခုမှ တော်စပ်ရမယ့် သူတွေကတော့ ပိုင် ရှင်ပေါ်လာတာမြင်ပြီး လက်ဖျားခြေဖျား အေးချင်အေးနေမှာ ပေါ့..”

“အဲမာ..”

“ဒီမှာကိုကိုသား..သူတို့က သားရဲ့အဘွားနဲ့အဘိုး၊ အန် တီတို့က ဘာလဲ..”

“ငါတို့က..”

“ယောက္ခမဆိုတာ သူ့သားနဲ့ကိုယ့်သမီး လင်မယား တော်စပ်မှ ယောက္ခမဖြစ်မှာ..မနေ့ကပွဲပျက်သွားပြီ၊ အန်တီတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး..”

“ဘာပြောလိုက်တယ်..! ဟဲ့..နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မမြ..မမြ..ခဏနေပါဦး..”

ဒေါ်မြမှူး စွေ့စွေ့ရုန်းသွားသည်။ ဘဝင်ကို ရိုက်မယ် နှက်မယ် လက်ပြင်ပြီး ရှေ့တိုးလိုက်တော့ အလယ်မှာကလေးက ကြားညှပ်နေသဖြင့် ဒေါ်ပန်းသီရိ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဝင်ဆွေ့..!

“လာ..မြေးလေး..လာ..”

ကလေးကို စွေ့ခနဲကောက်ချီလိုက်လျှင်..

“မပန်းသီ..”

ဒေါ်မြမှူးရဲ့ စူးရဲနီမြန်းနေသော မျက်နှာနဲ့အကြည့်တွေ က တည့်တည့်ကျရောက်လာခဲ့လျက်..

“ဒီလုပ်စာတ်ကို ရှင်က အသိအမှတ်ပြု ပေးလိုက်တာ လား..”

“ဘာဇာတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတွေကြားမှာ ကလေးကိုထိ ခိုက်မှာစိုးလို့ပါ..ဘယ်သူမှားတယ် ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုတာ အဖြေက ရှိနေမှာပဲမမြဲရယ်..၊ လတ်တလောအခြေအနေမှာ ဒေါ်သရေ့ထားပြီး ဆုံးဖြတ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး..”

“လာ..မြေး..”

ဒေါ်ပန်းသီရီရဲ့လက်ထဲကနေ ဦးတင်ထွတ်က ကလေး ကို လွှဲပြောင်းပွေ့ချီလိုက်ပြီး..

“ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာကတော့ အားလုံးအေးဆေး ထိုင်ပြီး..”

“မလိုပါဘူး..ရှင်တို့ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ပြောချင်ဆိုချင်တာ တွေ ရှိနေပြီမှတ်လား..ကျွန်မတို့ပြန်မယ်..”

ဒေါ်မြမှူးက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့သည့် လက်ကိုင် အိတ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက် လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်တောင်ကော့ကော့လေးနှင့် ကလေးကို တစ်ချက် ဆောင့်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်ခင်မမကတော့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေရင်း ခြေလှမ်း တဲ့သွားကာ..

“ကျွန်မတစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ..”

ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်ပြီးမှ..

“အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်လာလား..နေနာရီရဲ့ ဇနီးက အချစ်ခိုင်ပါပဲ။ အဲဒါကိုတစ်တိုင်းပြည်လုံး အသိအမှတ် ပြုပြီးသားဖြစ်သလို ပွဲပျက်သွားတာလည်း မရှိခဲ့ဘူး..”

သူမက ဘဝင်တို့ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲဆိုတာ နှစ်ဖက်မိဘအသိအမှတ်ပြု ပြီး ထုံးတမ်းအစဉ်အလာတိုင်း ကျင်းပရတာ..ဘယ်လူကြီးမှမသိ ဘယ်လိုအခမ်းအနား အစဉ်အလာမှ မပြုခဲ့ဘူးဘဲ တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာ လက်ခံပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာမျိုးကို မပန်းသီတို့ လက်ခံမပေးသင့်ဘူးဆိုတာ သတိထားစေချင်တယ်..”

“ဟာ..ဒီမှာဒေါ်..”

“မောင်လေး..”

ဦးတင်ထွတ်က တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြောမည်ပြင် လိုက်လျှင် ဒေါ်ပန်းသီရီက တားဆီးကာ..

“မပြောနဲ့တော့..နေပေစေ..”

ကားထွက်သွားသည့်အချိန်မှာ ဦးတင်ထွတ်က ကျိခနဲ အကြိတ်လျက်..

“သူများအတွင်းရေးထိ ဝင်ပါလာတာ ကောင်းလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရီကတော့ ထိုပြဿနာကို ခေါင်းထဲမထည့် တော့ဘဲ ဘဝင်ဘက်ကိုလှည့်ကာ..

“မင်းကိုလည်း ဒီကလေးလေး သားနဲ့တူနေတာတစ်ခု တည်းနဲ့တော့ တို့လက်မခံနိုင်ဘူး ဘဝင်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဟို..ကိုကိုစကားထဲမှာ ဘဝင့်နာမည်ကို တောင် တစ်ခါမှ ထည့်မပြောခဲ့ဘူးလားဟင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက စိုက်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သူ့လက်ထပ်ခဲ့တာကို ပြောတယ်..နောက်ထပ်ဘာမှ မပါဘူး..”

ဘဝင့် မျက်နှာလေးငိုငံသွားသည်။

“မင်းနဲ့ လက်ထပ်ထားခဲ့တဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်ရှိလား..”

“ဒါတွေတော့ပြန်ငိုဖို့ ကြိုးစားထားမှာပေါ့ မမရယ်..”

ဦးတင်ထွတ်ကလည်း ကလေးကိုဆိုဖာပေါ် အသာသွား ချလိုက်ပြီး မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြန်လှည့်လာသည်။

ဘဝင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခုခေတ်မော်ဒယ်လ်တွေ ရှုံးအောင် ပြင်ဆင်လက်တောက်နေသည်က ကလေးအမေတစ်ယောက်လိုပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ပေ..။

ထို့ပြင် ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ယောက်ျားကိုလွမ်းဆွတ်တမ်းတရင်း ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည့် ပုံလည်းမရှိ၊ အရပ်အမြင့်ကလည်း မော်ဒယ်လ်တွေလို တန်းဝင်သည်။

ဂါဝန်ပျောလေး ဝတ်ထားသဖြင့် အမိုအမောက် အရိုက်အဝန်းတို့နှင့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က ကောက်ကြောင်းလေးတွေ ထင်းနေ၏။ အဝတ်အစားအရောင်အတိုင်း ပီနပ်လက်ကောက်ကအစ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းထားတာ ဘယ်မှာလဲ ကလေးအမေတစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲဘဝ..။

“သူတို့ပြောသွားတာ နားကြားပြင်းကက်စရာတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း သိပ်လက်မမိဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

ဘဝင့်အသံလေးက တကယ့်ကိုနားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားတာမျိုး..။ ပြီးတော့ လူတိုပဲကြည့်ပြီး မဲရွဲခံနေရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ငိုကြည့်မိကာ..။

“ဘဝင်က ကိုကိုနီးပါလေးလေးရယ်..”

ဦးတင်ထွတ်အကြည့်တွေ သူမထံပြန်ရောက်လာသည်။ ကောင်လေးက သူ့ကို လေးလေးလိုပဲခေါ်သည်။ သူမလေးကလည်း လေးလေးလိုခေါ်လိုက်သဖြင့် ရင်းနှီးသွားသလို ခံစားမိကာ..။

“ညည်းကိုကောင်လေးက ဒီကအကြောင်းတွေ ပြောပြဖူးလား..”

ဘဝင့်မျက်နှာလေး ဆွေးရိပ်သမ်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း..။

“ဘဝင်..လေးလေးတို့နာမည်တွေကိုတောင် မသိပါဘူး”

ဦးတင်ထွတ် နာခေါင်းတစ်ချက်တွန့်သွားပြီး မျက်နှာပြန်လှည့်သွား၏။ ထိုအခါ ဆိုဖာပေါ်က ကလေးထံရောက်သွားခဲ့ပြီး..။

“ဘဘ..သားသားလေးရေသောက်ချင်လို့..”

“ဟေ့..အေးအေး..”

တင်းနေသည့်မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းပြေကျ ပျော့ဖတ်သွားလျက် ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်၏။

ရေပြေးစတ်တော့မလို ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ဣန္ဒြေဆည်ဖို့ သတိရသွားသလို..၊

“အဟမ်း..မိကျော့ရေ၊ ကလေးသောက်ဖို့ ရေခပ်လာခဲ့စမ်း..”

“သိပ်အေးတာ ယူမလာခဲ့နဲ့လို့..”

‘ကလေးဆီးကျင်မယ်’ဆိုသည့် စကားကို ခပ်တိုးတိုးဆက်ပြောရင်း ဘဝင့်ဆီ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ မလုံမလဲ၊ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားရင်း..၊

“ဟိုမှာထိုင်..မင်းကိုမေးစရာတွေရှိတယ်..”

ဘဝင့်က တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးဝေပြုံး နာရီကိုလိုက်ရှာ၏။

ကောင်လေးဆိုတာ ကိုကို့ကိုခေါ်တာလား..၊

ကိုကို့မှာ အမေနဲ့ဦးလေးပဲ ရှိတော့သည်ဆိုတာ သူမသိထားပေမယ့် ဒီထက်ဘာမှ ပိုမပြောခဲ့ပေ၊ တောင်ကြီးမှာ တာဝန်ကျေခဲ့သော အထက်တန်းပြ ကျောင်းဆရာဖြစ်သည့် နေနာရီသည် တောင်ကြီးမြို့စွန့် ရွာငယ်လေးက သူငယ်ချင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ အတူလာနေရင်း..၊

အခန်း (၅)

“ကလင်..ကလင်..”

“ဟို..ဟို..ဘေးကို..ဘေးကို..”

နောက်ကအော်လာတာကို ကြားသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ကပ်ပေးရမလဲ ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တုန်း..၊

“ဟာ..”

“အယ်..”

“ဝုန်း..”

စက်ဘီးသည် လူကိုခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြားထဲကနေ တိုးဝင်လှုပ်လှိက်လျက်..၊

www.burmeseclassic.com

“အား..သေပါပြီ..”

ဘဝင်စက်ဘီးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ လန်ထွက်သွားခဲ့ပြီး ခွဲခဲ့ညည်းရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ စက်ဘီးနဲ့ ရောထွေးလဲကျ သွားသည့် လူကိုမြင်လိုက်မှ..

“ကန်တော့ပါနော်..ဆောရီး၊ အား..ခါးမျက်သွားပြီ ရှင် က ဖယ်မှမဖယ်တာ..”

ထိုလူဆီက မျက်လုံးကြီးတစ်စုံ စူးခနဲကျရောက်လာ သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မကွေးလိုက်မီ ဖရိုဖရဲ ပုံမကျဖြစ်နေသည့် ပုဆိုးစတို့ကို အသာလေး ဆွဲသိမ်း၏။

ပြီးတော့ ပြန်ကျနေသည့် စာအုပ်နှစ်အုပ်နဲ့ ထွက်ကျနေ သော စာရွက်တစ်ချို့ကို ထိုင်ရာကနေ ကောက်ယူထပ်သည်။ ပြီးမှ ထရပ်လိုက်ပြီး တင်ပါးပေါ်ကနေ ပွတ်ခါချသည့်လက်က ကျောနောက်အောက်ပိုင်းထိ နှစ်ချက်လောက် လှုပ်ရှားပြီး နေရာ မှထွက်ခွာသွား၏။

လှုပ်ရှားသွားသမျှ ဟန်ပန်တို့က စနစ်တကျနူးညံ့နေ ကာ၊ ဒေါသဖြစ်ဟန်ရှိနေပေမယ့် ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်းတို့ မ ပျောက်ပျက်ခဲ့ဘဲ..

“အရမ်းကြည့်ကောင်းတာပဲ ပန်းရောင်ရယ်..ဝတ်ထား တာက ခရမ်းပျော့ရောင်ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးနဲ့ အင်္ကျီက ပန်းခရမ်း ပျော့ပျော့ ရှုပ်လက်ရှည်လေး သိလား..အင်္ကျီအရောင်က သူ့မျက် နှာမှာထင်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားအညိုရောင်လေးက ထင်းနေတာပဲ..”

“ပြေးတောင်ကြည့်ချင်လာပြီ ဘဝင်ရယ်..နင် အခွင့်အ ရေးရရဲ့ သားနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့ပါလားလို့..”

“ရပါလိမ့်မယ်စောင်နေ..”

“သူကမစောင့်ဘူးမလား..”

“ဟုတ်ပ..ငါကအနည်းဆုံး သူတစ်ခွန်းကိုယ်တစ်ခွန်း ပြောဖြစ်မယ် ထင်တာ..သူခွင့်လွှတ်လွှတ် မလွှတ်လွှတ် ငါက တောင်းပန်မယ်ပေါ့..”

“တကယ် တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ထွက်သွားတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ငါလေ သူ့မျက်နှာထက်က သူလှုပ်ရှား သွားတဲ့ အရိပ်လေးကို စွဲလမ်းပြီး စက်ဘီးနှားမှာတင် ငုတ်တုတ် မေ့ကျန်ခဲ့တာ..”

“ဒီလောက် အလှကြိုက်တဲ့မိန်းမ..ဖျတ်ဖျတ်လူး ဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ဝှတ်ဒ်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်..”

“ဪ..တကယ်ပါဆိုမှ၊ သူက ငါ့ကို တစ်ချက်လေးပဲ ကြည့်သွားတယ်..”

“နင်လှလို့ ငမ်းသွားတာလား..”

“လည်ပင်းထည့်စံချင်တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့..”

“ခစ်..ခစ်..”

ဟိုတယ်လ်မှာ ထမင်းစားနားကြရင်း ဒါကိုပြောဖြစ်တာ အတူပြန်လာကြတော့လည်း ဒါကိုပဲထပ်ပြောမိကား..

“ဒီနားမှာလေ..ငါ သူ့ကိုနောက်ကနေ ဝင်ကျုံးမိတာ..” ရွာကို အတူပြန်နေကျ သူငယ်ချင်းပန်းရောင်နဲ့ နိုင် ကယ်လ်အတူပူးကပ်စီးရင်း အမှတ်တရ လက်ညှိုးထိုးပြမိသေး သည်။ ပန်းရောင်က ဆိုင်ကယ်လ်ကို လမ်းဘေးကပ်စီးရင်း ရုတ် ကာ..

၄၄

“ဒါနဲ့များ စက်ဘီးကိုလွှတ်ထည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝမ်းနို့လိုက်ပေါ့ ဘဝင်ရယ်..”

“အေးပေါ့...အစတည်းက ပရိဂရမ်ရေးထားမိရင်လည်း တောင်းသား..”

“သူက တိုရွာထဲကိုလာတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ငါစုံစမ်းပြီးပြီ၊ ရှေ့နေဘဘကြီးတို့အိမ်ကို လာတာ..”

“ဟင်..ဟုတ်လား၊ နင်တို့နဲ့ နီးသားပဲ..”

“အဟွန်း..သူက ကိုကြီးထွန်းထွန်းတို့နဲ့ သူငယ်ချင်း တဲ့..”

“ကိုကြီးထွန်းတို့က ကျောင်းဆရာတွေဥစ္စာ..”

“အေးနော်..သူလည်း ကျောင်းဆရာလားမသိဘူး၊ ဒါ ပေမယ့် ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့စာသင်ရင် ကလေးတွေစာတွေမရဘဲ ရှူးရှူး တွေပဲ ထွက်ကျကုန်မှာ..”

“နင်ပဲ ချောလွန်းလို့ဆို..”

“ဟုတ်တယ်လေ..ငါကတော့ တည်တင်းနေတဲ့မျက်နှာ ကြီးကို ကြိုက်တာကိုး..”

“အေးပါဟယ်..ကိုကြီးထွန်းတို့အိမ်မှာဆိုရင် ငါဦးလေး က အဲဒီမှာ အဝင်အထွက်များတယ်၊ ငါသတင်းနိုက်ပေးပါ မယ်..”

“နီးပါနော်..ငါဘာသာစုံစမ်းမှာ..”

နာရီကိုမြင်ဖူးပြီ ဆိုတည်းက ဘဝင်ရူးသွပ်ခဲ့ရတာ၊ စား လည်းဒီစိတ် သွားလည်းဒီစိတ်..!

ထွန်းထွန်းတို့က အမွှာညီအစ်ကိုဖြစ်ကာ နှစ်ယောက် စလုံး အထက်တန်းပြ ကျောင်းဆရာတွေဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကျောင်းဆရာဆိုတာ သိလိုက်ရကာ..!

“နေနာရီဟုတ်လား..မာလွိုက်တာနော်၊ နာမည်က..”

“နာမည်တင်မဟုတ်ဘူး..စိတ်ကလည်း မာတယ်၊ စကားလည်း နည်းတယ်..ပြောရရင်တော့ မာနကြီးတယ်ပေါ့ ဟာ..”

ထွန်းထွန်းကတော့ ပြောပြပေမယ့် သူတို့လည်း တာ မှုသိကြတာမဟုတ်၊ သိတာကိုပြောတော့လည်း ဘဝင်အတွက် နားဝင်ပီယံ မဖြစ်သောစကား..!

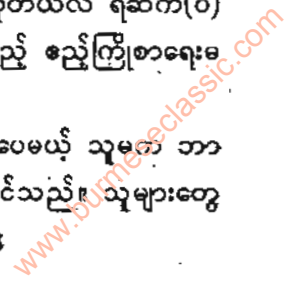
“စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ဘဝင်..နင်တို့နဲ့လိုင်းပူးဖို့က မလွယ် ဘူး၊ နာရီက သူ့ကိုယ်သူတောင် စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမဟုတ်ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့ အကန်တွေပဲပြောနေတာလဲ..ကိုကြီးထွန်း ရဲ့၊ ဘဝင်ကလည်း မိတ်ဆက်ပေးပါ ခင်ချင်လို့ပါပြောမိလို့လား၊ ကျောင်းဆရာအဆင့်လောက်ဆိုရင် ဘဝင်က လိုက်(ခံ)ရုံ လုပ်ရုံ လောက်ပါ..”

“အေးပါ..တော်ကြာ ရင်ထဲထိ ရှဲထားမိမှာစိုးလို့..”

ရောက်သွားတာကတော့ မြင်လိုက်တည်းကပဲလို့ အသံ တိတ် ပြောခဲ့မိသေးသည်။ ဘဝင်တို့က ဟိုတယ်လ် ရီဆက်(ပ်) ရှင်မှာ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးထိုင်ရသည့် ဧည့်ကြိုစာရေးမ တွေ ဖြစ်သည်။

သူများတွေလို ဘွဲ့ရပြီးသူမဟုတ်ပေမယ့် သူမတ ဘာ သာစကား သုံးလေးမျိုးလောက် ကျွမ်းကျင်သည်။ သူများတွေ

ထက် ထူးခြားသောအလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက သူဌေးချစ်သောတပည့်ရင်းလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီး မသိရင် ဟိုတယ်လ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးလိုလို ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာမှာနေကြပေမယ့် မိသားစုကလည်း ပြေလည်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ကုန်မာဆိုင်ကြီးအပြင် အုတ်သဲကျောက်ရောင်းဝယ်ရေးလည်း တွဲဖက်ထားသေးသည်။

သူမမှာ မိဘတွေမရှိတော့ပေမယ့် ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်က ကလေးမရနိုင်သော ဇနီးသည်နဲ့အတူ ဘဝင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လာနေခဲ့၏။ မိဘတွေရှိစဉ်တည်းက သူမက အလှအပံ့ ကြိုက်သည်။ အပျော်အပါးလည်း မက်သည်။

နောက်ထပ် အစားမက်တာလည်း ရှိသေးသည်။ အဆိုးဆုံးက သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ခြင်္ကိုက်ဖုလေးတစ်ဖု ဖြစ်သွားရင် တောင် စွေ့စွေ့ခုန်ထဖြစ်တတ်သော..

“အား..သေပြီ..”

“ဆောရီး..”

တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့စဉ် ဆိုင်ကနေ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လာသော ဆိုင်ကယ်နောက်က သံချောင်းတစ်ချောင်း၏ အစွန်းသည် ဘဝင်လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ခြစ်ဆွဲပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့လျက်..

“သေပါပြီ..သွားပြီ၊ ဒဏ်ရာကြီးဖြစ်သွားပြီ..အား..”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်..လမ်းအကျယ်နဲ့ သံချောင်းနဲ့ ကို မချိန်လိုက်မိဘူး ဖြစ်သွားလို့..”

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသည့် မျက်နှာက နေ့နာရီဖြစ်နေလျှင် သူမမော့ငေးရင်း အော်သံလေးပါ တိတ်ကျသွားခဲ့၏။

ထိုအခါ ပြေပြစ်မှုများနှင့်လာသည့် သူ့မျက်နှာက အေးခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားလျက်..

“မင်းအဆင်ပြေမလား..”

“အို..ဘယ်လိုလုပ်ပြေမှာလဲ၊ ဒီမှာသွေးတောင်ထွက်နေပြီ”

ဒဏ်ရာက ရှမိရုံသွေးစို့နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူမအတွက်ကတော့ အနာရွတ်ထင်သွားပြီဆိုသည့်အသိနှင့် တကယ်ကို အကြီးကြီး ခံစားနေရတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ယုံကြည်မှုလျော့နည်းသွားသည့် အကြည့်တို့နှင့်..

“ရှုရာထင်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာလေးအတွက်ကို မင်းကို ဆေးခန်းခေါ်သွားစေချင်တာလား..”

“ဒါပေမယ့်..”

“ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..”

မေးပုံကြောင့် ဘဝင်မျက်နှာလေးတည်သွားကာ..

“ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ရှင် တကယ်ပေးနိုင်လို့လား..”

“မပေးဘူး..”

ဒါပဲပြောပြီး သူ့ခြေထောက်နဲ့ထောက်လိုမိပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ပြန်ကွေ့၏။

နောက်တစ်ခါတွေ့ကြတော့ ဘဝင်ကပဲ အကြောင်းရှာပြီး ထွန်းထွန်းတို့ကျောင်းကို လိုက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဘာစိုးက ကိုကြီးထွန်းကျန်ခဲ့တဲ့စာအုပ် လိုက်ပေးပေး”

ပါဆိုလို့..”

“သူ့အတန်းဝင်နေတယ်..”

ဘဝင်ကအရောက်..သူက ဆရာများနားနေခန်းထဲက အထွက်..

မျက်နှာက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းအလျှင်းမရှိဘဲ စာအုပ် ကိုင်ပြီး တန်းထွက်သွားလျှင်..

“ဒီမှာ..ဒီမှာ..”

ဘဝင်က နောက်ကလိုက်သွားပြီး သူ့ရှေ့ကပိတ်ရပ် လိုက်ကာ စာအုပ်ကို သူ့ဗိုက်နဲ့ထိသွားအောင် တိုးပေး၍..

“သူ့မရှိလည်း ရှင်ယူထားလိုက်လို့ ရတာပဲမဟုတ်ဘူး လား..ဆက်ဆံရေး မကျစမ်းပါနဲ့..”

ထူတန်းသည့် မျက်ခုံးအစုံက မလိုလားစွာ စုကျုံ့သွား သည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားဟန်နှင့် ချက်ချင်း ပြေကျသွားကာ စာအုပ်ကိုယူလိုက်သည်။

သို့သော် စာအုပ်ကအချစ်ဝတ္ထုဖြစ်နေကာ နာမည်က.. ‘ရှင်ကိုချစ်တယ်’..

သူ့မျက်လုံးက ဘဝင်မျက်နှာလေးပေါ် ပြန်ရောက်လာ ၏။ ဘဝင်ကလည်း ထိုအကြည့်ကိုပဲ စောင့်နေတာဖြစ်ကာ၊ မျက်လုံးချင်း ဆုံပြီးမှ ခပ်တည်တည်လေး လွှဲ၍..

“စာကိုစာလို မြင်လိုက်ရင်ပြီးပြီ..”

မကြားတကြားပြော၍ အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ သော်လည်း..

“မင်းပြီးဖို့ပဲလိုတာ..”တဲ့...

ဘဝင်က ပြီး၍ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပခုံးလေးတွန့်ပြခဲ့ သည်။

နောက်တစ်ခါဆို ပါးစပ်ကပြောမှာ.. ‘သိပ်ချစ်တယ်’လို့..

အဖေ

အခန်း (၆)

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပြောရဲနေမယ့် ပါးစပ်မျိုးပဲ..”

“လှလည်းတော်တော်လှတယ်မကြီး..ပြီးတော့ ဝိုင်ထက် နုတယ် ဝိုင်လှတယ်.. သွက်နေတာက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှမကျေနပ်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ဝိုင်ကတော့ စိတ်မကြည်လို့ဆိုသော ခေါင်းစဉ်နှင့် အခန်းထဲက ထွက်လာလည်း ခဏ..။

“ဒီကောင်လေး မင်္ဂလာပွဲကို ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ လုပ်နေတည်းက သမီးပေါ်မှာ နှစ်သက်မှုမရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်..”

“သူ့ပုံစံကြည့်ပါလား..ဝိုင်ကိုတင်မဟုတ်ဘူး ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာတောင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိတဲ့ပုံမပေါ်တာ.. မိဘလုပ်ငန်းကို ဝါသနာမပါဘူးဆိုပြီး နယ်ထွက်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်နေတာ ဘယ်နှနှစ်တောင်လဲ..”

“ဒါကြောင့် ဒီလိုမဟုတ်မဟပ်တွေနဲ့ ငြိလာတာပေါ့..”

“လူငယ်မို့လို့၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်တော့ ဒါမျိုး မှားခဲ့ဖူးတာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်မကြီးရယ်..ဒါပေမယ့် မပြတ်သားဖြစ်နေသေးတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသလဲ..”

“စိတ်ပျက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး..”

ဒေါ်မြမှူးခေါင်းခါရင်း နေရာမှထ၍ လမ်းလျှောက်နေ၏။

“နာရီက တစ်ဦးတည်းသောသား..ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေကအများကြီး၊ နောက်ပြီး အောင်မြင်နေတဲ့ ‘စတိုင်လ်’အလှကုန်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို သူ့ပြန်ရောက်လာမှ ရှယ်ယာတွေပြန်အမ်းပြီး အပိုင်သိမ်းဖို့လုပ်နေတာ..အခု သူ့ရွေးဦးကျန်သွင်တစ်ယောက်ပဲ သူနဲ့အတိုက်အခံလုပ်တဲ့သူ ကျန်တော့တာ..”

“အဲဒါမကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ..နာရီက စီးပွားရေးတွေ စိတ်မဝင်စားလို့တောင် သူ့အဖေနဲ့အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားခဲ့တာ..”

“အခု ဖအေမရှိတော့ သူပဲဦးဆောင်ရတော့မှာပဲလို့လေ..ဒီမှာမမ အရည်အချင်းရှိတဲ့ယောက်ျားဆိုတာ မသွေးစသေးတဲ့ ကျောက်မျက်တုံးလိုပဲ..မလုပ်ချင်လို့သာရှိမယ် မလုပ်

တတ်တာမရှိဘူး...သူဝင်ပါလာတာ ဘယ်နှစ်ရှိသေးလို့လဲ လုပ်
ငန်းက အရှိန်မပျက်တဲ့အပြင် တိုးတက်ဖွယ်တွေရှိနေပြီ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ နာရီကလက်မလွှတ်သင့်တဲ့ ယောက်ျား
ပဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့...ခုလိုပြိုင်ဆိုင်လုရမယ့် အဖြစ်မျိုး
ရောက်လာတော့ တန်ဖိုးက ပိုကြီးသွားပြီ၊ ဒီကောင်လေး ချမ်း
သာသလောက် စီးပွားရေး ဦးတော်ပိုကြီးပြီး လုပ်ငန်းတွေချဲ့
ထွင်လာမယ်ဆိုရင် ငါ့အိမ်ကလူမိုက်လေးတွေပါ နေရာပေးလို့
ရပြီ..”

ဒေါ်မြမှူးမှာ အကြီးဆုံးသားတစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင်
ကျသေးကာ၊ မိန်းမရသွားပြီဆိုတည်းက မိဘအိမ်ကို လာလည်း
မလာ၊ လာရင်လည်းခဏ..။

“မင်းမျက်နှာလေး မေမေမြင်ချင်လို့ပါ..မကြာမကြာ
လာပါလား ငါ့သားရယ်..”လို့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ပြန်
ပြောသွားခဲ့တာက မှတ်သားလောက်ဖွယ်..။

“မေမေပဲ ဆိုးတုန်းကတော့ ဆိုးလွန်းလို့ပုံစံပြောင်းသွား
အောင် မိန်းမပေးစားပစ်ချင်တယ်ဆို.. သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး
ဆို၊ တကယ်ပုံစံပြောင်းသွားတော့လည်းတစ်ပြစ် မေမေတို့ပဲအ
မျိုးမျိုး...တဲ့..။”

ပြီးတော့ သားအငယ်နှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ နှစ်
ယောက်စလုံးပဲ မလိမ္မာကြပေ၊ တစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်တော့
ရောက်ပေမယ့် ဒုတိယနှစ်မှာ တဘုံးဘုံးကျပြီး ဆက်ဖြေခိုင်းလို့
မရတော့ဘဲရှိကာ တစ်ယောက်က ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ဘဲ

ကျောင်းပြီးလိုက်ရ၏။

မိဘအစဉ်အဆက်က ပညာတတ်လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်ခဲ့
သော်ငြား၊ ဒီသားတွေကျမှ ပညာကိုလည်းမခံမင်၊ ကြီးပွားချမ်း
သာဖို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား..။ ဒေါ်မြမှူးတို့ လက်မထောင်နေခဲ့
သမျှ ဒီသားတွေကြောင့် အိမ်စီးပွားရေးက နောင်ရေးရင်လေးဖွယ်
တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီ..။

“သမီးကလည်း ပညာလည်းတော်ပါရဲ့..အတွေးလေး
လည်း မြင့်ပါရဲ့၊ မာနက ခေါင်ခိုက်နေတာ..”

ကိုယ့်သမိုင်းကို တွေးမိရင်း ဒေါ်မြမှူးရေရွတ်လိုက်လျှင်
အချစ်ဝိုင်းက အပြင်ရောက်လာတာနှင့် ပက်ပင်းတိုးကာ..။

“သမီးပြီးရင် နောက်ထပ်အပြစ်တင်စရာ လူကျန်သေး
လားမေမေ..”

“အဲ့ဒါတော့ မပြောနဲ့ဝိုင်..”
ဒေါ်ခင်မမက ဝိုင့်စကားကိုဖြတ်၍..။

“မကြီး စိတ်ပူမယ်ဆို ပူသင့်တယ်..ညည်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို
ဘာလိုလို အဆုံးသတ်မျိုးနဲ့ အပြီးမခံနိုင်ဘူး..ဒါပေမယ့် ငါတို့က
မပြီးချင်လို့လည်း မရဘူး၊ ညည်းက ကာယကံရှင် ညည်းပါးနပ်ဖို့
လိုတယ်..”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ သမီးက..ကျွန်မသာလျှင် မဟေသီဖြစ်ပါ
ကြောင်းလို့ သတင်းစာထဲ ထည့်ကျေညာလိုက်ရမှာလား..”

“ညည်းလည်း နာရီကိုသဘောကျတာပဲဝိုင်ရယ်..မာန
တွေ ထားမနေစမ်းပါနဲ့..”

“သူလည်း ဝိုင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ လိုလားခဲ့တာပဲလေ..အ

လုပ်ထဲမှာလည်း သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လက်တွဲလုပ်လာခဲ့တာ..ခြောက်လကျော်နေပြီ..”

“ဟုတ်တယ်လေ..”

ဒေါ်မြမှူးက စိတ်လိုက်မာန်ပါလှည့်လာကာ..။

“သမီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်လက်ခံခဲ့တာ..ဟိုကောင်မလေးက သူ့စိတ်ပျက်လို့ ထားခဲ့တဲ့မိန်းမ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးက မိဘကွယ်ရာမှာ ညားခဲ့တာမေမေ..သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ။ စင်မြင့်ပေါ်မှာလည်း ကြည့်ဦး..သမီးကို လက်စွပ်မပေးရသေးဘူး။ ဟိုကလုယူသွားတယ်..အဲဒါကို မရှင်းဘဲနဲ့ သူကရှောင်ထွက်သွားတာ”

“ဒီထက်ပိုပြီး ဆူညံပွထကုန်မှာစိုးလို့ ထွက်သွားတာပါ သမီးရယ်..သူ့ထွက်သွားတာနဲ့ ဟိုအရိုင်းအစိုင်းမလေးလည်း ပြေးလိုက်သွားတာပဲလေ..”

“ခုလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီမှတ်လား..”

“သူက ဇွတ်တက်လာတာ..သမီးက အခန့်သားရှိနေရမယ့် မိန်းမ..”

“မဟုတ်သေးဘူးတီလေး..”

ဝိုင်က နဖူးပေါ်ဖြာဆင်းနေသည့် ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်စွာ ထိုးဖွတ်လိုက်ရင်း ဆိုဖာဆီလျှောက်သွားသည်။

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲသမီးရယ်..ဖြစ်ဖို့ပဲ တွေးစမ်းပါ။

သမီးနေရာအပျောက်ခံဖို့ လုံးဝစဉ်းစားနဲ့..”

“သမီးက လက်ထပ်ပွဲကျင်းပခဲ့တဲ့အတွက် အရာမြောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်..သူက..”

“သူ့ကိုထည့်မတွက်နဲ့..နာရီမိန်းမဆိုတာလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပျက် ပေါင်းသင်းခဲ့တာလဲ။ ကလေးကတကယ်ဟုတ်လား.. မဟုတ်လား..ဒါလည်း ဘယ်သူမှသေချာမသိဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွယ်။ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာပေစေ..သမီးမှာ အခွင့်အရေး အပြည့်ရှိတယ်..”

ဝိုင်မျက်နှာလေး တင်းသလိုဖြစ်လာလိုက်။ စိတ်ပျက်သလိုလေး ညှိုးငယ်ကျသွားလိုက်နှင့် ဆိုဖာမှာထိုင်ချလိုက်ပြီး ပစ်စလက်ခတ်မှီရင်း..။

“သမီးက မဟောသီနေရာကိုပဲ လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး..သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်သူမှထပ်မရနိုင်တော့တဲ့ နေရာမျိုးကို ပိုင်ချင်တာ..”

“မိန်းမပဲအေ..ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စည်းရုံးနိုင်ရမှာပေါ့..”

“မေမေတို့က သူ့ကိုလက်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးတို့လည်း သူတို့လောက်တော့ ချမ်းသာတာပဲ..”

“သူတို့ချမ်းသာတာကို ထပ်ရလိုက်ရင် ပိုပြီးဖိတ်လျှံမသွားဘူးလား သမီးရယ်..။ ပြီးတော့ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောနဲ့ နာရီလို တည်တဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့မှ သမီးဘဝအတွက် တစ်သက်လုံး စိတ်ချရမှာ..”

“လိုရင်းကိုပြောလိုက်တော့ မကြီး..သမီးတို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ နှစ်ယောက်အတွက် လက်ဖွဲ့ထားတဲ့တိုက်မှာ သမီးသွားနေရမယ်”

ဒေါ်ခင်မမက အစ်မဖြစ်သူကိုတိုင်တည့်ပြီး ဝိုင်ကိုတစ်

ခါတည်း အမိန့်ပေးသည်။

ဝိုင်က မျက်နှာလေးပျက်သွားခဲ့လျက်..၊

“သတို့သားမရှိဘဲနဲ့..သမီးက အိမ်ကြီးထဲမှာ ဟုတ်လား”

“သတို့သားမဟုတ်ဘူး..သူက သမီးခင်ပွန်း၊ သမီးက အဲဒီအိမ်မှာ စိုးစံရမယ့် အိမ်ရှင်မပဲ..”

ကိုယ့်ပိုင်နေရာတွေ ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်လို့ပါလား..၊

ဝိုင် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ညက ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဒီကိစ္စတွေ ရှင်းပြမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတာအလကား..၊

“ကိုယ့်ကြောင့် မင်းဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်..မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ..၊ အဲဒီအတွက် ကိုလည်း ကြိုက်သလောက် အချိန်ယူပါ..”တဲ့..၊

ဒါပဲဖြစ်သည်။

အခြေအနေအရ ဘဝင်ဆိုတာ သူ့ဇနီးဟောင်းဖြစ်ဖို့က သေချာနေပါပြီ၊ မေမေတို့ သွားတော့လည်းသူမကို ကလေးနဲ့ မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ ပြီးပြီ..၊

ရှေ့ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမှာလဲ၊ သူကကြိုးစားလာ ရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က မတတ်သာသည့် လိုက်လျောပုံမျိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံ..၊

ခုတော့..၊

အခန်း (၇)

“မင်းငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလဲဘဝင်..ပြော စမ်းပါ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ရွှေဘုံပေါ်စံရမှာပဲလို့ ထင်နေတာ လား..ယောက်ျားတစ်ယောက် ယူလိုက်တာနဲ့ ကျွဲကျောင်းနွား ကျောင်းသမား တစ်ယောက်လည်းရ..ပဒေသာပင်ကြီးလည်း ပေါက်မယ်..ဒီလို ထင်နေတာလား..”

“ကိုကို ဘဝင်ကိုမစော်ကားနဲ့နော်..ကိုကိုကို ဘဝင် ချစ် လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ..”

“ချစ်လို့ ဟုတ်လား..”

သူမရဲ့ပခုံးလေးကို ဆောင့်ခနဲဆွဲယူလိုက်တော့ မျက်နှာ

ချင်းက နီးကပ်သွားသည်။ မျက်တောင်စပ်လေးတွေပေါ်မှာ အရစ်လိုက်တင်ထားသော ကာလာဖျော့ဖျော့လေးတွေနဲ့ ပြုပြင် စရာမလိုအောင်လှနေသည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေကို ပင်ခြေ လေးတွေထိ တစ်ပင်ချင်း မြင်နေရ၏။ ပြီးတော့ လုံးစင်းကျော့ ထင်းနေသော နှုတ်လေးနဲ့ နုရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေ..။

“ဟိုတယ်လ်မှာ စာရေးမလုပ်နေတာ မင်းဒီလောက်ထိ ပြင်နေဖို့ မလိုဘူး..”

“ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ပြင်တာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“အခု မပြင်ရဘူးလို့ ငါကပြောရင်ရော..”

“မပြင်ဘဲမှ မနေနိုင်တာ..ဘဝင်က ရောက်တဲ့နေရာမှာ အားလုံးထက် ထင်းနေမှ ကြိုက်တာ..ကိုယ့်ကိုကျော်ပြီး သူများကို ငေးသွားတယ်ဆိုတာ မရှိရဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေတာလဲ..”

“ဘဝင်ပဲလေ ကိုကိုရဲ့..ကိုကိုလို့ မာနမင်းသားကြီးအ တွက် ဘဝင်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ဒီရွာတစ်ဝိုက်မှာ ဘဝင်ကို လူတိုင်းသိတယ်..”

“လှလွန်းလို့ ဘဝင်မြင့်နေတာ..၊ ဘဝင်မြင့်လောက် အောင်လည်း မိဘက ‘ဘဝင်’လို့ပေးခဲ့တာ..”တဲ့..။

သူမရဲ့သတင်းတွေ သူကြားခဲ့သည်။

ဒါတောင် သူမကမြို့လယ်ခေါင်က တိုက်ကြီးကြီးပေါ် က သူဌေးသမီး မဟုတ်ခဲ့လို့..။

“ကိုကိုကိုယူပြီး ပဒေသာပင်ကြီး ပေါက်လာမယ်ထင်ရ အောင် ကိုကိုကို မြင်ဖူးတည်းက မက်စရာဘာများရှိခဲ့လို့လဲ..”

သူ့အတွေးတွေက ရင်သီးသောမေးခွန်းတစ်ခုမှာ တုံးခနဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

“ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ ဘဝင်က ဆတ်ကျော့လက်ကျော့ ကာရိုက်တာပျက်..”

“တိတ်စမ်း..”

“ဘာလိုတိတ်ရမှာလဲ..ကိုကိုပြောချင်တာ ပြောလိုရရင် ဘဝင်လည်း ပြောလိုရမှာပေါ့..ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီရွာလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့..ဆယ်တန်းလည်း မအောင်ဘဲ..မလိုအပ်ဘဲ အလွန် အမင်း လှအောင်ပြင်နေတဲ့မိန်းမက ဘဝင်..”

“ဘဝင်..မင်းကိုငါပြောနေတာ အဲ့ဒါတွေမဟုတ်ဘူး..”

“မပြောဘဲ စာတွေပေါ်နေတာ ကိုကိုမျက်လုံးတွေ..”

“ဒါကျတော့ မင်းသိပ်တော်ပါလား..လက်ထပ်ပြီးတည်း က ငါမင်းကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တယ်..ဘယ်လိုနေကြဖို့ ငါကြီး စားနေတယ်ဆိုတာ..”

“ကိုကိုမကြိုးစားပါဘူး..ကိုကိုအချိန်တန်ရင် ကျောင်း သွားမယ်၊ ပြန်လာရင် စာဖတ်မယ်..ဒါပဲ၊ ကိုကိုကို ဟိုတယ်လ် မှာ မန်နေဂျာရာထူးရအောင် ဘဝင်ပြောပေးနိုင်တယ်..ပေးဖို့ လည်း ဟိုက်ဆန္ဒရှိနေတယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုကိုကို ဘဝင် ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးလို့မရခဲ့ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါ ငါ့စိတ်ကို မင်းမပိုင်သေးဘူးဆိုတာ ပဲ”

သူပြောလိုက်တော့ ဘဝင် နှုတ်ခမ်းသားလေးဖွင့်ပာ လျက် ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပါးပြင်လေးတွေ တ

ဖြည်းဖြည်းရဲတက်လာလျှင်..

“ငါပြောလို့မပြီးသေးဘူး..”

သူ့မ ပခုံးလေးကိုဖိဆုပ်လိုက်တော့ အတင်းပြန်ရုန်းတာ..

“မပြောနဲ့တော့ လွှတ်..ကိုကိုက ဘဝင့်ကို အဲဒီလို အထင်အမြင်သေးပြီး ချိုးဖဲ့ပြောနေချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ နင်ဘယ်လောက်လှလှ အထင်မကြီးဘူးဆိုတဲ့ စတိုင်လ်မျိုးနေပြခဲ့တာ..”

“ဟုတ်တယ်..မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးက အလှတစ်ခုတည်းမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး..”

“ကိုကိုက အလှထက်မက လောဘကြီးနေတာကိုး.. ကိုကိုအများကြီး လိုချင်နေတိုင်း ဘဝင့်ကို ဒေါသထွက်နေတာ.. ကိုကိုကို မုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်..”

ဟင်..

နားထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးဆူညံသွားသဖြင့် ဖျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့သည်။ သူ့မအကြောင်းတွေးရင်း စီးကရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့တာ အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်..။

ဒါပေမယ့် စီးကရက်မီးကတော့ လက်ကိုထိလှနေပြီဖြစ်သည်။ မှီနေရာကနေ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း စီးကရက်ကို နံရနဲ့ ဖိကပ်ချေပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ နှစ်ကြိမ်မြောက် ဆူညံသံပေးလာသည့် ဖုန်းကို ကောက်ဖွင့်လိုက်ကာ..

“ဟလို..”

“အခု မင်းဘယ်မှာလဲနာရီ..”

“ဟိုတယ်လ်မှာ..”

“ဘာ..”

‘ဘာ’သံရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းကိုစောင့်ရင်း သူနေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ညဦးလေပြည်နဲ့အတူ အင်းယားကန် ရေပြင်၏အလှတို့က မီးပွင့်မီးချောင်းတို့၏ အလင်းရောင်လေးတွေနဲ့ သိုသိတ်စွာ ဖွဲ့စည်းနေကြ၏။

ဝရန်တာတန်းမှာ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်ရင်း ထိုဆီကို ငေးနေမိကာ..

“ပြော..ဘာပြောလိုက်တာလဲ..”

“ငါအံ့ဩလို့ပါ..မင်းတို့ပွဲ ဖျက်သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိုင်ကိုခေါ်ပြီး ဟိုတယ်လ်မှာ သွားနေတာလား..”

“သူပါတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်တာလဲ..”

“သိဘူးလေ..မင်းက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေလည်း မပြောခဲ့ဘူးတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ကို delete လုပ်ပြီးပြီ ထင်တာပေါ့..ခုမှ ပွဲလာဖျက်နေလို့ မင်းပတ်ပြေးနေရတာတော့ မဟုတ်ဘူးမလား..”

“မိုးကောင်း..”

“ဘာလဲ..ငါထင်တာလွန်လို့လား၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ဟိုတယ်လ်ခေါ်ထုတ်သွားတယ်ဆိုတော့..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့..ဘယ်သူမှမပါဘူး..”

“ဟုတ်လား..ငါထင်ပါတယ်၊ တမင်တကာ ဒေါသထွက်ပြီး ပြောထွက်လာမလားလို့ အစုံကြည့်တာ..အဟွန်း၊ ဓင်း

လည်း တစ်ယောက်တည်းသော ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်းလေးကို ရင်ဖွင့်သင့်ပါပြီကွာ...ဟိုတုန်းက ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို မပြောပြချင်ရင်တောင် အခု မင်းဆုံးဖြတ်ရခဲက်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး”

“ဘာမှမပြောချင်ဘူး...”

“လုပ်ပါ..မင်းကလည်း၊ အဲ့ဒီကောင်မလေးကို ငါသေချာ မမြင်လိုက်ရဘူး...ပြဿနာတက်နေတော့ ငါကအပြင်မှာ ကန်ထရိုက်တာဦးဘောဂတို့နဲ့ စကားပြောနေတာ..သို့လို့ဝင်လာတော့ မင်းမရှိတော့ဘူး၊ ကောင်မလေးကို လှစ်ခဲနဲ့ပဲ တွေ့လိုက်ရတာ..ဂါဝန်စလေးမဲပြီး ဒေါက်ဖီနပ်ကြီးနဲ့ လျှောက်သွားတာ အသည်းယား စရာကွာ..ဒါပေမယ့်..အဲ..တော်တော်လှတယ်ကွ” လှလွန်းလို့ ခက်နေတာလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

“မင်းကွာ..ဒါလေးကို ပါးစပ်ထဲတောင် ထည့်မပြောဖြစ်အောင် မေ့လိုက်နိုင်တာ အံ့ဩတယ်..၊ ငါသိတယ် ဝိုင့်ကိုလည်း မင်းမချစ်ပါဘူး..”

“စကားတွေနှိုက်မနေနဲ့ မိုးကောင်း..ငါအဲ့ဒါတွေကြောင့် ချမ်းချင်နေတာ..”

“မင်းအိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာ သူတို့သိပြီးသားပဲကွာ..ခုလည်း သူတို့ဘက်က ကွန်ပလိန်းတက်တာ ရှိလို့လား..”

“သူတို့မတက်လည်း ငါလိပ်ပြာမသန့်တော့ဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ..”

“သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်းပဲ..”

“သူတို့ဆိုတာ..”

“ဘယ်သူတွေရှိသေးလို့လဲ..”

“အေးနော်..ဘဝင်ဆိုတာလေးက တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ..”

ကြက်သီးထသံနှင့်ပြောတော့ ဘဝင်မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေကို မြင်ယောင်သွားသည်။ အဲ့ဒီကောင်မလေး မပြောရဲတာ မရှိ၊ မှန်တယ်ထင်ရင် မလုပ်ရဲဘူးဆိုတာလည်း မရှိခဲ့..၊

သူမှန်တယ်ထင်နေသည့် တစ်ခုခုကို မှားပါတယ်လို့ ဘယ်လိုသက်သေသားကနေပြောပြော ရေပက်မဝင်အောင်ငြင်းသည်။ အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားလောက်အောင် ပြောတတ်သည်။

လှတာကျတော့ မြို့ကမော်ဒယ်လ်တွေ ရှုံးအောင် ပြင်ဆင်တတ်ပေမယ့် ကာရိုက်တာကျတော့ တောအထာ တောစရိုက်တွေနဲ့၊

“နာရီ..ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ၊ ဒီထိဖုန်းကိုင်ထားပုံ ထောက်ရှင် မင်းလည်း ရင်ဖွင့်ချင်နေပါတယ်..မဟုတ်ရင် မင်းဘယ်တုန်းက ဖုန်းကြာကြာပြောဖူးလို့လဲ..”

“မိုးကောင်း..”

“ဟေ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီး ဒီတိုင်းထားပြီးထွက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ထိအပြစ်ကြီးနိုင်လဲ..”

မိုးကောင်းအသံ ရုတ်တရက်တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ..

“မင်းမှာ အကြောင်းရင်းမရှိဘဲနဲ့လား..”

နာရီကလည်း မဖြေ..၊

“ကောင်မလေး..အဲ..ဘဝင်မှာ ဘာပြစ်ချက်မှ မရှိဘဲနဲ့

ထားခဲ့တာလား..”

“ငါမသိဘူး..ဒါပေမယ့် ငါသူ့ကို ပြန်မကြည့်ချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်ခဲ့တယ်..”

“အေး..စိတ်ပျက်တာက စိတ်ဆိုးတာထက် အများကြီးဆိုးတယ်ကွ.. ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေပြီပဲ မင်းပြတ်သားလိုက်လေ.. ဝိုင်ကိုပဲ..”

“ပြဿနာတွေ ရှုပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကို ချက်ချင်းကြီး စိတ်ကုန်သွားတယ်..”

“ဟင်..”

“ငါ့ကိုငါလည်း မသိတော့ဘူး..”

“ဝိုင်ကို မင်းပဲလက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာဆို..”

“ဟုတ်တယ်..”

“မင်း လက်ခံနိုင်လို့မဟုတ်ဘူးလား..မိန်းကလေးက မီးစိမ်းပြလို အားနာတယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့ကာရိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

ဝိုင်ကို အားနာလို့လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့နဲ့ဝိုင် အလုပ်ကိစ္စခရီးလွန်ခဲ့သည့်ညက ဝိုင်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ခဲ့ပေမယ့်..

“အောင်မလေး..ညည်းက ခုမှပြန်လာတယ်ပေါ့..”

“သူ့ဌေးနဲ့တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ညည်းကိုဘာတွေပြောကြမလဲ..”

“ညတုန်းက မမဝိုင် ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်တာလဲ.. ငါတို့ဘုရားဖူးကားပြန်လာတော့ သူ့ဌေးကားနဲ့ အမြန်လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့လို့..”

“တစ်နာရီကျော်နေပြီဟုတ်လား..”

“သူ့ဌေးနဲ့လား..နှစ်ယောက်တည်းလားဟင်..”

စသဖြင့်သော မိသားစုထဲကမေးခွန်းတွေ ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းတွေရဲ့ တီးတိုးမေးမြန်းသံတွေအရ ‘တာဝန်’ဆိုသည့် သတိပေးခေါင်းလောင်းက မြည်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် နစ်နာမှုရှိလာခဲ့ပြီဆိုလျှင် တာဝန်ယူနိုင်ရမည်။ ထို့ကြောင့်..

“နာရီ..”

“ပြော..”

“ငါထင်သားပဲ..မင်းကုမ္ပဏီမှာ ဝိုင်နဲ့ ဟိုသတင်းဒီသတင်း ထွက်လာလို့ သူ့အတွက်..”

“အကြောင်းရင်းက အရေးမကြီးပါဘူး..ငါလက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်..သူ့ခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တာက အဲဒါပဲ..ဒီတိုင်းပြီး သွားရင်လည်း ကောင်းပေမယ့်..အခု..”

“မင်းက ပြီးသွားပြီဆိုရင် ခေါင်းရွပ်ခံဖို့ မလိုပါဘူးကွာ.. ဟိုကောင်မလေးနဲ့က သုံးလေးနှစ်ကြာပြီမို့လား..”

“သူ့ကိုမြင်လိုက်ကာမှ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာကောင်ဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး..ဟိုမှာလည်း ‘ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်.. ဒီမှာလည်း ငါပဲ..’

“မင်းက ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေတာကိုးကွ.. မင်းပြောသလို အကြောင်းအရင်းကို ဖယ်လိုက်ရင် အိမ်ထောင်ကျဖူးတာတွေ ကွဲဖူးတာတွေ မဆန်းပါဘူး..ဝိုင်ကိုလည်း မင်းစော်ကားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ..အခု ငါအကြံပေးချင်တာက..”

“မလေးနဲ့...”

“ဟေ့ကောင်ရ...တိုင်ပင်တယ်ဆိုတာ အကြံပြုတာပါရတာပဲ...”

“မင်းကို ငါဘာလုပ်ရမလဲတိုင်ပင်တာမဟုတ်ဘူး...စိတ်အိုက်နေလို့ ပြောပြတာ..”

“သိသားပဲ...”

“ဒီမှာ ဖုန်းတစ်လုံးဝင်လာလို့...ဆောရီး...”

“နေပါဦး...ငါ့ကိုတစ်ခုတော့ ဖြေစမ်းပါ။ ဘဝင့်ကို မင်းချစ်လို့...”

မေးခွန်းမဆုံးခင် သူချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်က ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်လျှင်...

“သား...မင်းဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အခုပြန်လာမှဖြစ်မယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ကျွန်တော်..”

“မင်းမိန်းမနဲ့သား အိမ်ရောက်နေတယ်..”

“ဗျာ..ဘယ်လို..”

“ခုပြန်လာနော်..မေမေတို့စောင့်နေမယ်..”

မိသားစုဆိုသည့် စကားကြောင့် ဖုန်းကိုင်ရင်း နားကြားမှားသွားသလားလို့ တွေးမိသေးသည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေက ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်သည်။

ဘဝင် ဘာတွေလျှောက်ထွင်နေတာလဲ...

အခန်း (၈)

“မေမေ...ဘဝင်တို့က ကိုကိုအခန်းမှာနေလို့ မရဘူးလား”

အခန်းဝကနေ မသိမသာကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် အမေလိုခေါ်ပြီး ထွက်လာသည့်မေးခွန်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုတိုက်ရိုက်ဖြစ်နေရာ..

“ဟင်လို့..”

ဘဝင်က အခန်းဝထိ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာပြီး အနားကို ရောက်လာခဲ့လျက်..

“ဒါ ဧည့်သည်အခန်းကြီးဆို..”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ပန်းသီရိ သူမနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး အထဲကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ မိကျော့က အိပ်ရာပြင်ပေးနေလျက် သူမ ထွက်လာတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုသည့် အကြည့်နှင့် အိပ်ရာခင်းကိုဖြန့်လျက်သားကိုင်ရင်း ရပ်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဘဝင့်မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ..

“ရနေတဲ့အခွင့်အရေးကိုပဲ ရောင့်ရဲနေလိုက်ဦးဘဝင်.. ဒီည သားပြန်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းကိုဒီမှာ ဘယ်လိုပုံစံလက်ခံရမလဲ ဆိုတာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာပဲ မှုတည်တယ်..အခု မင်းကို သားနဲ့ပတ်သက်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့၊ ပြီးတော့ ကလေး ပါနေလို့..”

“ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ ကိုကိုမိန်းမဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေးနေဖို့မလိုတဲ့ မေးခွန်းပဲအမေ.. ပြီးတော့ ကလေးက အမေမြေး..”

“အဲ့ဒါကြောင့် သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လိုတာ..”

“သူ ဘာမှသိမသွားခဲ့ဘူး..အဲ့ဒါကြောင့် ‘ဟင့်အင်း’လို့ ငြင်းလိုက်နိုင်တယ်..ဒါပေမယ့် ဘဝင်က လှည့်ပြန်သွားမှာမဟုတ်ဘူး အမေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ သူမလေးကလည်း မျက်မှောင်ကုတ်ထားသော ဒေါသမျက်နှာလေးနဲ့ ရှိနေကာ၊ ဒေါ်ပန်းသီရိဆိုတာ ကိုယ့်ယောက္ခမပါလားဆိုတဲ့ ရိုသေကြောက်ရွံ့မှုလည်း မရှိ..

တစ်ဖက်သားနားဝင်သာအောင် စကားလုံးရွေးနေမယ့်ပုံ

လည်း မရှိပေါ့ ဒါပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက ကောက်ကျစ်လိမ့်ညာနေတာ မဟုတ်မှန်း မသိစိတ်က ခံစားမိနေခဲ့၏။

ထိုစဉ် ကလေးက လေယာဉ်ပျံရုပ်လေးကိုင်လျက် အပြင်ထွက်လိုက်လာသည်။ လူကြီးတွေ စကားများနေကြတာ သတိထားမိပြီး မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနဲ့ မော့ငေးလာ၏။

ဒေါ်ပန်းသီ မျက်မှောင်ကုတ်ထားခြင်းကို ဖြည့်ချသည်။ ကလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက လွတ်အောင်လွှဲလိုက်မိရင်း..

“အဲ့ဒါတွေ သားပြန်လာမှ ပြောမယ်..”

စကားဖြတ်၍ ထွက်ခွာဖို့ကြိုးစားသော်လည်း..

“အမေ..”

ကလေးလက်ကိုဆွဲ၍ ဘဝင်က အတင်းလိုက်တာကာ..

“ဘဝင် ကိုကိုနဲ့ပဲ အိပ်မှာနော်..”

“အို..မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာတဲ့..”

“ဒီနေ့ ကိုကိုငယ်ကို သူ့အဖေနဲ့တွေ့ရမှာလို့ ပြောထားခဲ့တာ ပြီးတော့..”

“နေပါဦး..နေပါဦး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မပြောချင်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ တိုနေပြီဖြစ်ကာ..

“ကျွတ်..ခက်တော့တာပဲ..”

ကလေးရှေ့မှာ မပြောဖို့သတိရကာ.. မပြောလိုလည်း မဖြစ်..

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်သတ်သေချာနေတာလဲဘဝင်.. မင်း ရဲတင်းလှချေလား..”

ဘဝင့်မျက်နှာလေးနား ကပ်ပြောလိုက်ရင်း..၊

“မင်းနဲ့ကလေးကို ငါတို့က..”

“အဲဒီသံသယတွေထားနေတဲ့အတွက် အမေတို့နောင်တ ရသွားလိမ့်မယ်သိလား..”

ကိုယ်ကတိုးတိုးပြောပေမယ့် သင်းလေးကကျယ်ကျယ်၊

“ဘဝင့်ကို ကိုကိုကထားသွားခဲ့တာ..ကိုယ်စန့်ရိုနေပါ တယ်လို့တောင် ပြောခွင့်မရလိုက်အောင် အစပျောက်သွားတာ..”

ဘုရားရေ..၊

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်လုံးပြူး၏။

“ဒါပေမယ့် ဘဝင့်ကအခြေမဲ့ အနေမဲ့မဟုတ်တာ..အုပ် ထိန်းသူတွေ ရှိတယ်၊ စိတ်အကြိုက်အိတ်နှိုက် သုံးလို့ရတယ်..ပြီး တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပညာတတ်တယ်..အဲဒါကြောင့် ဒီကလေးကို အမေတို့ လူလူသူသူ မြင်ရတာ..”

“ဟဲ့..စကားကို တိုးတိုးမပြောတတ်ဘူးလား၊ ညကြီး အချိန်မတော်..”

“ဒေါသထွက်နေတာကို တိုးတိုးပြောနိုင်ပါ့မလားအမေ ရယ်”

“ဪ..မင်းက ငါ့ကို..”

“ဟုတ်တယ်..အမေပဲ ဘဝင့်ကိုခုချိန်ထိ မယုံကြည်တာ လေ၊ ကိုယ့်သားနဲ့ ချွတ်စွတ်တူနေတဲ့ ကလေးမျက်နှာကို မြင်နေရ တာတောင် ဟိုမိန်းမကြီးတွေလို မျက်လုံးမျိုးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတုန်း”
“ကလေးမျက်နှာကြောင့် ဒေါ်ပန်းသီရိမျိုသိပ်နေသမျှ

ဘဝင့်က မပြီးနိုင်..၊

“အခန်းလုပ်ပေးလိမ့်မယ်..လိုက်သွား..” လို့ မိကျော့ကို ခိုင်းပြီး တစ်ခါတည်း ထည့်လွှတ်လိုက်တုန်းကတော့ ထလိုက် သွားခဲ့တာအေးဆေး..။

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးကလူတွေ ဘယ်လိုလည်ဝယ်ပြီး ဘယ် လောက်တောင် ကြိုးဖူးထားသလဲတော့မသိဘူး..မိန်းမတွေလည်း မိန်းမသားချင်း မစာနာကြဘူး..”

အလိုတော်..၊

“ယောက်ျားတွေကလည်း..”

“ဘဝင့်..”

ဆက်လက်သည်းခံနေလို့ မရတော့သည့်အဆုံး..၊

“ဘယ်နှယ်မြို့နဲ့လူထုနဲ့ချီပြီး ပတ်စော်ကားနေတာလဲ.. ငါ မင်းကို တော်တော်လိုတားနေတာ ကလေးရှေ့မှာ မပြောအပ် တာတွေ မပြောစေချင်လို့..”

“ကလေးက ဘာမှမသိတဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူးအမေ..သူ့ အမေငိုတာ ရယ်တာ ရန်ဖြစ်နေရတာတွေ သူ့အားလုံးမြင်တယ်.. သိတယ်..”

ကြည့်စမ်း..၊

“ကလေးဆိုတာ မိဘသင်တဲ့အတိုင်း ခေါင်းခါးခြေလက် မြှောက်တတ်လာကြတာ..မိဘရဲ့အသံနဲ့ ဟန်ချုတ်ညီခဲ့တာ..”

ဒီမိန်းကလေး မတန်မရာစကားတွေလည်း ပြောတတ် နေသေးသည်။ ဒါဆို တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်ဖောက်သွားတာ လား..၊

“ဘဝင့်မှာဒီသားလေးပဲ တိုးတိုးဖော်ရှိတာ..သူနားလည်လည် မလည်လည်၊ သူဘာမှပြန်ပြောဖော် ရရမရရ..သူ့အဖေရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားခဲ့တုန်းက ဘဝင်ခံစားခဲ့ရတာတွေကို..”

“သိပြီ..မင်းအိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြပြီး မိခင်ကောင်းပီသခဲ့တာတွေ ငါတွေ့မိပြီ..အဲဒါဆိုရင်လည်း..”

တစ်ဆုံးပြောဖို့ ပြင်ပြီးမှ ငေးကြည့်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မိကာ..

“မိကျော့..”

“ရှင် မေမေကြီး..”

“လာစမ်း..ကလေးကို အပေါ်ဝရန်တာမှာ ကစားဖို့ခေါ်သွား..”

ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကလေးကိုခေါ်သွားစေခဲ့လျက်..

“ကလေးကို သူ့အဖေမကောင်းကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ ရောက်အောင် ဒီလောက်ရိုက်သွင်းလာခဲ့ပြီးမှ ဒီယောက်ျားနောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နေသေးတာလဲ..ပြော..”

ကလေးမရှိတာနှင့် ဒေါသကလွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက်ထွက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝင်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခါပစ်မိကာ..

“အိမ်ထောင်ရေးကို မင်းဘာထင်နေသလဲ..မိသားစုဘဝဆိုတာကိုရော နားလည်ရဲ့လား..ဒီကလေးက ဖအေကိုမှ အကောင်းမမြင်ဘဲ ရိုသေလေး စားသမှုမရှိတော့ရင် ပြည့်စုံနွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်မလဲ..”

“အမေပဲပြောတော့ ကိုကိုဆုံးဖြတ်မှအတည်ဆို ရကျ

တော့ ဖအေတွေ သားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဘဝင်က သူမလက်ကို အလောတကြီးပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကာ..

“အမေမသိစိတ်က ဣိုကိုငယ်ကို အမေမြေးပဲဆိုတာ လက်ခံနေတာမလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ နေရခက်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် လက်တို့ပြန်ရုန်း၏။ ဘဝင်က လက်ဆွဲထားရင်း လက်မောင်းထိ တိုးဖက်ထားလိုက်ကာ..

“ဘဝင် နားမလည်ဘူး မှန်ပါတယ်..မိသားစုဘဝ မပြောနဲ့ အဖေအမေ မျက်နှာတောင် ဘဝင် ဝအောင်မကြည့်ခဲ့ရဘူး..”

မျက်လုံးချင်း ဖျတ်ခနဲဆုံသွားခဲ့ကြသည်။ သတ္တိမနည်းသော ဘဝင် မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးလက်လက်ဖြစ်နေတာကို ဒေါ်ပန်းသီရိ ကြည့်မိတာက ကရုဏာမျက်ဝန်းတို့နှင့်..

“အမေသနားအောင် ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး..တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝင်ပြောတာတွေ ရိုင်းသွားတတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ဘဝင်စိတ်က အဲလိုရိုင်းရတာကို ကျေနပ်အားရလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ လက်ကိုရုန်းဖို့မေ့နေမိကာ ဘဝင်က ဖျတ်နှာရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး သူမခါးနှစ်ဖက်ကိုဖက်လိုက်တော့မလို တရင်းတနီး ကိုင်လိုက်ကာ..

“ဘဝင်စကားတွေ ရိုင်းသွားရင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်..အမေ့ကို ဘဝင် မြင်မြင်ချင်း ရင်းနှီးမိတာပါ..ကိုကိုအမေဆိုတဲ့ အသီးနဲ့

ကိုယ်ရဲ့အုပ်ထိန်းသူမိဘလို သဘောထားပြီး ပြောဆိုမိတာတွေမှာ ရိုင်းသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်..”

“မင်းမှာအုပ်ထိန်းသူ မရှိဘူးလား..”

“ဦးလေးလင်မယားရှိတယ်..ဘဝင့်ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ အမေတို့ကျန်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးတွေ လက်ငုတ်လက်ရင်းလေးတွေကို ဦးလေးတို့ပဲ ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့တာ..ကိုကိုကိုလည်း ဦးလေးတို့က ချစ်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်လေ..”

ဒါပေမယ့်ဆိုပြီး ဆက်မပြောတော့ နားထောင်နေမိသည်။

“ကိုကိုက ဘဝင့်ကိုအလိုမလိုက်ဘူး..သူတို့အမြင်မှာ ဘဝင် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်ပဲ မြင်နေတော့ ကိုကိုနဲ့သိပ်မတည့်ဘူး..”

ဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလား.. ဒါဆို ဒီမိန်းကလေးက သားရဲ့ဇနီး အသေအချာပဲဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့အမေ။ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဦးလေးနဲ့ အဲဒါတွေကို အားလုံး မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်..ဘာမှထပ်မမေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”..တဲ့..။

သားပြန်ရောက်လာတော့ ဒါပဲပြောသည်။ ခင်ပွန်းသည်လည်း မရှိတော့တာမို့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို နောက်ထပ်မေးမြန်းဖို့လည်း မကြိုးစားမိခဲ့ပေ..။

ဖအေလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးတွေကို ဒီသားကမှ ဦးမဆောင်နိုင်ဘူးဆိုရင် မတွေးရဲစရာဖြစ်နေရသည့် အခြေအနေ

ကြောင့် ‘အရင်းစစ်တော့ အမြစ်ကမြေ’ ဆိုသလိုပင်..။

ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးကို ခရီးသွားမှတ်တမ်းတစ်ခုသဖွယ် ဝန်ခံစကားတစ်ခုပြောခဲ့သည်မှလွဲ၍ နောက်ထပ်တစ်စွန်းတစ်စ တစ်စွန်းတစ်လေမှ ထပ်မဟခဲ့သော သားရဲ့ပြတ်တောက်စွာနေနိုင်ခဲ့ခြင်းကသာ တရားခံဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့တာက အိမ်မက်လိုလို..။ တကယ်တော့ ဟိုဘက်မှာ မိသားစုအသိုက်အမြွှာတစ်ခုအစ ပျိုးတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ပြည့်စုံပြီးစီးလုကာမှ ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရ၏။ တရားခံက ဘယ်သူလဲ..။

“အမေသားလေ..ကိုကိုက ဘဝင့်ကိုထားပစ်ခဲ့တာသိလား။ ကိုကိုလာချောမှာပဲထင်ပြီး ဘဝင်စောင့်နေခဲ့တာ..ပြီးတော့ ကိုကိုမရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ ကြားလိုက်ရတယ်..”

“အဲဒီတည်းက လိုက်ခေါ်ဖို့ ဘာလို့မကြိုးစားတာလဲ..”

“ကိုကိုက ရန်ကုန်ကဆိုတာပဲသိတာ..အမေရယ် ဦးလေးရယ်ပဲရှိတယ် တာဝန်ကျလို့ တောင်ကြီးကိုရောက်လာတယ် ကိုကိုပြောခဲ့တာ ဒါပဲ..”

သား ဘယ်လိုတွေ လုပ်နေတာလဲ..။

စာနာစိတ်အရင်းခံ ရှိနေခဲ့သည့်ရင်ထဲမှာ သားကိုပဲနားမလည်နိုင် ဖြစ်လာမိသည်။ ဒါပေမယ့် သားကဒီလိုယောက်ျားမို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်နေပြန်သည်။

ဘဝင့်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိရင်း ‘ဒီမိန်းကလေးကရော အမှန်တိုင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား..လို့ တွေးမိစဉ်..။

“ကိုကိုကိုယ်တိုင်က ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့တာပါ... ကျောင်းမှာသွားစုံစမ်းတာတောင် ဘာမှမသိအောင်အကုန်လုံး ဖျောက်ဖျက်ခဲ့တယ်..အားလုံးက ကိုကိုကို လူလိမ်လို့ပြောကြတာ တောင်”ဘဝင်သိတယ်..ကိုကိုစိတ်ဆိုးလို့ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ..”

“အဲလောက်ထိ မင်းကိုမှန်းမေ့ချင်အောင် ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် မင်းအမှန်အတိုင်း ဖြေနိုင်လား..”

“ဟင်..”

“သားက အဲလိုယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး..မင်းမှာ ဘာ အပြစ်မှမရှိဘဲ..”

“ဟင့်အင်း..ဘဝင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး..”

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ချက်ချင်းတွေးမိ၏။ ဘဝင်က ဒေါ်ပန်းသီရိ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ဆုပ် ကိုင်ထားလိုက်ရင်း..။

“ဘဝင်က ကိုကိုမကြိုက်တာဆို နားမထောင်ဘဲစွတ် လုပ်မိတယ်..အဲဒါက ထားပစ်ခဲ့လောက်အောင် အပြစ်ကြီးသွား နိုင်လို့လား အမေပဲပြောပါ..”

“သူက ဘာတွေမကြိုက်တာလဲ..”

“သူက အားလုံးမကြိုက်နေတာပဲ..”

“ဟင်..”

“အလှပြင်ရင်ဆူတယ်..သူမဝတ်ရဘူး ပြောထားတာ တွေ ဝတ်ထွက်လာရင်လည်း ဆူတယ်..သူငယ်ချင်းများများထား တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူကသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ နေတတ်ပေမယ့် ဘဝင်မှမနေတတ်တာ..။

ပြီးတော့ ဘဝင် ထမင်းဟင်း မချက်တတ်တာလည်း ကဲ့ရဲ့တာပဲ..ဟင်းမချက်တတ်တော့ အသုံးမကျဘူးတဲ့၊ အမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး..ဘဝင်ငယ်ငယ်တည်းက တစ်ခါမှမလုပ်ဖူး တာတွေကို ယောက်ျားရတာနဲ့ လုပ်တတ်နေပါမလား..”

“လုပ်တတ်အောင်ရှေ့ ကြိုးစားလုပ်ကြည့်ဖူးလား..”

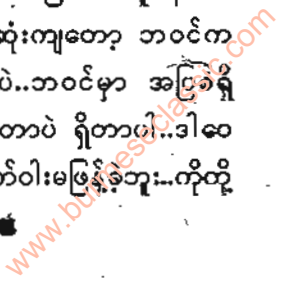
“လုပ်ကြည့်ရင် ခိုက်မိကုန်မှာပေါ့အမေရဲ့..မီးဖိုချောင် ဝင်တာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလဲ ယောက်ျားတွေ ဘာမှမသိဘူး၊ ဓားကိုင်တာ မကိုင်တတ်ရင် လက်ရှုနိုင်တယ်..မီးသုံးတာမသုံး တတ်ရင် မီးလောင်မယ်၊ အိမ်ရှေ့က ရေတုံကင်နှိပ်ပြီး ရေလေး တစ်ပုံး အိမ်ထဲဆွဲတာတောင် တဗျန်းဗျန်းဖိတ်ပြီး လက်ကချ လိုက်တော့ ရေမပါတော့ဘူး..”

ဖြစ်ရလေ..။

“နောက်ပြီး မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်တာတွေကြောင့် ပစ္စည်းကုန် လူပမ်းတဲ့အပြင် ထိမိရုမိရာတွေက အသားမှာ အ သားမာဖြစ်ကျန်ခဲ့တာသိလား..မိန်းမလှတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အ သားအရေကို ဘယ်လောက်ထိန်းသိမ်းကြရသလဲ..အဲဒါလည်း မစာနာဘူး..”

“ဒါပဲလား..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ကိုကိုကအမြဲတမ်းဆူနေတာ၊ ဘာ အကြောင်းတွေပဲ ပေါ်လာလာ အဆုံးကျတော့ ဘဝင်က အိမ်ထောင်ရှင်မ မပီသဘူးဆိုတာချည်းပဲ..ဘဝင်မှာ အပြစ်ရှိ တယ်ဆိုရင်လည်း အလှအပကြိုက်တတ်တာပဲ ရှိတာပါ..ဒါပေ မယ့် ဘဝင်အတွက် ဘယ်သူ့ဆီကမှ လက်ဝါးမဖြန့်ခဲ့ဘူး..ကိုတို့

ဆီလည်၊ မတောင်းဘူး”

“ဘယ်ကရနေတာလဲ..”

“ဘဝက ဟိုတယ်လ်မှာ အလုပ်လုပ်တာလေ..အလုပ်ကတော့ ရီဆက်ရှင်မှာထိုင်ရုံပဲ..ဒါပေမယ့် ဖော်ရိန်နာတွေလာရင် ဂိုက်ဒ်လုပ်သေးတယ်..ပြင်ဦးလွင်ဆို ခဏခဏသွားရတယ်၊ ပြီးတော့ အထက်ပိုင်းဆို ရှမ်းပြည်ဘက်တွေ..”

“အိမ်ထောင်ကျမှ ခရီးထွက်နေတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ကိုကိုနဲ့ စကားများနေရပေမယ့်..”

“ရပြီ..တော်ပြီ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ နားလည်သွားသည်။ ကိုကိုမကြိုက်တာဆို နားမထောင်ဘဲ ဇွတ်လုပ်မိတယ် ဆိုသည့်စကား ဘယ်ကလာလဲဆိုတာ တွေးမိလိုက်တာနှင့် ခြုံငုံနားလည်သွားရကာ..

“သားကို မင်းပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူးဘဝ..အဲဒီတော့ လက်လျှော့လိုက်တော့..”

ဟင်..၊

“ဘယ်လို..”

ဒါတွေ ရှင်းပြနေရမယ့် အချိန်လည်းမဟုတ်၊ ဒေါ်ပန်းသီရိ ရှင်းပြချင်စိတ်လည်း မဖြစ်တော့ပေ၊ ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး လှချင်တိုင်းလှနေသည့် မိန်းကလေးဟာ စကားပြောနေသည့် အမူအရာလေးတွေကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

ပြီးတော့..လှနေတာကို ထပ်လှအောင်ပြင်ဆင်နေတတ်သော..၊ ကိုယ့်ဆင်ပွန်းစကားကို မနာခံဘဲ လူအများနဲ့ဆက်ဆံရသည့် အလုပ်တွေမှာမှ ပျော်မွေ့ခဲ့သော..၊

ဘဝဆိုသည့်မိန်းကလေးနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်တတ်သည့် နေရာရီဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရေရှည်လက်တွဲသွားဖို့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်..၊

ဒါပေမယ့် သူမမှာ သားလေးတစ်ယောက်နှင့်..၊

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာအိမေ..”

“မင်းကြားချင်သေးရင်လည်း ဒါ ထပ်ပြောလိုကောင်းတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး..”

“အမေ..”

ဘဝက ဒေါ်ပန်းသီရိမျက်နှာတည်နေတာကို စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ကြည့်ကာ..၊

“ကိုကိုက ဘဝကိုခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်တာလားဟင်..ဘဝက ထားခဲ့ခဲ့ရတဲ့သူပါအမေရယ်..ပြီးတော့လေ ကိုကိုရင်သွေးကို ဘဝင်တစ်ယောက်တည်းမွေးခဲ့ရတာ..”

မျက်နှာလွှဲဖို့ပြင်လိုက်ကာမှ ဒေါ်ပန်းသီရိ ငိုငင်သွားပြန်သည်။ ကလေးက သားနဲ့တထေရာတည်း..၊

“ကိုကိုကို ဘဝင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ..”

“ဟေ့..အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့..”

စကားသံက ဖုန်းထွက်လာသည်။ လူရိပ်ကပါ ချက်ချင်းအနားရောက်လာခဲ့ပြီး..၊

“မင်းကဒီထိလိုက်လာပြီ၊ ငါကထားခဲ့တာပါလို့ ကြော်ငြာဝင်နေတယ် ဟုတ်လား..”

ညှော်ခန်းမှာ စကားပြောမည်ထင်ပေမယ့် အပြင်ဘက်ခေါင်းရင်းထိ ဆွဲခေါ်လာပြီးမှ မေးခွန်းထွက်လာသည်။ ပြီးတော့

ပရုံးမှာ ဖိညစ်ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်..။

“အိမ်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တိုင်း ထားခဲ့ရသူဖြစ်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်..ကိုကိုနဲ့ကွဲဖို့ ဘဝင်ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး..”

“ငါကထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်ပေါ့..”

“ကိုကိုမဟုတ်လို့လား..”

“တောက်..”

ဘဝင် သူ့လက်တွေကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖယ်ချပစ်သည်။ ပြီးမှ..။

“ကိုကိုကို ဘဝင်အရမ်းချစ်ခဲ့တာ..ခုထိလည်း..”

“တော်စမ်း..”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်လိုက်လာမိခဲ့ရင်း စကားသံတွေကြောင့် နေရာမှာတင် ရပ်နေလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုအပေါ်မှာ ဘဝင်ထိန်ချန်ထားခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူးကိုကိုကသာ ကိုကိုရဲ့ နောက်ကြောင်းရှေ့ကြောင်းဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့ဘဲ..”

“အဲဒီတော့ ငါကမင်းကိုထိုင်ကဲ့ရဲ့ဖို့ပဲ သိတဲ့ကောင်..မင်းလိုသမျှ ဘာမှမဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ငတုံး..”

“ကိုကိုဘာသာပြောနေတာပါ..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းအဲ့လိုပြောထွက်လာတဲ့အထိ ငါစောင့်နားမထောင်ခဲ့တာမှားတယ်..စကားတစ်ခွန်းရဲ့ အတိမ်အနက်ကို

နားမလည် တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ မင်းလိုမိန်းမက ဆုပ်ဖမ်းမပြုရင် နားလည်မှာမှမဟုတ်တာ..”

“နားမလည်တာမဟုတ်ဘူးကိုကို..ကိုကိုကိုချစ်လို့ အမှတ်မထားခဲ့တာ..”

“ဟား..”

“သူများပြောတော့ အသေမှတ်ထားတယ်..ကိုယ်ပြောတာကျတော့ အားလုံးအမှန်..ကိုကိုပြောသွားတဲ့စကားတွေက ရော ပန်းနဲ့ပေါက်သွားတာတွေလား..”

စကားသံတွေ စူးဝါးထွင်းဖောက်လာတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိ နောက်ကို ခြေလှမ်းထပ်ဆုတ်၏။ ဘဝင်နဲ့နာရီ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံးဆီကနေ ကြားနေရပြီဖြစ်လျက်..။

“ပြီးတော့ ကိုကိုပြောသွားတာတွေ တကယ်ဟုတ်နေရင် ခုလောက်ဆို ကိုကိုသားလေး ပထွေးကိုအဖေခေါ်နေရပြီ..”

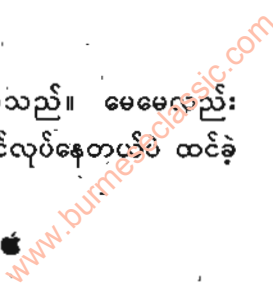
“ဘယ်သားလဲ..မင်းနဲ့ငါ..”

“ကိုကိုထွက်သွားမှ..သားလေးကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို သိခဲ့တာ..”

တင်းမာခက်ထန်နေသည့် နာရီမျက်နှာသည် အံ့ဩ၍ မယုံနိုင်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်လာခဲ့၏။

ဒါတကယ်ဖြစ်နေတာလား..။

မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း သူမပြောခဲ့သည်။ မေမေလည်း ပြောခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ဘဝင်တမင်လုပ်နေတယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာမို့..။

“မင်း...မင်းဒါ...”

“ကိုကိုကို ဘဝင်ဆုံရုံးမခံနိုင်ဘူး...ကိုကိုကိုဆုံးရုံးလိုက်ရရင် သားလေးလည်း သူ့အဖေကို အဖေခေါ်ခွင့်ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး...”

စကားသံ တိတ်ကျသွားသည့်နာရီမျက်နှာက တင်းမာနေဆဲရှိလျက် အိမ်ထဲကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားလေးကိုရှာတာမှန်း သိလိုက်ကာ...

“သားလေးက ကိုကိုနဲ့တူတယ်...ကိုကိုပြောသလို ဘဝင်အလှအပကြိုက်တာ တရားလွန်တာမှန်တယ်...ဒါပေမယ့် သားလေးကိုလွယ်ခဲ့တယ်၊ ဘဝင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်အောင် မွေးခဲ့တယ်...အဲဒါကိုကိုကို လွမ်းလွန်းလို့ သိရဲ့လား...၊ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိတဲ့ယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှပြန်လာမလဲလည်းမသိ၊ ပြန်မလာနိုင်ဘူးလို့လည်း တွေးမိနေသားနဲ့ သားလေးကို ဘဝင် မွေးခဲ့တာ...”

နာရီ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ငြိမ်သွားသည်။

“ကိုကို ဘဝင်ကိုချစ်သေးတယ်မို့လားဟင်...ဟိုမင်္ဂလာပွဲက လူကြီးချင်းသဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာမို့လား...”

“မဟုတ်ဘူး...”

နာရီ ဘဝင်ပန်းလေးကို ကိုင်၍ရင်ခွင်ထဲက ခွာထုတ်ဖို့ ပြင်သည်။ ဘဝင်က အတင်းအကျပ်ဖက်ထားကာ ရင်ဘက်တစ်ပြင်လုံးကို မျက်နှာလေးနဲ့ ကပ်လိုမိရင်း တမ်းတမြတ်နိုးစွာနမ်း၏။ နာရီငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးမှ ဘဝင်အနမ်းတွေကို သတိထားမိကာ...

“ငါ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီဘဝင်...မင်းနဲ့ငါ ဘာတွေရှိခဲ့ရုံခဲအားလုံးပြီးသွားပြီ...”

“ဘာလို့ပြီးရမှာလဲ...ကိုကိုပွဲကို ဘဝင်ဖျက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပွဲမပြီးခင် ကိုကိုထွက်သွားတာလည်း အားလုံးသိတာပဲ...ကိုကိုက ဘဝင်ယောက်ျား ဘဝင်ကလွဲပြီး ကိုကိုကိုဘယ်သူမှမပိုင်ရဘူး...”

ထိုစဉ် ခြံထဲဝင်လာသည့် ကားမီးရောင်က ဝင်းခနဲတစ်ချက် ဝေသွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ထိုးရပ်လာ၏။

မီးထိုးထားသည့် အလင်းရောင်ထဲမှာ နာရီနဲ့ဘဝင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည့်အတိုင်း ထင်းလင်းပီပြင်နေခဲ့လျက်...

“ဂျိမ်း...”

အနက်ရောင်စကက်ရှည်သည် ဘေးတစ်ဖက်မှာဒူးဆစ်နားထိ ကွဲနေလျက် ရင်ညွှန်ထိဟိုက်ထားသည့် အကျီပေါ်မှာ စာလက်ရှည်နှင့် အပေါ်ထပ် တိုတိုလေးကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

သံမဲတလင်းပေါ်မှာ ခြေချရပ်လိုက်တာနှင့် တံခါးပိတ်လိုက်သံမှာ ဒေါသတွေကို တစ်ခါတည်းပို့လွှတ်ပြီးဖြစ်ကာ...

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဦးရှာလူစနစ်နဲ့ ပြေးဆွဲထားရမယ့် အဖြစ်မျိုးပါလား...”

မီးမပိတ်ဘဲ ဒီတိုင်းထွက်လာပြီး နာရီနဲ့ဘဝင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတို့သည် ဒေါသတို့ဖြင့်စူးရဲနေတာ...

“ကို...”

“အထဲကိုသွားနှင့်ပါ...ကိုယ်ဝင်လာခဲ့မယ်...”

“ကိုက အိမ်ရှင်လေ..ဝိုင်က တစ်ယောက်တည်းဝင်သွားရမှာလား..”

အဝတ်အစားသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို ဒရိုင်ဘာက ကားထဲကထုတ်ပြီး လှေကားထစ်တွေပေါ်ထိ ဂရုတစိုက်လာထားပေးကာ..

“မမဝိုင် အိမ်ထဲထိပို့ပေးခဲ့ရမလား..”

ဝိုင်က အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ..

“ခဏလေး..”လို့ ပြောလိုက်ပြီး နာရီဘက်လှည့်ကာ ဘဝင်ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝိုင်နဲ့အရင်ဆွေးနွေးသင့်တာ မဟုတ်ဘူးလားကို.. ခုလို ပုံစံမြင်နေရတာ ဝိုင်ကသည်းခံနိုင်သေးပေမယ့် ကိုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိသေးတယ်..”

“ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲပြောပါဦး ဒေါ်အချစ်ဝိုင်..ဒီက ကိုကိုဇနီး၊ အိမ်ထဲမှာ ကိုကိုသားလေးလည်း ရှိတယ် ကိုယ့်သားနဲ့မယားနဲ့ အတူတူရှိနေတာ ဘယ်လိုသရုပ်ပျက်မှုတွေ ရှိနေလို့ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်နိုင်တာလဲ..”

ဝိုင်က မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ..

“ပြီးတော့ ဘဝင်တို့စကားပြောနေတာ အိမ်ရှေ့တံခါးဘေးမှာပါ..အိမ်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“နင့်ကိုဘယ်သူက စွပ်စွဲနေလို့ အရှက်မရှိ လာရှင်းပြနေတာလဲ..”

“ရှင်းပြတာအရှက်မရှိတာ မဟုတ်ဘူး..မရှင်းရဲတာကမှ

အရှက်မရှိတာ၊ နင်ကလက်ထပ်ထားသလို ငါလည်း ကိုကိုမိန်းမပဲ..ပြောချင်တာက ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့သူတွေပဲ..နင်ပြောမယ့်စကားက ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်နေရင် ငါနဲ့လည်း ကင်းလို့မရဘူး..”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ..လူကိုများ နင်တွေ့ငါတွေနဲ့..”

ဝိုင်က လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး အံ့ကြိတ်ပြော၏။ သူမက မီးရောင်ကို ကျောပေးထားပေမယ့် စွေစွေခနဲဒေါသဖြစ်သွားတာ ကိုအမူအရာအားဖြင့် ပေါ်လွင်အောင်ပြသလိုရှိရာ..

“ဟုတ်လား..နင်တွေ့ ငါတွေနဲ့မပြောရဘူးလား..”

ဘဝင်ကလည်း တစ်ချက်မှမတွန့်..

“မှန်တာပေါ့..နင်ကအငယ် ငါကအကြီး..”

“ဘာ..”

“ဘဝင် မင်းတော်တော့..”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲကိုကို..သူပြောနေတာကျတော့ ကိုကိုနားထောင်နေတယ်..”

“ထောင်မှာပေါ့..ငါက လူပီပီသသပြောနေတာ..”

“လူပီပီသတဲ့ စကားပြောနေတာဆိုလည်း လူပီပီသတဲ့ လူချင်းမို့ နားလည်တာပဲ..”

“နင်..”

“ဒီမှာ အချစ်ဝိုင်..လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တည်းက ကိုကိုက ငါ့ယောက်ျား..နင်လက်ထပ်ခဲ့တာ နာရီနဲ့တွက်ကြည့်ရင် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး..”

“တောက်..”

ဝိုင်ဆီက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်သံကြောင့် ဘဝင်က လက်လေးပိုက်လိုက်ပြီး မဲ့ကာ..။

“နင်ကလက်ထပ်ပြီးတာတောင် ယောက်ျားပြန်မလာလို့ သူ့ရှိတဲ့ဆီ မောကြီးပန်းကြီးလိုက်လာရတာလေ..။ ဟွန်း..ငါ့ကံကိုကိုကလေးကို မွေးထားရတဲ့ ကိုကိုဇနီး..”

“ဘဝင်..မင်းကိုငါ..”

“ဟင့်အင်း..ပြောမှာပဲ..”

“တောက်..”

နာရီတက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ဘဝင်လက်မောင်းလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်လျှင် ဘဝင်ကရုန်းပစ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်မဆွဲနိုင်အောင် ထပ်ဆုပ်ရှောင်လိုက်ကာ..။

“လူပါးဝလို့.. နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောတာကိုများ နာနေသေးတယ်။ ကိုကိုကိုသာ မင့်ရင်အဲဒီစကားတွေကို ဒီဂရီထပ်ထည့်ပြီး ပြောပေးလိုက်လို့ရသေးတယ် သိလား..ငါဘာလဲဆိုတာပေါ်သွားရင် နင်ဘာလဲဆိုတာ မပြောဘဲ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်..”

“နင်..နင် မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ..”

“နေကြပါဦး..တော်ကြတော့..ဟဲ့..”

ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ မိကျော့တို့အပြေးအလွှား ထွက်လာကြရင်း၊

“သား ကောင်မလေးကိုခေါ်သွား..”

“အန်တီသီ..သူ သူ့အရမ်းမိုက်ရိုင်းတယ်သိလား..”

“ဟုတ်တယ်..အိမ်ရှေ့မှာ အချေအတင်တွေ များနေကြတာကိုက မှားနေတာ..လာ..လာ..အထဲဝင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ အိမ်ကဲလှည့်ဝင်သွားခဲ့တာ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေးပါ။ ကားမီးရောင် မြင်လိုက်သဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်လာတာလားလို့ တွေးပြီး အထဲဝင်လာနိုးနဲ့ စောင့်ကြည့်နေမိတာဖြစ်သည်။

တကယ်ပါ။ ဒီအရွယ် ဒီအခြေအနေတွေနဲ့ ခုလောက်ထိ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ခဲ့မိတာအမှန်..။

“သူက ဒီမှာနေမှာလား..ပြဿနာရှာဖို့ ရောက်လာတာလားဟင်..”

အထဲကိုဝင်လာတော့ နာရီနဲ့ဟိုတစ်ယောက်ကို မမြင်..။ ဝိုင်မျက်နှာလေး ဒေါသကြောင့်ပို၍ ရဲတွတ်သွားခဲ့၏။ ခေါ်သွားလို့ မအေက ခိုင်းလိုက်တာဘယ်ထိ ခေါ်သွားတာမို့လို့ မရှိရတာလဲ..။

“ထိုင်..သမီး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိကလည်း တံခါးဝမှာ ရှိနေသေးသည့် အဝတ်အစားသေတ္တာတွေကို မြင်ယောင်ကာ အခြေအနေကိုရိပ်မိလျက်..။

“ဒီလိုရင်ဆိုင်လာရတာတွေကို လောလောဆယ် ရှင်းမပေးနိုင်သေးတဲ့အတွက် အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်သမီးရယ်..” ထိုစဉ် ဒီထိရပ်စောင့်ပေးနေခဲ့သည့် ဝိုင်တို့ရဲ့ဒရိုင်ဘာက သေတ္တာတွေကို ဧည့်ခန်းထဲထိ လာပို့သောကြောင့်..။

“ရပြီ..အဲမှာပဲ ထားခဲ့တော့..ပြီးမှ သယ်ခိုင်းလိုက်မယ်” လို့ လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ဝိုင်ကိုကြည့်၍..။

“ဘဝင်ကို သမီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ..သူ့မှာ ကလေးက

လည်းဝါလာတယ်၊ သားအိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာကိုလည်း အန်တီ တို့အပြင် တခြားလူတွေက သိပ်မသိကြတော့ ခုနေ သူနဲ့ပဋိပက္ခ ဖြစ်ဖို့တွေ ရှိလာခဲ့ရင် ဘာမှသိမထားကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ..”

“အဲဒီအတွက် ဝိုင်တို့ပဲသိကွာကျ အရှက်ရခဲ့တာအန်တီ သိ၊ အဲဒါထက်ဆိုးတာက သူဒီမှာရှိနေမယ့်အဖြစ်ပဲ..”

ဝိုင်က မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေတက်လာခဲ့လျက်.. ၊

“ကိုက ဝိုင်ရဲ့သူဌေးပါ..ဝိုင်တို့လက်ထပ်ကြတည်းက အားလုံးက ချစ်လို့ယူကြတာလားလို့ တွေးတာမဟုတ်ဘူး..”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုတွေးတွေး သားကိုယ် တိုင် ခုံမက်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာအန်တီတို့ သိတာပဲ ကွယ်..”

ဝိုင်က မျက်လွှာချထားရာမှ ငြိမ်သက်နေခဲ့၏ ။ ကုမ္ပဏီ မှာ အတွင်းရေးမှူးရာထူးရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာလည်း ကိုကို သဘောကျနေမိလို့ဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ဖို့ထိအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတာလည်း ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်ပေ၊ သို့သော် နာရီနဲ့လက်ထပ်ရမည့် အရေးအတွက် သူမ ကြည်နူးရင်ခွန်ခဲ့ရသည်။

မေမေတို့က အင်တိုက်အားတိုက် လက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲ့ ကြသ ဖြင့် မင်္ဂလာပွဲမှာ သူမလောက်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရသည့်သူ ရှိမည်တောင်မထင်ခဲ့..၊

ခုတော့ ဒါတွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ ကိုယ့်ဘက် က ပို၍အားနည်းခဲ့ရခြင်းသည် နာရီကချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့ လက် ထပ်ခွင့်တောင်းယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေတစ်ရပ်ကြောင့်

သာဖြစ်ရာ..၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကသာပါတယ်ကွယ်..”

ဟင်..။

ဘယ်သူသာတယ်ဆိုတာ သူမတွေးနေတုန်း ဒေါ်ပန်း သီရိက ပြောလိုက်သဖြင့်..၊

“သမီးတို့က အလုပ်တစ်ခုတည်းမှာ အမြဲအတူရှိနေကြ မှာ..ပြီးတော့..”

“အန်တီသီ..”

“အင်..ပြောလေ..”

“စကားဖြတ်ပြောရတာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်..”

“ဪ..ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြောလေ..ပြော..”

“သမီးတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ..”

“ဘာလဲ..ပြော..”

ဘယ်သူသာတာ နာတာတွက်ပြီး ထိုင်နေလို့မရသည့် ကိုယ့်ဘက်ကအခြေအနေမှာ ဒီကိုထွက်လာတည်းက မာန်မာန် တို့ကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ရသည်။

နာရီ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာကိုရော မကွဲရင်းရသေး တာကိုရော သူမ သိထားခဲ့တာမို့ ဖြစ်လာသည့်အခြေအနေကို နှစ်ယောက် အတူရင်ဆိုင်ရမည်လို့တွက်ပြီး သတ္တိမွေးထားခဲ့၏ ၊

တကယ်တမ်းကျတော့ ကလေးတစ်ယောက်လက်ဆွဲပြီး ရောက်လာခဲ့သည့် ဇနီးဟောင်းဆိုသည့် မိန်းမရဲ့ဘေးမှာ သူမ ကိုယ်သူမ ဘယ်လိုမှမာန်တင်းပြီး ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့မလွယ်ပေ..၊

“ဘာပြောမလို့လဲ..ပြောလေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ပြန်စပေးလိုက်မှ..

“သူ့ကိုဒီမှာ လက်ခံထားမှာလားဆိုတာ အန်တီမဖြေ
သေးဘူးနော်..”

“ဖြေပြီးပါပြီ..ဒါပေမယ့် အန်တီတို့လည်း ဘာမှမဆုံး
ဖြတ်ရသေးတော့ ခုချိန်မှာအတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး..
ကလေးလေးနဲ့ ရောက်လာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့..”

ပိုဆိုးတာလား...ပိုကောင်းသွားတာလား...

ရင်နှင့်သွားခြင်းက ခံရခက်တာလားတော့ မသိပေမယ့်
ဒေါသဖက်သွားတာက အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်
ကို ဘဝင်တက်လာစဉ်က ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့ အမူအရာတွေ စကား
လုံးတွေက ရင့်သည်။

ဒီနေ့ မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတာတွေကျတော့ ထိုစဉ်က
နဲ့ မတူတော့သလိုပင်..

“အန်တီသိဘာပြောတာလဲဟင်..ကလေးနဲ့မို့လို့ သူ့ကို
လက်ခံထားရတော့မှာလို့ ဆိုလိုတာလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်၏။

သို့သော် တည်ငြိမ်စွာမော့လာရင်း..

“အဲ့ဒါကတော့ သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိကပဲလို့ပြော
ရလိမ့်မယ်..”

“သမီးကတော့ ဘယ်သူဆုံးဖြတ်ချက်မှ မသိရသေးခင်
သမီးဆန္ဒအရ ပြောချင်တာရှိတယ်..”

“ပြောလေ..”

“သူ့ကိုကျေနပ်လောက်အောင်ပေးပြီး ကွာရှင်းလိုက်ဖို့

ပါ..”

ပြောပြီး ဒေါ်ပန်းသီရိကို ကြည့်မိသည်။ တည်ငြိမ်နေ
သည့်မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားသည်ကို ဖတ်လို့
မရ..

“သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ..ကိုရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ဒါက
အမည်းစက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရင်..”

“စာမျက်နှာတိုင်းမှာ ဖျက်ရာပြင်ရာဆိုတာတော့ ရှိတတ်
ကြတာပါပဲ..”

ကိုယ့်စကားကို သရော်လိုက်တာလားလို့ ထင်ရပေမယ့်
သေချာကြည့်တော့ ဒေါ်ပန်းသီရိအပြုံးက လှို့ဝှက်ခြင်းကင်းနေ
သည်ဟု ထင်ရပြန်ကာ..

“ပြင်ရာဖျက်ရာမရှိရင်တောင် ရေးခြစ်လိုက်ပြီဆိုတည်း
က စွန်းထင်းသွားတာပဲလေ..ဘာမှ မစွန်းထင်းဘူးဆိုရင် အဲ့ဒါ
ဘာမှ ရေးခြစ်မထားလို့ပဲ.. တို့တွေကို အလင်းရောင်ပေးနေတဲ့
လမင်းကြီးတောင်မှ သူ့ကိုယ့်မှာ စွန်းထင်းဒဏ်ရာတွေ ဗလပွန့်
လဲ..”

သူ့ဘာပြောချင်တာလဲလို့ တွေးရင်း ဝိုင်မျက်နှာလေး
တင်းမာစပြုလာခဲ့သည်။

“အန်တီကတော့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာမှဝင်
စွက်ချင်ဘူး..သမီးကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ်လို့ ခွင့်တောင်းလို့
အန်တီကိုယ်တိုင် စေ့စပ်ပေးတယ်..ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးဖို့
စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ ခုဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကလည်း..”

“သမီးကတော့ အန်တီရှင်းပေးသင့်တယ်ထင်လို့ တောင်း

ဆိုတာပါ..ကိုရဲ့ မိဘအနေနဲ့ အန်တီစီစဉ်ပေးလို့ရပါတယ်..”

“လက်ဆောင်ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်..အန်တီတခြားလူကို တစ်ဆင့်ပြန်ပေးရင်လည်း ဖြစ်တယ်..ဘယ်နေရာသွားထားထား ဘယ်မှာသိမ်းသိမ်း..”

“ဒါဆို သမီးကလက်ထပ်ခဲ့ရပြီး လိမ်ညာခံရသလို ဖြစ်မနေဘူးလား အန်တီ..”

“သမီးတို့ချင်း နားလည်မှုယူခဲ့ပြီးပြီဆို..”

မဟုတ်ဘူးလို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ငြင်းလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပြော၍ ကိုယ့်စကားကို တန်ဖိုးမခံစေချင်..။

“အဲ့ဒါ သမီးတို့နှစ်ယောက်အပြင် ဘယ်သူသိလို့လဲ အန်တီသိ။ ကိုကို သမီးက နားလည်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ လိမ်ညာဖျက်စီးမှုနဲ့ တရားစွဲလိုက်ပါလားလို့ အကြံပေးတဲ့လူတွေ တောင် ရှိခဲ့တာ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒါခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။

“သမီးက အနေအထားတွေရှိနေတာကို ပြောပြတာပါ”

“လိမ်ညာဖျက်ဆီးမှုမြောက်ရအောင် သမီးတို့လက်ထပ်ပွဲတောင် မပြီးသေးဘူးလေ..ပေါင်းဖက်ကြတဲ့ အဆင့်ကိုလည်းမရောက်ခဲ့သေးဘူး။ အဲ့ဒီလို ဟိုဘက်ဒီဘက်စကားတွေ ပိုတဲ့လူတွေကို ‘ရွာသူ’လို့ ခေါ်တယ်သမီး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဒီလိုကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ သိထားသည့် အကြည့်တို့နှင့် တည်ငြိမ်စွာရှိနေလျက်..။

“ဒီလို သွေးထိုးစကားတွေပေါ်မှာ နားမယောင်နဲ့..စာနာထောက်ထားခြင်းတွေ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အမှားမပြုမိအောင် ဆက်ဆံဆုံးဖြတ်ကြဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုခက်ခဲတယ်..”

ထိုစကား ဘယ်ကိုဦးတည်နေမှန်း ဝိုင်နားမလည်သေးပေ..။

“ပြောချင်တာက မေတ္တာစေတနာနဲ့ ဆုံးဖြတ်နေတာကို ဥပဒေနဲ့ ဘယ်လိုအကျုံးဝင်တယ်ဆိုတာ ထည့်မတွေးမိဖို့ပဲ.. အန်တီ ကြောက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သမီးနှစ်နာသွားမှာ စိုးလို့..”

ဟင်..။

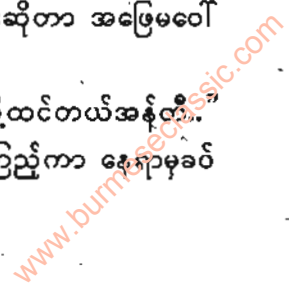
စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း ‘ငါက ဘာလို့ နစ်နာရမှာလဲ..’ ဆိုသည့်မာနနှင့် မျက်မှာကပါ တင်းသွားခဲ့လျက်..။

“ဒါဆိုရင်လည်း သမီးချင်းစာနာတဲ့မေတ္တာစိတ်နဲ့ပဲ အန်တီ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး..။ လူလွတ်ဆိုပြီး လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှ သားကြီးမယားကြီးက အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး မပြတ်မသားဖြစ်နေခဲ့ရင် သမီးဘက်က အမေအဖြစ် အန်တီဘယ်လိုခံစားရမလဲ..”

“မပြတ်မသားဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဖြေမပေါ်သေးဘူးလေ..”

“သမီးကတော့ အဖြေပေါ်နေပြီလို့ထင်တယ်အန်တီ..”

ဝိုင်က အိမ်ထဲကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ နေရာမှခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်ပြီး..။

“ကိုတင်မကဘူး...အန်တီသီကိုယ်တိုင်...”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး အဲလောက်ထိအဖြေက မရှင်းသေးဘူး၊ အန်တီဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ အန်တီကိုယ်တိုင် မသိသေးတဲ့အတွက် ဒါကိုတော့ သမီးဘာသာအဖြေရှင်းနေလို့ မရဘူး...ပြောနိုင်တာက လောလောဆယ်သမီးသည်းခံပေးပါ အချိန်တန်ရင် ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း...”

“ဒါဆိုလည်း သမီး အိမ်ကပဲစောင့်ပါမယ်...”

ဝိုင်က အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီးမှ တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒီတိုင်းပြန်ရပ်သည်။ ပြီးမှ..

“မနက်မှ ယူခိုင်းတော့မယ်...”

သူမဘာသာပြောပြီး အိမ်ပြင်ကိုခြေလှမ်း၏။

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ရင်း...

“သမီးနေဦးလေ..သားနဲ့ပြောပြီးမှ..”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ပြောဆိုပြီးတဲ့အထိ သမီးမစောင့်နိုင်တော့ဘူးအန်တီ..သမီးရတဲ့နေရာက အဲလိုနေရာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ဘူးမို့လား..အဲဒီတော့ ကိုက လိုလားတယ်ဆိုရင် သူကိုယ်တိုင် လာပြောပါစေပေါ့...”

သူမ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ပေါ်တက်လာကြသည့် အရိပ်တွေကြောင့် ဝိုင် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်မြမှူးနဲ့ ဒေါ်ခင်မမ...၊ နှစ်ယောက်စလုံးသည် အမောတံကောပုံစံတွေ ဖြစ်နေကြပြီး..

“ငါထင်သားပဲ...ဒီလိုဖြစ်မှာပဲဆိုတာ...”

ဒေါ်ခင်မမက စိတ်ပျက်သံနှင့် ရေရွတ်၏။

ဒေါ်မြမှူးက လျှောက်ဝင်လာကာ..

“ဒီနားကပ်နေမှ ကားပျက်သွားလို့ ခြံထဲကိုဆင်းလျှောက်ခဲ့ရတယ်..၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မပန်းသီ..ကလေးတွေကို ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ခွင့် ပေးတော့မလို့လား..”

သူမဘာသာပြောရင်း ဆိုဖာမှာလာထိုင်၏။ ဒေါ်ခင်မမကတော့ ဝိုင်လက်ကို မိမိရရဆွဲကိုင်ပြီးမှ ပြန်လာထိုင်ကာ..

“ပြန်လာထိုင်စမ်း...လူကြီးတွေ စကားပြောမယ်..”

ဟု အမိန့်ပေး၏။ သူတို့အားလုံးလှုပ်ရှားနေသမျှကို ဒေါ်ပန်းသီရိက နှုတ်ဆိတ်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဟဲ့..ထိုင်လေ..”

“သမီးပြန်တော့မလို့..”

“ပြန်စရာလား...ဒါအိမ်ထောင်ရေးနော်ဝိုင်၊ အခု ကောင်လေးဘယ်မှာလဲ..”

သမီးကိုမေးပေမယ့် အကြည့်က ဒေါ်ပန်းသီရိထံရောက်၏။

“နာရီ ဘယ်မှာလဲ..”

ဒေါ်ခင်မမက ထပ်မေးသည်။ လူစုံအောင်မေးပြီးမှ ဒေါ်ပန်းသီရိက..

“သားက အိမ်ထဲမှာ..”

အခန်း (၉)

“အို..မသိဘူး...သူက နောက်လူပဲ..၊ နောက်မှယူရင်.. မယား..”

“တော်တော့ဆို..”

“ကိုကိုလည်း မပြောနဲ့တော့ပေါ့..သူများကို မယားငယ် လိုလို ကလိန်ကကျစ်လိုလို အဲ့ဒီမိန်းမပြောနေတာ..”

“အဲ့ဒါတွေ မင်းထပ်ပြောကြည့်စမ်း..”

ဆောင်ခနဲ ဆွဲခါလိုက်တော့ ဘဝင့်အသံတိတ်သည်။

သို့သော် တခြားစကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်း၍..

“ကိုကိုကို ဘဝင့်ချစ်တယ်..”

“သိတယ်..ချစ်တယ်လို့ပြောရမလား၊ မုန်းတယ်လို့ပြော ရမလား ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းပြောဖို့ဝန်မလေးဘူး..”

“ကိုကိုပဲ ဘဝင့်ကိုအမြဲအထင်သေးနေတာ..”

“ကြီးစရာမှမရှိဘဲ..”

“အဲ့ဒီမိန်းမကရော ဘာကြီးစရာရှိလို့လဲ..”

“မင်းမှာမရှိတဲ့ ကောင်းခြင်းအားလုံး သူ့မှာရှိတယ်..”

ဘဝင့်မျက်နှာ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ မီးရောင်အောက် မှာ သူ့မမြင်နေရတာ ဟိုအရင်က နေရာရီဆိုတဲ့ယောက်ျားပဲဖြစ် သည်။ ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ဟိုတုန်းကဘဝင် မဟုတ်တော့ပေ။

ကိုကိုမရှိတော့မှ ကိုကိုကိုမခွဲနိုင်မှန်းသိသည်။ သောက ဗျာပါဒကို ကြာကြာမခံစားတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် အလုပ် လုပ်ရင်း ဖြေပျောက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မီးပွားတစ်စက စိတ်ကိုအမြဲ တမ်း နောက်ကျိနေစေခဲ့၏။

ထိုမီးပွားစသည် ကိုကိုကိုသတိရတမ်းတမိခြင်းပဲဖြစ် ကာ ချစ်သူတွေကို မြင်တိုင်းလွမ်း၊ မိသားစုတွေ အေးချမ်းပျော် ရွှင်နေကြတာ မြင်တိုင်းလွမ်း..

လစ်ဟာနေသော ကွက်လပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်လိုပြည့်စုံ ခြင်းတွေ ရှိနေလို့မှ မပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့ဘဲ ဘယ်သောအခါမှလည်း ပြည့်စုံသည်လို့ မထင်မိတော့ပေ..

အဲ့ဒီလောက်ထိ ကိုကိုကိုချစ်နေခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင် မသိခဲ့.. ပို၍သေချာတာက ကိုကိုနေရာကို တခြားဘယ် ယောက်ျားနဲ့မှ အစားမထိုးနိုင်ခြင်းပင်..

ဘဝင် ကိုကိုမျက်နှာကို စူးစိုက်ငေးနေခဲ့မိသည်။ ကိုကို

သူမကို တကယ်မချစ်ခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတုန်းကစိတ် ပျက်ခဲ့ခြင်းတွေနဲ့ တကယ်မေ့ပစ်ခဲ့တာလား... ၊

“ကိုကိုက ဘဝင့်ကို မချစ်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လားကိုကို”
နာရီက စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ...
“ဟုတ်တယ်..”

“ဒါ ဟိုအရင်က ကိုကိုပြောခဲ့တဲ့အချစ်တွေပေါ့..”
ပြောပြီး ဘဝင့်ကမဲ့သည်။

“ကိုကိုပဲချစ်တတ်တယ်..ကိုကိုပဲ ဇော်ကားခံရတယ်၊ ဘဝင့် ကတော့ ဘာကိုမှ မလေးနက်..မချစ်တတ်တဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မိန်းမ မပီသခဲ့တဲ့ မိန်းမတဲ့..”

သူမဘာသာရေရွတ်၍ မျက်တောင်တွေအတင်း ဖိခတ် ပစ်မိ၏။ ငိုချင်လာလည်း မျက်ရည်ကမကျ၊ ငိုသံတွေပါလာ လည်း မျက်ရည်ကတော့ မပါပေ... သူမကို အမေမွေးတည်းက မျက်ရည်အိတ် ပါမလာခဲ့တာလား ...၊

ငယ်ငယ်တည်းက သူမရဲ့မျက်ရည်မပါဘဲ အာခေါင် ခြစ်အော်ပြီး ငိုတတ်သည့်အကျင့်က လူကြီးတွေပါးစပ်ဖျားမှာ ရာဇဝင်တွင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါကို သူမကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ယူနေတတ်ခဲ့ပြီး မျက်ရည် လွယ်တဲ့သူတွေကိုလည်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ မငိုတတ်တဲ့ သူမအတွက် သူများသနားလာအောင် လွမ်း ပြဖို့တောင် မျက်ရည်လက်နက်က မရှိ၊

စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် နာရီမျက်လုံးတွေက မျက်ရည် အကြောင့် စူးလက်နေသည့် ဘဝင့်မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ငြိတွယ်နေ

ခဲ့ပြီး...၊

“မင်းပြောလိုပြီးပြီလား...ပြီးရင် အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ သွားဝင်နေ ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ မိုးလင်းမှဆက်ပြောမယ်..”

“မပြောဘူးကိုကို..ပြောစရာရော လုပ်စရာရော ဘဝင့် အတွက်ရော သားလေးအတွက်ပါ အများကြီးရှိသေးတယ်..အဲ့ဒါ တွေက ဒီအိမ်မှာပဲ၊ ဒီမှာပဲ ဘဝင့်တို့နေမယ်..ကိုကိုနားက တစ် ဝေါးမှ မခွာဘဲနေမယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုကိုငြင်းခွင့် မရှိဘူး..ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုနဲ့ဘဝင့်က လင်မယားတွေ..”

“မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုကို မေ့မေ့ မမေ့မေ့..ကိုကို မုန်းမုန်း မမုန်းမုန်း ဘဝင့်ကိုကိုကို ဘယ် တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့ဘူး..မုန်းလည်း မမုန်းခဲ့တဲ့အတွက် ကွဲကွာခဲ့တဲ့ နှစ်တွေနဲ့ မဆိုင်ဘဲနဲ့ပြောနေတာ ကိုကိုက အမြဲတမ်း ဘဝင့် ထောက်ပံ့ပဲ..”

ပြောချလိုက်တာ အသက်မှရှုရဲ့လားမသိ..၊

ပြီးတော့ မျက်ရည်သုတ်သလို ပါးကိုပွတ်နေသေး သည်။ သူမ ဘယ်တုန်းက မျက်ရည်ကျတတ်လို့လဲ၊ ငိုရလောက် အောင်ရော လွမ်းတတ်ခဲ့လို့လား...၊

မမ့ပေမယ့် မဲ့သယောင်ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာက မီးရောင်အောက်မှာ သိသာနေ၏။ ဘဝင့်ကလည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရတာသပ်သပ်..သူမမြေထစ်လှမ်းမှ နောက်ကျကျနဲ့ ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေကာ..၊

“ကိုကိုကို ဘဝင့်မေးမယ်..လုံးဝမညာဘဲဖြေ ဟိုတုန်း

တည်းက ဘဝင့်ကို ကိုကိုနည်းနည်းမှ မေတ္တာမရှိခဲ့တာလား..”

နာရီ အသံတိတ်နေ၏။

“ပြောစမ်းပါကိုကို..မင်းကိုဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူးလို့ ကိုကိုပြောလိုက်ပါ..”

“ပြောလိုက်ရင် မင်းထွက်သွားမယ်ပေါ့..”

“ဘာလို့သွားရမှာလဲ..ဘဝင့်ထွက်သွားအောင် ပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရင်တော့ မပြောနဲ့တော့..”

“ဟေ့..ဘယ်ကိုလဲ မင်း..”

သူမ ခြေလှမ်းလိုက်တာနှင့် နာရီကရှေ့က ပိတ်တာ ထားလိုက်ကာ..

“မင်းကိုငါပြောနေတာ ခေါင်းထဲမရောက်ဘူးလား..”

“ကိုကိုပဲ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ သွားနေဆို..”

သူ ငိုငိုသွားပြီးမှ သူမလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ..

“မင်းထင်တိုင်း သွားလာနေလို့မရဘူး..ငါထွက်သွားပြီးရင် မိကျောလာခေါ်လိမ့်မယ်၊ သူပြတ်အခန်းမှာပဲ..”

“မလိုပါဘူး..ဘဝင့်က ကိုကိုအခန်းမှာ နေရာယူပြီးသား”

“ဘာ..”

“ကိုကိုနော်..ဘဝင့်ကို အတင်းချုပ်မထားနဲ့ ဖယ်ပေး..”

“ချုပ်မထားလို့ရမလား..ငါလက်ထပ်ပြီးပြီလို့ မင်းကိုပြောနေတာ..ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ..”

“ဘဝင့်ကိုလည်း ကိုကိုလက်ထပ်ထားတာပဲ..”

“မင်း..”

“ကိုကိုက မိကောင်းဖခင်သားသမီးနော်..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ဘဝင့်ကို အပျော်ကြဲပြီး ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ထားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆေးမခြယ်ဖို့သတိပေးတာ”

ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေး..!

ပြောပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဇွတ်ထွက်သွားသည်။ သူ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ကလိုက်ရပြန်ကာ..

“ဘဝင့်..ဟေ့..”

သူမ ပခုံးလေးကိုဆွဲလှည့်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ထားမိလျက်..

“အခုလောလောဆယ် မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်လိုရှိခဲ့တာတွေ မပြောဘဲ နေပေးစမ်းပါ.. မင်းနဲ့ငါ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာ ငါတို့ချင်းသိတယ်၊ လူကြားမကောင်းအောင် လျှောက်ပြောပြီး မင်းကိုယ်မင်း သိကွာချမနေနဲ့..”

“အဲလိုဖြစ်နေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး..ဘဝင့်ပြောနေသမျှ မဟုတ်တာ ဘာမှမပါဘူး၊ ဘယ်သူတွေအထင်ကြီးတာ သေးတာလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး.. ကိုယ့်ယောက်ျားကတောင် အထင်ကြီးတာ ဘယ်သူကကြီးမှာလဲ..ဒီမှာ ကိုကို..”

ဘဝင့်က နာရီအင်္ကျီကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ဆွဲထားလိုက်ပြီး မျက်နှာကို သေချာစူးစိုက်စေ၏။ ပြီးတော့..

“ဘဝင့် ကိုကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်..အဲဒါကြောင့် ဆုံးရှုံးခံနိုင်ဘူး၊ သားသားလေးကိုလည်း သူ့အဖေပြန်ခေါ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်..”

“မင်းက ကဏီ..ဟုတ်လား..”

မပြောချင်တော့ဘူးထင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီစကားကြောင့် နာရီနှုတ်ခမ်းမှာ မှဲပြုံးတွေပါထင်၏။ ထို့ပြင် ဘဝင့်ရဲ့ နရဲနေသည့် ပါးပြင်လေးတွေနဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေကို ပေစေ့စွပ်စပ်ကြည့်၍ အံကြိတ်မိကာ..

“ကတိဆိုတဲ့စကားကို လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ မင်းပြောရဲသေးတယ်..ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး..မင်းအတွက်လည်း ဘာမှပေးဖို့မရှိတော့ဘူး..အဲဒီတော့ မင်းဒီမှာနေချင်ရင်..”

“ဟာ..ဖေဖေ..”

စကားသည်ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့် ကလေးငယ်ရဲ့မျက်နှာလေးကြောင့် နာရီငေးငိုင်သွားခဲ့၏။

“တီလေး..ဒါသားသားလေးရဲ့ ဖေဖေနော်..ဟုတ်လားလို့..”

ဦးတင်ထွတ်ဆွဲထားသည့်လက်ကို ဆတ်ခနဲဖြုတ်ချပြီး ပြေးလာသည်။ သူ့ရှေ့မှာခြေစုံရပ်ပြီး မော့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဘဝင့်လက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်စမ်းစမ်းလေးပြန်ဆွဲကာ..

“တီလေး..ပြောလေ..”

“ဟုတ်တယ်..အဲဒါ သားသားလေးအဖေ..”

တီလေးဆိုသည့် ခေါ်သံကြောင့် ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် နာရီအာရုံတွေ သူမဆီပြန်ရောက်လာ၏။ ဘဝင့်က မလုပ် မလဲလေးဖြစ်သွားပြီး လည်ပင်းတစ်ချက်ပွတ်၏။ ပြီးမှ..

“အဲဒါ ကိုကိုနဲ့ဘဝင့်သားလေးပါ။ စက်နာရီတဲ့..”

စက်နာရီဆိုတဲ့နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ သူမမျက်နှာကြည့်ပြီး ရှေ့တိုးလာတော့ ဘဝင့်သက်ပြင်းခိုးရှိုက်၍ အသက်အောင့်ထားလိုက်၏။ နာရီရဲ့ ဒေါသမုန်တိုင်းဘယ်ကို ဗဟိုပြုနေပြီကို သိလိုက်သည်။ သူမ သိလိုက်တဲ့အတိုင်း..

“တီလေး..ဟုတ်လား..”

ဟု သွားကြားစေသံနှင့် တီးတိုးကပ်မေးသည်။

ဘဝင့်က မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပြီးမှ..

“ဟို အဲဒါက..”

“တောက်..”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်သံက မျက်နှာကိုအနီးကပ်ပစ် မှန်သွားသည့်နယ်..

ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလျှင်..

“ကိုကို..”

“မင်း ဖယ်..”

ဖယ်စမ်းဆိုသည့် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်..

ပြေးဆွဲလိုက်သည့် သူမလက်ကိုခါချပစ်ဖို့ လွှဲလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာအောက်မှာ မော့ငေးနေသော မျက်ဝန်းလေး တစ်စုံကြောင့် မခါဖြစ်ခဲ့..

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ရပ်ကြည့်နေသည့်ဦးတင်ထွတ်သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၏။

ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ကြမှာလဲ..

အခန်း (၁၀)

“ဘဝင် ကိုကိုနဲ့ ဒီမှာပဲနေမယ်..”

ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ နှုတ်ငုံဆောင်နေသည့် ဘဝင်ထံ
မျက်လုံးတွေ စုပြုံရောက်သွားကြသည်။

‘ကလေးမဟုတ် ခွေးမဟုတ် ဒီကောင်မ ဒါကိုပဲနှုတ်
တိုက်ရွတ်နေတာ သိက္ခာမဲ့လှချေလား..’ လို့တွေးရင်း ဝိုင်အသည်း
တွေယားနေမိသည်။

‘ငိုတတ်တဲ့ကလေး နို့သောက်ရသည်’ တဲ့.. ၊

သူမတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း အားလုံးရဲ့အာရုံတွေက
သူမရဲ့တောင်းဆိုချက်ဆီမှာပဲ အလုပ်များသွားတတ်ကာ တစ်
ခွန်းမှမပြောဆိုဘဲ ထိုင်နေသည့် ကိုယ့်မှာသာ..။

“အိမ်ထဲမှာမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခြံတည်းမှာပဲလေ..”

“ဒါပေမယ့်အမေရယ်..ခုမှ လက်ထပ်ထားတဲ့သူကိုတော့
အနားမှာထားပြီး ကလေးနဲ့ဇနီးကို ရွာပြင်ထုတ်သလို ဖြစ်နေတာ
ကြီးက..”

“တစ်ခြံဝင်းထဲမှာပဲ ဘာကွာလို့လဲဘဝင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိကလည်း ဒီတိုင်းမှအဆင်ပြေမှာမို့ မဖြစ်
မနေ ပြောနေရတာဖြစ်ကာ..။

“ခုမှလက်ထပ်ထားတာပေမယ့်..အဲဒါကြောင့်ပဲ သူ့ကို”

“ခုမှလက်ထပ်ထားလို့ ဦးစားပေးရတာဆိုရင် ဘဝင်က
တော့ အဟောင်းကြီးမို့လို့လား..”

ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည့် နာရီမျက်နှာ ရဲခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ဘဝင်က သူမကိုယ်သူမငုံကြည့်ပြီး နားမလည်
နိုင်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ပြန်မော့လာကာ..။

“ကိုကိုက ဘဝင်ကို..”

“ဟိတ်..တော်တော့..”

တိုက်ရိုက်မေးခွန်းထုတ်လာတော့ နာရီအံသံထွက်လာ
သည်။ သို့သော် ကျွတ်ခနဲ မျက်နှာမဲ့သွားလျက် နေရာမှထထွက်
သွားလေသည်။

“ကိုကို..”

ဘဝင် ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်တာနှင့် ဝိုင်ကခော့
ကြည့်ကာ..။

“မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲ..”

ဟု ပေါ်တင်ပြော၍ မျက်နှာလွှဲခဲ့သည်။ ပြီးတော့..။

“ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်ဆိုတာမျိုး ခုမှပဲတကယ် တွေ့ဖူးတော့တယ်..”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်လိုက်သော်ငြား..!

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

နာရီနောက်လိုက်မည့် ခြေလှမ်းတွေက သူမဘက်ကို ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍..

“ဆပ်ပြာသည်လင်ပျောက် ဟုတ်လား..”

“ဘဝင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဘာမှမကြားလိုက်သဖြင့် ဘဝင်ပြော လိုက်ကာမှ စကားများကုန်ကြမှာစိုးကာ..!

“ပြန်ထိုင်စမ်း..ဘဝင်..”

ပြောရင်း နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး..!

“ဒီလို မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း စကားများနေကြရင် ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမှာလဲ..”

“စကားများနေတာမဟုတ်ဘူး အမေ..မကြားတကြား လက်သီးပုန်း စကားပြောနေလို့ စိတ်တိုတာ..”

“ဒါကတော့ သူများဘာပြောနေသလဲ..ငါ့ကိုများလား လို့ နင့်ဘာသာ မလုံမလဲ လိုက်ကြည့်နေလို့ပါ..”

“ဘာ..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဝိုင်မျက်နှာလေး တည်ငြိမ်နေကာ ဘဝင်ကိုမျက်လွှာပင့် ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“ငါဘာပြောသလဲဆိုတာ သေချာကြားလောက်တဲ့အ

ထိ နင်နဲ့ငါ မနီးဘူး..အဲလိုကြီး ကြားလိုက်တယ်ဆိုတော့..”

ကြည့်စမ်း..ငြင်းပစ်လိုက်တာ ပေါ်တင်ကြီး..!

“ဟုတ်တယ်..ငါက ဆပ်ပြာသည်လင်ပျောက်သလိုဖြစ် နေတာလေ..ပြောရရင် အဲဒီထက်ကို ပိုသေးတယ်..ကောက်ရတဲ့ သူက ပိုင်ရှင်ပေါ်နေတာတောင် ပြန်မပေးဘဲ မျက်နှာပြောင်တိုက် နေတော့..”

ဝိုင် ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး..!

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ..”

“ဪ..ဪ သိသွားပြီ၊ ဟိုမှာ နင့်အရိပ်ပေါ်နေတယ် ကြည့်ကြည့်လိုက်..မလုံမလဲ ထဖြစ်တဲ့မျက်နှာဆိုတာ အဲလိုမျိုး..”

“တောက်..”

“တော်ကြတော့လို့ လူကြီးကပြောနေတာ ဘာဖြစ်လို့ မရပ်ကြသေးတာလဲ..”

“သမီးဘာပြောလဲ အန်တီမြင်ပါတယ်..သိပ်ကိုအောက် တန်းကျတာပဲ၊ အရမ်း စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်..”

“ဘာ..”

“ဟေ့..ဟေ့ တော်ပြီ..”

ဦးတင်ထွတ် ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ရောက်ချလာကာ “ကြားလို့လည်းမကောင်းဘူးလေ ညည်းတို့နှစ်ယောက်

က..”

“သမီးတို့ကလည်း ရန်ဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့ အလုပ်လို့ပဲ မြင်တာပါ..ဘယ်တုန်းကမှလည်း ရန်မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့..လက်သီးပုန်းထိုးတဲ့ နင့်စကားတွေကို

ကြားတဲ့လူ မရှိခဲ့ဘူးကိုး၊ ငါကတော့ ရန်ဖြစ်ရတာ ဝါသနာပါ တယ်...သတ္တိမရှိရင် ငါ့ရှေ့မှာ အတင်းလာမတုတ်နဲ့၊ လိုအပ်ရင် ဘယ်သူ့နဖူးကိုဖြစ်ဖြစ် ဖနောင့်နဲ့တက်ပေါက်ပစ်မှာ..”

အမလေး...ဘုရား...ဘုရား...၊

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဘုရားတမိလေ သည်။ တောင်ကြီးမြို့ရဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်ကတဲ့..၊

ဖွေးအုနရဲနေအောင် ပုံစံက နုနုနယ်နယ်လေး...၊

ဝတ်စားနေထိုင်ပုံကအစ မြို့ကြီးသူတွေတောင် လိုက်လို့ မိပါ့မလား...၊ ဒါကြောင့် သူမကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩခဲ့မိသည်။

ခုတော့ 'ထောပတ်ထမင်းနဲ့ ဒိန်ခဲကိုစားပါသည်ဆိုပြီး ပါးစပ်က လေဂျင်တက်လိုက်တော့ ဖွဲ့ဆုပ်နံ့ ဖြစ်နေသည်'ဆို သော ပုံပြင်ထဲကလို..၊

သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်စရိုက်ကတော့..၊

“ခက်တယ်...ညည်းတို့အဲလိုပုံစံနဲ့ဆို နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ အားလုံး သိက္ခာကျ အရှက်ရ ကုန်တော့မှာပဲ..”

ထိန်းသင့်တာက 'နင်'လို့ ပြောချင်တာလား...၊

ဦးတင်ထွတ်ရဲ့စကားကြောင့် ဝိုင်ကစပြီး မျက်နှာပျက် ၏။ ဘဝင်ကတော့ ဒီစကားကို ပန်းနဲ့ပေါက်နေသည် ထင်နေသ လားမသိ၊

ဟုတ်လိမ့်မည်၊ သူမက မိဘမဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုမဲ့စွာ အရှက်မရှိ ရောက်လာတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ ဘယ်ဂရုစိုက်မှာလဲ..၊

ကိုယ့်မှာ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း ရှိသေးသည်။

ပြီးတော့ နာရီကကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တာ တိုင်းသိပြည်

သိ..၊

ကိုယ့်နေရာနဲ့တန်အောင် တခမ်းတနားနေစမ်းဝိုင်၊ ဒီလို အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖက်မဖြစ်နဲ့..၊

ဝိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံပတ်တင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲမိ သည်။

ဒီနေ့ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မှာ လဲ..၊

၂၂၀

အခန်း (၁၁)

“မိကျော့..ဘာတွေချက်ပြီးပြီလဲ..”

“ရှင်..”

နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်ကို လှလှပပလေး မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိကျော့အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးမှ ပျာပျာသလဲ ဖယ်ပေးလိုက်ရင်း..!

“မမ အစောကြီးနိုးနေတာလား..ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ် ဖို့ ချက်နေတာလေ..ဆွမ်းကျက်ရင်ပြီးပြီ..”

“ဘာနဲ့ကပ်နေကျလဲဟင်..”

မေးရင်းနဲ့ဝင်လာပြီး အိုးခွက်ပုလင်းတွေ အကုန် လျှောက်လှန်သည်။ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ

ရှုတ်ခမ်းတစ်ခုနဲ့ နိဒါန်း

လိုက်မှတ်ပြီး ဘယ်သူဘယ်လိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ မေးနေခဲ့၏။

သူမက အဖြူရောင်မှာ အစိမ်းရောင်ဒူးချိတ်လေးပါ သော မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်ကာ၊ အင်္ကျီကရင်ဘက်နဲ့ပခုံးတွေမှာ အပါးသားလေးနဲ့ခံထားသည်။

ထို့ပြင် အစိမ်းရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေကို ပခုံးတစ်ခြမ်း မှာ ကပ်ထားသဖြင့် ရိုင်းသလိုထင်ရပေမယ့် လှနေ၏။ မနက်ငါး နာရီတောင် မထိုးသေးဘဲ ဝတ်စုံလေးကပ်ချပ်သေသပ်စွာ ဆင် မြန်းကာ ပွေးပွေးနုနုလေး လှနေသောဝိုင်ကို မိကျော့က မကြာ မကြာခိုးကြည့်၏။

ထို့ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေပဲဖြစ်သည်။ ခါးအောက်မကျတကျထိရှည်ကာ ဖြောင့်စင်း အိန္ဒြေနေကြ၏။ ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ အိမ်ကိုတစ်ခါတစ်ခါ ရောက်လာတုန်းကလည်း ဆံပင်ကိုဒီတိုင်းပဲ ချထားကာ၊ ဝတ်စား ပုံကတော့ စကပ်ကျပ်ကျပ် အတိုအရှည် ကုတ်အင်္ကျီတွေနဲ့ဖြစ် သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာဝတ်စုံလေးနဲ့လည်း လှသည်။ ကုမ္ပဏီကနေလာတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့လည်း လိုက်ဖက်၏။

“ဒုတ်..”

“အမေ..”

နောက်ကနေ ခလုတ်တိုက်တော့ ဝိုင်ကလှည့်ကြည့် သည်။

“အဟီး..ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကော်စောနဲ့ငြိမိတာ..”

“ဘာတွေငေးနေလို့လဲ..ဆွမ်းတော်ပန်းကန်တွေက ကျ ဓကွဲကောင်းဘူးနော်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

မနက်အရုဏ်တက်မှာ ဆွမ်းတော်ကပ်ဘုရားရှိခိုးသည်။
ပြီးတော့ မိကျော့နဲ့အတူ မီးဖိုချောင်မှာလိုက်ဝင်ပြီး ဘရိတ်ဖက်စ်
အတွက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရင်း.. ၊

“အန်တီက ဆွမ်းတော်ထမကပ်ဘူးလား..”

“အမြဲတမ်းကပ်တယ်..ဒါပေမယ့် ဒူးမကောင်းကာမှ
အထိုင်အထမ လွယ်လို့ မကပ်တာတစ်လလောက်ရှိပြီ။ ဒူးက
အိပ်ရာထကာစနဲ့ ရေချိုးပြီးစဆို ပိုဆိုးတယ်တဲ့..အထူးသဖြင့်
ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လို့မရတာ..”

“အင်း နောက်နေ့တွေမှာ ငါပဲကပ်တော့မယ်..ညဘက်
ကနေ ငါစီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း အရုဏ်တက်ဆွမ်းချက်ရမယ် နား
လည်လား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ကြက်သွန်ဖြူအခွံနွားပြီး ခေါင်းလေးတွေလိုထုတ်
လိုက်..”

စကားပြောနေရင်း ဘရိတ်ဖက်စ်အတွက် စီစဉ်နေကာ၊
မိကျော့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းနေတာ ထောင့်စေ့နေတော့သည်။

“အဲဒါပြီးရင် ငြုတ်ပွန်စံလုံးကို အရှည်လိုက်ရှစ်စိတ်
လောက် လှလှလေးလှီးထား..”

မိုးလင်းလာတော့ ထမင်းကြော်ရော ကော်ဖီပွဲအတွက်
ပါ အားလုံးစီစဉ်ပြီး ဖြစ်နေကာ..။

“အရုဏ်ဆွမ်းပေမယ့် သစ်သီးနဲ့သကြားပေါက်ပေါက်
တွေနဲ့ပဲ မကပ်ဘူး..ဘရိတ်ဖက်စ်အတွက် ငါတို့စားဖို့စီစဉ်သလို

ပဲ ချက်ပြုတ်ပြီးကပ်မယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဟိုလေ မေမေကြီးကတော့ မနက်အတွက်
အရုဏ်ဆွမ်းမို့လို့ ဆွမ်းဖြူဖြူမှာ သကြားဖြူးပြီး သစ်သီးပွဲနဲ့
ကပ်ရတာကိုပဲ ကြည့်ည့်..”

“ရဲ့ အန်တီနေမကောင်းသေးဘူးဆိုတော့ ငါခိုင်းတဲ့အ
တိုင်းပဲ လုပ်ပါ..”

စကားဖြတ်၍ အမိန့်ပေးကာ ထမင်းစားပွဲမှာ ချခင်း
ထားပြီးသည့် အရံပွဲလေးတွေကို သေချာကြည့်သည်။

ကြည့်နေရင်း..။

“နောက်ကိုခိုင်းတာပဲလုပ်ပါ..ပြန်မမေးနဲ့၊ ကြားလား
မိကျော့..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

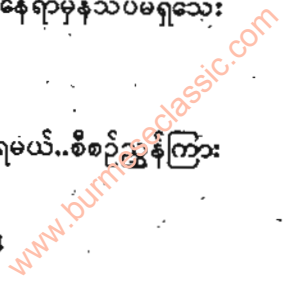
တည်တင်းနေသည့် မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်မိပြီး
နောက်ထပ်မကြည့်မိအောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။ မေမေကြီး
တောင် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်လာပြီဆို ဒီလိုတည်တည်တင်းတင်းကြီး
နဲ့ ခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ် ရင်ထဲမှာမကျေလည်သည့် အခံရှိနှင့်နေသော
ပိုင်ကလည်း ဘဝင့်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ..။

“တို့အထင်တော့ ဒီအိမ်မှာ လူမှန်နေရာမှန်သိပ်မရှိသေး
ဘူး”

ဟင်..။

“အလုပ်သမားက အလုပ်လုပ်နေရမယ်..စီစဉ်ညွှန်ကြား
သူကလည်း ညွှန်ကြားနိုင်ရမယ်..”

မေမေကြီးတို့ကိုများ ဝေဖန်နေတာလား...!

မရဲတရဲတွေ့ရင်း တံတွေးမျိုမျိုမိသည်။

“ဘယ်နေရာမှာမဆို အဆင့်အတန်းဆိုတာရှိတယ်..

စည်းကမ်းကွဲလနားကို ကျော်လို့မရဘူး..”

ဝိုင်က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မြင်မြင်သမျှကို ပြောင်းလဲနေရာချနေရင်း မိကျော့ကိုမကြည့်ဘဲ စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောနေတာဖြစ်ကာ..!

“ဒီလိုသောင်းပြောင်းရောယှက်နေတဲ့အိမ်က ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ခိုင်ခံ့မှုမရှိတဲ့ဝါးဖောင်လိုပဲ ဝါးတွေကို စနစ်တကျ နိုင်နိုင်နင်းနင်း စည်းနှောင်ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် လိုရာခရီးကို အေးဆေးရောက်တယ်..ရေပေါ်မှာလည်း ကိုယ့်အတွက်အများကြီး အသုံးဝင်သေးတယ်..မဟုတ်ရင်တော့ ခရီးဆုံးမှာမဟုတ်တဲ့ အပြင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ..”

“ဟော..သမီးနိုးနေပြီလား...”

ဒေါ်ပန်းသီရိက အံ့ဩသည်မျက်လုံးတွေနှင့် ရောက်လာကာ..!

“မွေးနေတာပဲ..ဘာတွေကြော်လှော်နေတာလဲ..”

“ဟို..မမက..”

မိကျော့ကပြောမလိုပေမယ့် မဖြေရဲဘဲ ထစ်ငေါ့နေ၏။

ဝိုင်က ဒေါ်ပန်းသီရိအတွက် ခုံဆွဲပေးလိုက်ရင်း..!

“သမီး စိစဉ်ထားတာပါအန်တီ..ဘရိတ်ဖက်စ်အတွက် အားလုံးအကြိုက်ဖြစ်အောင် မိကျော့ကိုမေးပြီးတော့လေ..”

“ဟုတ်လား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိမျက်နှာမှာ အားနာပြုံးတို့ဖြစ်လာခဲ့လျက်..!

“ပင်ပန်းပါတယ်သမီးရယ်..မိကျော့ကို စားချင်တာ ပြောထားလိုက်ရင် ရတာကို..”

“ပင်ပန်းတယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲအန်တီရယ်..ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်လိုက်မှ ကိုယ့်အကြိုက်ဘယ်လိုဆိုတာလည်း သူ့ကို ပြောပြီးသား ဖြစ်မှာလေ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်တော့ ကိုယ်တိုင်ပဲစိစဉ်ပါ့မယ်”

“အင်း..အင်း..ကောင်းတယ်..အန်တီက သမီးပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ..သားနဲ့အတူတူ ကုမ္ပဏီလည်း လိုက်ရဦးမှာမို့လား..”

“နေပေစေမေမေ..ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲသွားမှာ”

ဟင်..!

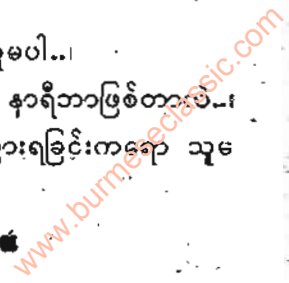
“ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...အလုပ်တွေရွပ်နေတဲ့ အချိန်မှာမှ..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးစဆိုတော့ မင်းကို နားစေချင်လို့ပါ..”

နားစေချင်တာမဟုတ်မှန်း ဝိုင်အတပ်သိနေသည်။ မနေ့တစ်နေ့က သူ့ဌေးရဲ့အတွင်းရေးမှူး၊ ဒီနေ့တော့ သူ့ဌေးကတော်၊ ဒီပြောင်းလဲမှုနဲ့ ဆက်စပ်ပါလာမည့် အတင်းစကားတွေကို သူရင်မဆိုင်ချင်တာဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဒီလိုဖြစ်ရမှာက သူမပါ..!

ကိုယ်တောင်ဂရုစိုက်သေးတာ နာရီဘာဖြစ်တာပဲ.. သူ့ဌေးကတော် တက်ခန့်ဖြစ်သွားရခြင်းကရာ သူမအတွက် ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ..!

ဒီအလုပ်ကို ပိုက်ဆံလိုလို့ လုပ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်၊ သူမ တို့အတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာနောက်ကို လိုက်ရလောက်အောင် လည်း မချို့တဲ့သေးပါ..။

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ သူမချမ်းသာသွားပြီလို့ ထင်နိုင်ပေမယ့် သူမအတွက် ဒီလိုမဟုတ်တာ နာရီသိသည်။ ဒါနဲ့တောင်မှ..။

“ထိုင် သား..ထိုင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက နာရီထိုင်ပြီးကာမှ..။

“အလုပ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ပတ်ဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းမောင်နဲ့ လွှဲလိုက်ပါလားသား..”

“ဘာအတွက်လဲမေမေ..”

မေးလိုက်တော့ ဖြေရခက်သွားသည်။ လက်ထပ်ပွဲသည် အများအမြင်မှာ ပြီးမြောက်သွားခဲ့သည် ထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ်က ပြီးမြောက်ခဲ့တာမဟုတ်..။

ဝိုင်ဒီအိမ်ရောက်နေလို့ သူတို့တွေ ပေါင်းသင်းနေကြပြီလို့ ထင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း..။

“မဟုတ်ဘူး..မေမေပြောချင်တာက နားရင်လည်း နှစ်ယောက်အတူ နားလိုက်ဖို့ပါ..သားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်..”

“ရပါတယ်..”

စကားမဆုံးခင်ပြောလိုက်ပြီး ကော်ဖီကရားကိုကိုင်လိုက်တော့ ဝိုင်က ကရားပေါ်မှာ ဦးအောင်လက်တင်ပြီး နေရာရွှေ့လိုက်၏။ ပြီးတော့..။

“ထမင်းကြော်ရှိတယ်..ပေါင်မုန့်ကြက်အူချောင်းလိပ်ရှိတယ်၊ တစ်ခုခု အရင်စားလေ ကို..”

နာရီက လက်ပြန်ရတ်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာကိုကြည့်ကာ..။

“အိမ်မှာ ဘရိတ်ဖက်စ် ငါဒီလိုပဲစားနေကျပါ..”

“ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီရောက်ရင် မနက်ကိုးနာရီခွဲတာနဲ့ ထမင်းပေါင်းနဲ့ ထမင်းကြော်တစ်ခုခု ကိုမှာစားနေကျလေ..”

အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုသည့် မျက်ဝန်းတွေကစူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့၏။

“ပြီးရင် ကိုကနေ့လည်စာမစားတော့ဘူး..”

“ငါ့အတွက် အဲ့ဒါနေ့လည်စာပဲ..”

“အဲ့ဒါက ကိုယ့်ဘာသာသတ်မှတ်တာလေကိုရဲ့..အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တာတွေ အကျင့်ဖြစ်နေတာတွေကို ကိုယ်ခန္ဓာက နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး..ကြာရင် အစာအိမ်ထိလာမှာ..”

စိတ်မရှည်သည့် အကြည့်တစ်ချက်နှင့် နာရီမျက်နှာလွှဲသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိကတော့ ဘာမှမပြောပေ၊ ဘာချပေး ညာချပေးဆိုပြီး တစ်ဆင့်ပြန်ခိုင်းနေသည့် ဝိုင်စီစဉ်ပေးသော ဘရိတ်ဖက်စ်ကိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာစားနေမိ၏။

သူမ၏ စိစဉ်တတ်မှုကို သဘောကျသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မပီသသည့် မိန်းကလေးပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်ခြင်းနှင့်အတူ အံ့လည်းအံ့သြမိသည်။

သူမ၏အဆင့်အတန်းနှင့် နေထိုင်သည့်ပုံစံအရ ဒီလိုအရည်အချင်းကောင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မည်လို့ ထင်စရာကိုမရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမအပေါ် ဘာမှမျှော်လင့်မထားခဲ့သည့် အဖြစ်ကြောင့် ရွေးမကောင်းလေးရပြီဆိုသော ကြည့်နူးပီတိမျိုး

လည်းမဖြစ်..။

သားဖြစ်သူအိမ်ထောင်ရေးအတွက် ရင်လေးနေမိသည်။ ဇနီးဟောင်းနဲ့ သားကတစ်ဖက် ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်ခဲ့သည့် ဇနီးကတစ်ဖက်..။

ထို့ပြင် ဘယ်ဘက်ကို ကိုယ့်သားယိမ်းယိုင်နေသလဲဆို တာလည်း အကဲခတ်လို့ မရပေ..။

“စားလေကို..ဘာလိုလို့လဲဟင်၊ ကိုစားတတ်တဲ့ ထမင်းပေါင်းအတိုင်း လုပ်ပေးထားတာပါ..”

“ကောင်းပါတယ်..မင်းလုပ်ထားတာပိုကောင်းတယ်” ကောင်းပါတယ်ပြောသည့် မျက်နှာကမူနှိပ်ကုတ်ကုတ် မလျှော့မတင်းနှင့်..။

“မနက်စောစော ဒါစားနေမကျလို့ဖြစ်မယ်..” နောက်ဆုံး နှစ်သိမ့်ခြင်းနှင့် ပါးစပ်သုတ်သည်။

ပြီးတော့..။
“ရတယ်..နေနေ..”

ကော်ဖီကရားကို ဝိုင်လက်လှမ်းလိုက်တော့ သူ့ဘာသာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထည့်သောက်သည်။ ဝိုင်မျက်နှာလေးပျက်နေကာ ကိုယ်တိုင်တောင် မစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

ဒေါ်ပန်းသီရိ စိတ်မကောင်းပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တွေးနေမိခဲ့၏။

“ဒီကောင်မလေးကို တောင်းပေးပါ”လို့ပြောခဲ့တာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့ မဟုတ်ဘူးလား..။

“ဖေဖေ..”

ခေါ်သံလေးတစ်သံ နားထဲဝင်လာသည်။ စက်လေးက အဝါရောင်တီရှုပ် စင်းကျားလေးနှင့် လက်ထဲမှာ ရိန်းဂျားစက်ရုပ်ကြီး ကိုင်ထား၏။

ဒေါ်ပန်းသီရိ စိုးရိမ်သွားကာ နာရီမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်..။

“မိကျော့..”
“ရှင်..”

မိကျော့ကို ဝိုင်ကလှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါ်ကာ..။
“ကလေးကိုခေါ်သွားပြီး သူ့အမေဆီပို့ပေးလိုက်..”

“သားသားလေး တီလေးက မနိုးသေးဘူး..”
ဒေါ်ပန်းသီရိက ခုံတစ်လုံးကို အနားမှာဆွဲကပ်လိုက်ကာ..။

“မြေး ဗိုက်ဆာလို့လား..လာ ဒီမှာလာထိုင်..”
သူမ ဖြေရှင်းနေကာမှ ဒေါ်ပန်းသီရိခေါ်လိုက်တော့ ဝိုင်

မျက်ဝန်းတွေ စူးခနဲတစ်ချက် ဖြစ်၏။
“သွား..သူ့အမေကိုသွားနှိုးလိုက်..”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး..”
ဝိုင်က ကလေးနဲ့ဒေါ်ပန်းသီရိကိုကြည့်ရင်း စားသောက်

လက်စကို ချထားလိုက်ပြီး ပါးစပ်သုတ်သည်။
“အန်တီဘာလိုသေးလဲဟင်..သမီးသွားတော့မလို့..”

“ရပါတယ်ကွယ်..ကလေးကျွေးရုံပဲ၊ အန်တီကပြီးနေပါပြီ”

“အဟွန်း..ကလေးကျွေးတာတော့ မကျညီတတ်ဘူး”

သမီးက ပွဲတက်ရင်တောင် မိသားစုအလှူအတန်းပွဲတွေဆို ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူးအန်တီရဲ့..။ ကလေးတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရတာကို စိတ်ပျက်လို့..။ ဪ အော့ရီးနော် အန်တီ..။ တခြားမှာ ပြောတာပါ”

ပြောချင်တာကိုပြောခဲ့ဖို့အတွက် ‘ဘာလိုသေးလဲ’လို့ တာဝန်ကျေလိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိ ခေါင်းညိတ်ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးကာ..။

“တစ်ယောက်တစ်မျိုးပါလား..”လို့ ရေရွတ်၏။

“ဘွားဘွား..ဖေဖေက သားသားလေးကိုမခေါ်ချင်ဘူးလားဟင်..”

ကော်ဖီသောက်နေသည့် နာရီလက်က တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးကသူ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်နေကာ..နှုတ်ခမ်းလေး ဖိပိတ်ထား၏။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းမြေး..မြေးကိုဘွားမေးစရာရှိတယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက စက်လေးရဲ့မေးဖျားလေးကို ဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ကာ..။

“မြေးက သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဖေဖေလိုဘာလို့ တန်းသိတာလဲ..”

ဒါကိုမနေ့တည်းက မေးချင်နေတာဖြစ်သည်။ သားကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဖေဖေဆိုပြီးပြေးသွားတာက ရင်ထဲကို နွေးထွေးသွားစေခဲ့ပြီး သံသယတွေကြောင့် တင်းကျပ်ခဲ့ရသည်။

“ပြောလေမြေး..”

“ဟင်..”

“မြေးလေးက သူ့ကို ဖေဖေလိုတန်းခေါ်လိုက်တာလေ.. သားမေမေက သင်ထားတာလား..”

ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တွေးထားပြီးသားပါ..။ အိမ်မှာ သားရဲ့ဓာတ်ပုံ ချိတ်ထားတာလည်း မရှိ၊ ကြိုတင်ပြီးပြထားတာလည်း မဖြစ်နိုင်..။

“သားသားလေးတို့အိမ်မှာ..ဖေဖေဓာတ်ပုံတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်..အကြီးကြီးလည်းရှိတယ်..အယ်လ်ဘန်တွေ ထဲမှာလည်း ရှိတယ်..”

“အင်း..အင်း မြေးလေးက မေမေနဲ့ပဲနေတာလား..”

“ဘိုးဘိုးရယ်..ဘွားဘွားရယ် ဘာဘစ်ရယ် ကြီးကြီးဝဝရယ်၊ တီလေးရယ်..သားသားလေးရယ်..”

“ဟင်..အများကြီးပဲပေါ့..”

“ဟုတ်..”

ကိတ်ခြောက်လေးနဲ့ ကော်ဖီကိုနှစ်ပြီး သေချာခွံကျွေးတော့ စားလည်းစားသည်။ မေးသမျှလည်းဖြေနိုင်၏။ ဖေဖေက သားသားလေးကို မခေါ်ချင်ဘူးလားလို့ မေးထားတာကိုလည်း သတိမရတော့ပေ..။

“တီလေးလို့ ဘာလို့ခေါ်တာလဲမြေးရယ်..မေမေလို့ ခေါ်ပါလား..”

“တီလေးလို့ ဘယ်သူခေါ်ခိုင်းတာလဲ..”

နာရီကမေးလိုက်တော့ စက်လေး ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“တီးလေးခေါ်ခိုင်းတာ..”

ဒါပဲရှိတာကိုသိလျက်နဲ့ ဘာလို့မေးလိုက်မိမှန်းမသိ..၊ နာရီမျက်နှာတင်းနေကာ မေးခွန်းထုတ်မိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“သား..”

“ဒီည ကျွန်တော်ပြန်မလာဘူးမေမေ..”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲသားရယ်၊ အိမ်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖြစ်နေတာ မေမေနားလည်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် အားလုံးက သားနဲ့ပဲသက်ဆိုင်တာလေ..”

နာရီကကြည့်တော့ ဒေါ်ပန်းသီရိခေါင်းခါလိုက်ရင်း..၊

“ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းဖို့ မေမေပြောတာမဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ဒါကို သားပဲဖြေရှင်းရမှာကအမှန်ပဲ..”

“မေမေစိတ်ထဲမှာရော တစ်ခုခုဘက်ကို စောင်းပေးပြီး စဉ်းစားမိတာ ရှိသလား..ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ..”

“ရှိမရှိရှိ အဲဒါတွေကိုဆုံးဖြတ်ရမှာက သားပဲ..အဓိကကတော့ သားနဲ့ဘဝင့်မှာ ကလေးရှိနေပြီ..”

နာရီအကြည့်တွေ စက်လေးဆီရောက်လာသည်။ စက်လေးက မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေကို စိုက်ချဿရင်း ရိန်းဂျားရုပ်လေးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေ၏။

“မေမေထင်တာကို အရင်ပြောကြည့်ရမလားသား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက မေးလိုက်ပြီးသည်နှင့်..၊

“ဝိုင့်ကိုသားလက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေပြောတတ်ပေမယ့် ဘဝင့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာကတော့ သားကိုယ်တိုင်မြတ်နိုးခဲ့တာပဲ။”

ဟုတ်တယ်မလား သား..”

နာရီကမဖြေဘဲ ဒီတိုင်းရပ်နေ၏။

“သူနဲ့ဘာဖြစ်လို့ ကွဲခွာကြတာလဲဆိုတာတော့ သားပြောပြချင်လာတဲ့အထိ မေမေစောင့်မှာပါ..အခုဝိုင့်ကလည်း နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ဘဝင်ကလည်း လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ဘူး..အဲဒါကို သား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ..”

“ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ တွေဝေနေတာမဟုတ်ဘူးမေမေ..ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်က မိန်းမသားနှစ်ယောက်အတွက် ပြင်းထန်နေမှာကို သိနေလို့..”

“ဒါဆိုသားက နှစ်ယောက်စလုံးကို..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော် မတရားဘူးဆိုတာသိပေမယ့်”

“ဒါဖြင့် ဝိုင့်ကိုဘာလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ..”

နာရီက အကြာကြီးမဖြေဘဲနေ၏။ ဒေါ်ပန်းသီရိကလည်း ကလေးကို မိကျော့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး..၊

“ကလေးကို ဂရုစိုက်နော်..”

ဟု ထပ်မှာသေးသည်။ နာရီက နေရာမှာပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး..၊

“ကျွန်တော်ရှောင်ထွက်သွားချင်တဲ့အထိ စိတ်တွေရှုပ်နေတာ အမှန်ပဲမေမေ..ဒါပေမယ့်အများအမြင်မှာ ကျွန်တော်က ယောက်ျားမဆန်တဲ့ကောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ..”

“သားပြောတာက သားကိုယ်သားတော့ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာပဲ..”

“ယုံကြည်တယ်..ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားအနိုင်

မယူခဲ့ဘူး...အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်သန့်တယ်..”

“လူဆိုတာ မိမိတစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး သား..မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်တော်ကောင်းပေမယ့် သူများဘက် တမြင်ရင် ဘယ်လိုမြင်မလဲဆိုတာကို ထည့်မတွေးရင်တော့ ဒါကအတ္တမာန တွေဖက်နေတာပဲ.. ကိုယ်ကမမှားဘူးထင်နေပြီး သူများကမှားတယ်လို့ ပြောနေရင်ကိုယ်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ပြန်သုံး သပ်ဖို့တော့ လိုတယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက စကားအများကြီးပြောပြီးမှ သက်ပြင်း ချကာ၊

“မင်းရဲ့လေးလေးလည်း...အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ အိမ်မ ကပ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကြောင့် မင်းထပ်ပြီးစိတ်လေမှာ တော်တော် စိုးရိမ်နေတာ..”

“မလေပါဘူးမေမေ..ပထမတစ်ခါ ကျွန်တော်ထင်ရာ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ကိုတောင် မမိခဲ့ ဘူး..ဒါမျိုးထပ်မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျွန်တော်မေမေ့ကို ကတိပေးခဲ့ တာပဲ..မပျက်စေရပါဘူး..”

ကျေနပ်သည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း သားဖြစ်သူရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့..။

“မင်းမေမေ့ကို မေးခဲ့တယ်နော်..မေမေ့စိတ်ထဲမှာ ဘာ ကိုစောင်းပေးပြီး စဉ်းစားမိတယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်..အဲဒါက မေမေ့မြေးကို မွေးထားတဲ့ ဘဝင်က..”

“အဲဒီကောင်မလေး သိပ်ဆိုးတယ်မေမေ..”

ပထမဆုံးနာရီဆီက ပွင့်ထွက်လာသည့် ခံစားချက်တွေ

ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို တစ်ခုခုကိုပဲ ဒေါ်ပန်းသီရိသိချင်နေတာ ဖြစ် သည်မို့..။

“ဘယ်လိုဆိုးတာလဲသား..မေမေသိချင်တာက သူ့အ ရွယ် သူ့လို သွက်သွက်လက်လက် ချစ်စရာလေးကို သားကမေ့ ထားခဲ့တာ ဘယ်လိုပြစ်ချက်မျိုး ရှိခဲ့လို့လဲ..မေမေပွင့်ပွင့်လင်း လင်း သိခွင့်ရှိရင် ပြောပြပါလား..”

နာရီက ခံစားချက်တွေ ပြန်လည်ဆူပွက်လာသည့်မျက် နှာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေဆဲရှိလျှင်..။

“မေမေပြောတာက ဟို..ဒီကောင်မလေးရဲ့ ကာရိုက်တာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး..”

“အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူးမေမေ..ဒါပေမယ့် ဘာဆိုတာ လည်း ပြစရာမရှိဘူး..ဒါပေမယ့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ် ပေးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်..”

သူမအလှအပကြိုက်လွန်းတာ..ပြောရင် မနာခံတတ် တာ၊

ပြီးတော့ သူမစိတ်က လိုလားပြီဆိုရင် ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲခြားတော့သလို အပြောအဆိုလည်းမဆင်ခြင်၊ သွားတာလာ တာကအစ ဘယ်သူ့အမြင် တော်တော်မတော်တော် ဂရုမစိုက်၊ ထမင်းစားခန်းသည် စကားပြောဖို့နေရာ မဟုတ်ပေမယ့် ပြောလက်စက ချည်ငင်ထွေး၏ အစတစ်ဖက်လိုပေါ်လာခဲ့သ ဖြင့်..။

“သူ့အလှအပနဲ့ပတ်သက်ရင် ထင်ရာလုပ်နေခဲ့ကြတယ် တယ်။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဝေဖန်ရင်မကြိုက်ဘူး..”

“ဒါဆိုရင် ပြောပါရစေ...သူက သူများပြောစရာမရှိအောင် တော်တော်နေတဲ့ လူမျိုးမို့လို့လား..”

“ဘာသာစကားတွေ တော်တော်များများ သူတတ်တယ်၊ သုံးလေးမျိုးလောက်ကို ကျွမ်းကျင်တယ်..”

ရွာသူဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုတော် နေတာလား...၊

“သူမိဘတွေက ပြည့်ပြည့်စုံစုံတွေပဲ..သူ့ကိုမွေးတော့ မြို့မှာလုပ်ငန်းတွေတိုးချဲ့တယ်၊ စာသင်ရမယ့်အရွယ်တည်းက 4 skills နဲ့ စသင်ခဲ့ရတာ..”

ဒါနဲ့တောင် သူမလေးကို အလိုလိုက်လွန်းပြီး ဆယ်တန်း အောင်အောင် မဖြေနိုင်ခဲ့တာတွေ ရှိသေးသည်။

ပြောရရင်တော့ ထိုအချိန်မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့တာ လည်း ပါပါလိမ့်မည်။ သူမရဲ့ကံကောင်းခြင်းတွေက မိဘကိုယ် စား အုပ်ထိန်းမယ့်သူတွေကလည်း သစ္စာမေတ္တာမှန်နှင့် သူမကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ မိဘစီးပွားတွေကို သူတို့အင်အားနဲ့ မယိုမဖိတ်အောင်တောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကြ၏။

“ဒါကြောင့် ကလေးကလူတွေအများကြီးနဲ့ နေခဲ့ရတာ ကို ရွတ်ပြနေတာကို...ဒါလည်း ကလေးရဲ့ကံပဲလေ၊ မေမေတို့က တော့ မြေးကိုမြင်လိုက်တည်းက ယုံကြည်ခဲ့တာ..မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩမိတာက ဘဝင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း သားဘာမှမဟဘဲ နေနိုင်ခဲ့တာကိုလေ..”

“ကျွန်တော်မေ့ချင်တယ်မေမေ..”

“မေ့မရခဲ့ဘူးမို့လား..”

နာရီ အသံတိတ်သွားသည်။

“သားဒီနေ့ထိ ဒါတွေကိုမျိုးသိပ်နေခဲ့တယ်..ဖွင့်ထုတ်ရှင်း ပစ်သင့်တဲ့ အရာဆိုရင် အမှိုက်သရိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ်..ရင်ထဲကခံစား ချက်တွေဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ကိုထုတ်ပစ်ရမယ်သား..”

“အဲဒါတွေကိုဘယ်သူဆီမှာမှ ကျွန်တော်ရင်မဖွင့်ချင်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေနာရီဆိုတဲ့ကောင်က ဘဝင်ဆိုတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုတောင် ဦးမဆောင်နိုင် ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့..”

“အဲလို ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

“သူပဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကိုယ်သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးတတ် တဲ့ မိန်းမ..”

“သားရယ်..သားကလည်း သူ့အထင်မကြီးလောက်စရာ နေခဲ့တာကို..သားကိုယ်ကိုယ်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဘာ ဖြစ်လို့ မျိုးသိပ်ထားခဲ့ရတာလဲ..”

“အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ရင်းမှန်တွေ ပေါ်လာတော့ပေါ့ မေမေ”

ပြောပြရင်း အခြေအနေတွေကို ဒေါ်ပန်းသီရိအားလုံး သိသွားခဲ့သည်။ နာရီမျက်နှာကတော့ ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့သာ..၊

“ဒါပေမယ့် သားသူ့ကိုမမုန်းနိုင် မမေ့နိုင် ဖြစ်နေဆဲပဲ သား”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..မေမေနားလည်နေပြီ၊ လူတစ်ယောက်ကို

မမှန်းနိုင်ဘဲ မေ့ဖို့မလွယ်ဘူးသားရဲ့...အဲဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်က စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်မှ သားစိတ်ချမ်းသာမှာ၊ လွမ်းတာ ရှိရင် နာတာနဲ့ ဖြေဆိုတာ နှစ်သိမ့်စကားတစ်ခုပဲ...နာကျင်နေ တာကိုက ချစ်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဖြေသိမ့်ဖို့မလွယ်ပါဘူး..."

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူးမေမေ...သူ့ အရမ်းလှနေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီစိတ်ကနေ သူ့ကိုကြောက်လာတာ သူနဲ့နီးနီးနေ ပြီး မျိုသိပ်ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှုကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး...ပြီး တော့ စိတ်နာလာတယ်၊ ခုကိုယ့်ရှေ့ပြန် ရောက်လာတော့လည်း ဒေါသဖြစ်နေတာကလွဲပြီး...”

“အဲဒီဒေါသစိတ်တွေနဲ့ပဲ သားရဲ့အချိန်တိုင်း မွန်းကြပ် နေတယ်မို့လား...”

သူမဖြေနိုင်...၊

“အဲဒီခံစားချက်တွေထဲမှာ ဝိုင်ကိုထည့်တွေးနေမိတဲ့ အ ချိန်ရော ပါရဲ့လား...”

သူမဖြေနိုင်တော့ ဒေါ်ပန်းသီရိကပြုံးကာ...၊

“သားလည်း ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်...သူတို့နှစ်ယောက် လုံးကလည်း နောက်ဆုတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး...အဲဒီတော့ သား ကိုယ်တိုင် ခံစားနားလည်ပြီး ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင်ကြိုးစား...ဒီအ ခြေအနေနဲ့ ကြာကြာဆက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မမေ့ နဲ့...”

“မေမေ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲဆိုတာ မဖြေရသေးဘူးထင်တယ်...”

“အားမနာတမ်းပြောရရင်တော့ မေမေမြေးလေးမျက်နှာ

ကိုပဲ ကြည့်ရမှာပေါ့...အဲဒါက ဝိုင်အပေါ်မှာသားဘက်က ပြတ် သားလိုဖြစ်နိုင်တဲ့ အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှိနေခဲ့ရင်ပြောတာ...ဝိုင် ဘက်က အလေးတင်းရတဲ့အဖြစ်နဲ့ ညီမျှနေရင်တော့ မသိဘူး၊ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်းကတော့ ဘဝင်နဲ့ကလေးကိုပဲ...”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကိုယ့်စကားကိုအဆုံးသတ်ဖို့ခက်ကာ ဒီမှာတင် ရပ်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဝိုင်ကလည်း ကုမ္ပဏီသွားမည့် ပုံစံနှင့် သူတို့ရှိရာကို ပြန်ရောက်လာခဲ့လျက်...၊

“ကိုအတွက်လည်း ပြင်ထားပြီးပြီ...ကိုပြီးရင် သွားမယ် လေ”

“ပြီးပြီ...”

နာရီက နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူမကိုကြည့်၍...၊

“မင်းလိုက်ဖို့မလိုပါဘူးဝိုင်...ဒီနေ့အတွက် ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်စလုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ဝိုင်တောင်မှ...”

“မင်းအတွက်ပဲပြောတာပါ...မလိုက်ပါနဲ့...”

ဒါပဲပြောပြီး သူထွက်လာခဲ့သည်။ ဝိုင်မျက်နှာလေးက တင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဝတ်စုံကို ပြန်ကြည့်၍ မျက်နှာ မော့လာကာ...။

“သမီးလိုက်သွားမယ်...”

ဟင်...၊

ကိုယ်ပဲကျန်ခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ကိုပြောသွားတာမှန်းသိ သည်။

ဒါပေမယ့် ခွင့်တောင်းတာမဟုတ်...၊
 ဒေါ်ပန်းသီရိစိတ်ပူပြီး ထရပ်လိုက်မိသည်။
 ကိုယ့်သားရဲ့စိတ်ကို သိနေလို့ပါ...၊
 သို့သော် နာရီကထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ၊ ဝိုင်ကလည်း
 ကားစက်နှိုးနေပြီ ဖြစ်လျက်...၊

အခန်း (၁၂)

“ဒီနေ့လည်း နောက်ကျသွားပြန်ပြီ..”
 ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် ဘဝင်စိတ်ဆင်းရဲ
 သွားသည်။

“မမ ဘာစားမှာလဲဟင်..”

“ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး...”

မနေ့ကလည်း သူမအိပ်ရာထတော့ ကိုကိုနဲ့ဝိုင် ထွက်
 သွားကြပြီဖြစ်သည်။ အိပ်ရာထလာပြီး မျက်နှာကမန်းကမန်း
 ပြေးသစ်ကာ ရေတောင်အေးဆေးမသုတ်နိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ...
 လက်ထဲမှာ မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ဖက်နှင့်...၊

www.burmeseclassic.com

“တီလေး..ကော်ဖီမသောက်ဘူးလား၊ သားသားလေးက ကိတ်မုန့်လည်းစားပြီးပြီ..နို့လည်းသောက်ပြီးပြီ..”

စက်လေးက ဘောလုံးလေးပိုက်၍ ဝင်လိုက်လာရင်း တီတီတာတာတွေပြောနေသည်။

ဒါပေမယ့် ဘဝင်မျက်နှာက ပို၍ညိုမှောင်လာရကာ..

“သားသားဖေဖေ ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ..”

“တစ်ယောက်တည်း..”

“ဟုတ်လား..”

“အဲ..ဟုတ်ဘူး တီတီဝိုင်နဲ့..”

ဝိုင်..၊

မျက်နှာက ပိုပြီးအိုစာသွားသည်။ ထိုစဉ် မိကျော့က ထမင်းကြော်ပန်းကန်လေး လာချပေးကာ..

“သမီးက မမကိုစောင်နေတာ..မမထမင်းကြော် ကြိုက် မလားလို့..”

“မကြိုက်ပါဘူး..ဘယ်တုန်းကဖြောင့်ဖို့လို့လဲ..”

“မနေ့တုန်းက မမထမင်းကြော်စားပြီး ပြန်ထွက်သွား တော့”

“အဲ့ဒါက ဘာမှမတွေ့လို့ ရှိတာပဲစားမယ်ဆိုပြီးတော့..”

“ဒါဆို အခုသမီးဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်..”

“ဘာရှိလို့လဲ..”

“ရှိပါတယ်မမရဲ့..ထမင်းပေါင်းစားချင်လည်း ရတယ်.. ပေါင်မုန့်..”

“ကောင်းတယ် ထမင်းပေါင်းလုပ်ပေး..”

ဘဝင်နေရာမှ တက်ကြွစွာရှေ့တိုးဝင်သွားခဲ့ပြီး..၊

“မိကျော့..”

“ရှင်မမ..”

“မနေ့တုန်းက ဝိုင် မီးဖိုချောင် ဝင်သွားတာဆို..”

“ဟုတ်တယ်မမ..ချက်ပြုတ်တာတော်သလားမမေးနဲ့၊

နေ့လည်စာတောင် စီစဉ်ပေးသွားသေးတယ်..”

‘ဟုတ်လား’လို့ တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ဘဝင်ဝိုင်သွားပြန် သည်။ ခက်တာက သူမဘာမှမချက်တတ်ပေ..၊

“တီလေး..တီလေး..”

“ဟင် ဘာလဲလို့..စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ..”

ကလေးက လက်ကိုကိုင်လှုပ်ပြီးခေါ်သည်။ ဘဝင်က ခါချပစ်ပြီး ရွဲ့မဲ့ညည်းကာ..၊

“သွားဆော့ပါသားသားရာ..တီလေးဘာမှတောင် မစား ရသေးဘူး..”

“ဒါဆိုစားပြီးရင် လိုက်ခဲ့မှာလား..”

“ဘယ်ကိုလဲ..”

“သားသားလေးနဲ့ ဆော့မယ်လေ..”

“ဟာ တီလေးမှ..အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ခြံထဲမှာသွားဆော့သွား တီလေးလိုက်ခဲ့မယ်..”

လောလောဆယ် နားပူနေတာအေးဖို့ ပြောလွှတ်လိုက် ပြီး..။

“ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုကိုနဲ့ပိုနီးစပ်သွားမှာပဲ..”

ကြက်သားကို နှပ်နှပ်စင်းနေရင်း မိကျော့ကလှည့်ကြည့်

သည်။ စားပွဲခုံမှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း ရှုံ့မဲ့ညည်းညူနေသော ဘဝင့်မျက်နှာလေးကို မြင်တော့ ရယ်ချင်သွား၏။

ပန်းနုရောင် ညဝတ်ဘောင်းဘီပွပွဒူးကျလေးနှင့် ကော်လံပါသော အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွလေးကိုဝတ်ထားသည့် တစ်ခေါင်းလုံး လှိုင်းထကောက်ကွေ့နေသော ပန်းသားသားဆံပင်တွေက မဖြီးသင်ရသေးသဖြင့် ဖရိုဖရဲပွယောင်းနေသည်။

ရေမခြောက်တခြောက် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကလည်း ကော့နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကလည်း တင်းကပ်ခြောက်သွေ့နေတာမဟုတ်ဘဲ နုနုရဲရဲလေးနဲ့ ထောင့်ချိုးလေးဟာပါ ပေါ်နေ၏။ သူမကိုမြင်လိုက်ရတာ ဝိုင့်ကိုကြည့်ရသလို မဖြစ်ဘဲ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသူအဖြစ် တန်းခနဲတွေးမိကာ..

“မမက အိပ်ရာစောစောမထတတ်ဘူးလားဟင်..”

“ခက်နေတာအဲ့ဒါပဲ..”

မေးကြည့်လိုက်တာနှင့် ခေါင်းရောလက်ရောခါပြီး အဖြေထွက်လာကာ..

“ညကလည်း မနက်စောစောထမယ်..မနက်ငါးနာရီနီးရမယ်လို့ ရွတ်ဖတ်ပြီး ပီမိုးနင်းထုံး နှလုံးမူပြီး အိပ်တာပဲ..ငါ့ကို ပီမိုးနင်းလည်း မကယ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်..”

လေသံလေးပျော့ကျသွားပုံက ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတာမျိုး..

“အဲ့ဒါကြောင့်ဦးကပြောတာ..ဘာဖြစ်ဖြစ် အကျင့်လုပ်ရတယ်တဲ့.. အဲ့ဒီအချိန်ကျရင် အဲ့လိုနေမှာပေါ့ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့နုနုနု ငယ်ကျင့်ဆိုတာ ပျောက်ရခက်တယ်တဲ့..ငါ့ကို မိန်းမမပီ

သလို ဆူပဲဆူနေတာ..”

ညည်းညူနေရင်း ထမင်းပေါင်းပြင်နေတော့ နှုတ်ခမ်းလေး ရှုံ့ပွပွပွ ဖြစ်လာ၏။ ပြီးတော့ ထသွားပြီးမိကျော့ဘေးမှာ ရပ်ကာ..

“မွေးလိုက်တာ..ငါ့ကို အဲ့ဒါသင်ပေးပါလားဟင်..”

“သင်ပေးမှာပေါ့..သမီးတောင်အစက သိပ်မလုပ်တတ်ဘူး၊ မနေ့ကမှ မမဝိုင်း လုပ်ပြသွားလို့..”

“ဟုတ်လား..သူသင်ပေးတာလား..”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့မမရယ်..ကြိုးစားရင် ဖြစ်တာပဲဟာ၊ အိမ်မှာနိုင်ပေါင်းစုံ ဟင်းချက်နည်းတွေ စာအုပ်ပေါင်းစုံ ရှိတယ်..”

“တင်..”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားကာ..

“ငါက အင်္ဂလိပ်စာပဲကျက်ချင်တာ..မြန်မာစာဆို အရမ်း ဖျင်းတာပဲ..”

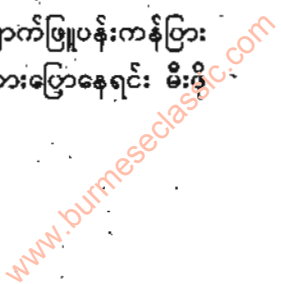
“အလွတ်မကျက်ရပါဘူး..ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ချက်ရင် ရတာပဲဥစ္စာ..”

“အေး..ဟုတ်သား..”

ထမင်းပေါင်းထည့်ထားသည့် ကျောက်ဖြူပန်းကန်ပြားထိုကိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်ရင်းစားသည်။ စကားပြောနေရင်း မီးဖိုခင်းကို နောက်ပြန်မိ၏။

“မိကျော့..”

“ရှင်..”

“ကိုကိုနဲ့ဝိုင် ဒီမှာ ဘရိတ်ဖက်စ်တူတူစားကြတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..မေမေကြီးရော စက်လေးနဲ့ရော..”

“ဟုတ်လား..သားသားက သူ့အဖေနဲ့ အဆင်ပြေလား

ဟင်”

“အဲ..အဲဒါတော့..”

“ငါသိပါတယ်..ကိုကိုက သားသားကိုခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ..အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်မမ..”

မေးပြီးမှ ဝိုင်လိုမျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ လှည့်အဆွခံရမှာ တွေးမိပြီး မိကျောထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော်..

“ကိုကိုက ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလို့လေ..ငါကလည်းငါပါပဲ”

ပန်းကန်လေးကိုကိုင်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ သွားထိုင်ခြင်း

သို့ရောက်လျက်..

“ကိုကိုကို ပြန်ပြန်အော်မိတာ ခဏခဏပဲ..ကိုကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာတွေလည်း လုပ်မိတယ်။ ကိုကိုထွက်သွားတုန်းကလည်း တကယ်ဆို ငိုယိုတော့င်းပန်ပြီး တားရမှာကို..”

“မမက မတားခဲ့ဖူးလား..”

“တားတော့တားချင်တာပေါ့..ဒါပေမယ့် တကယ်ထွက်သွားပြီလို့မှ မထင်တာ၊ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးမိဘူး..နောက်ပြီး..”

နောက်ပြီးဆိုပြီး ထမင်းကိုပဲ ဓမ္မနောက်နေကာ..

“ငါကမငိုတတ်တော့ ငိုနေလည်း မျက်ရည်မကျဘဲ ဟန်ဆောင်လွမ်းပြနေတယ်ပဲ ထင်မှာ..”

“မမက မငိုတတ်ဘူး..”

“ငိုချင်တာပေါ့..ငိုလိုက်ပြီပဲထင်ပေမယ့် စမ်းကြည့်ရင် မျက်ရည်က ဘယ်တော့မှ မကျဘူး..”

“အဟိ..”

ရယ်ချင်တာကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အသံထွက်သွားမိသည်။ ဘဝင် စိတ်တိုသွားမှာပဲထင်ပေမယ့် ထမင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ကာ..

“ငိုပြီး မျက်ရည်မကျဘူးဆိုတာ နင်လည်းမယုံဘူးမလား”

“မ..မဟုတ်ပါဘူးမမရဲ့..သမီးက..အဟိ.. မမပြောနေတဲ့ ပုံစံကို ရယ်တာပါ..”

ရယ်စရာဟာသဖြစ်နေခဲ့တာလား..

ဘဝင်ကတော့ စိတ်ထိခိုက်နေတာပါ..

မျက်ရည်ကျပြမှ တကယ်လွမ်းပါသည်ဆိုတာကို ယုံမှာလား ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုပြောခဲ့ဖူးသလို..

“မင်းမျက်ရည်ကျအောင် မလွမ်းတတ်သေးလို့ပါ..”တဲ့..

မဟုတ်ဘူး။ သူ့မ ကိုကိုကိုလွမ်းခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေ

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝေ့သီတက်လာတဲ့အထိ ငိုခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းအုံပေါက်အောင် လူးလို့မငိုကြွေးကြ

သည့် အဖြစ်မျိုးတော့ မရှိခဲ့ပေ..။

ဒါဆို ငိုကြွေးတတ်သူတွေပဲ လွမ်းခွင့်ရှိတာလား..

ဒါတော့ မတရားဘူးထင်ပါသည်။

ဤစ

အခန်း (၁၃)

ရွှေအိမ်စာပေ

“ကျွန်တော့်ကို မတရားဘူးလို့ပြောလိုက်တာလား..”

“မပြောချင်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်နေပြီလေ..”

ဒေါ်မြမူး မျက်နှာတောက်နေသည်။ ဒေါ်ခင်မမက ခပ် တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဘယ်သွားသွား ညီအစ်မနှစ် ယောက်က တတွဲတွဲဖြစ်နေခဲ့လျက် နာရီရုံးခန်းကို ချီတက်လာ ကြတာလည်း ဒေါသတွေထမ်းပိုးရင်း...။

“မလိုက်စေချင်တာကိုပဲ အန်တီတို့ကသိချင်တာ..ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ အစက မင်းရဲ့အတွင်းရေးမှူး..အခု ဇနီးဖြစ်သွား တယ်၊ ဒါဘာများဆန်းကြယ်နေလို့လဲ..ဆန်းကြယ်နေရင်တောင်

မျက်နှာပူ ရှက်ရွံ့ရမှာက ဝိုင်ပါ..”

“အဲဒါ အန်တီတို့ဘက်ကတွေးကြည့်တော့ ဘဝင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရောက်လာတာမှ မင်းဘက်ကပြောင်းလဲသွားတာ လို့ အဖြေထွက်လာတာပေါ့..မင်းဟိုလက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့ ဝိုင်အတွက် တရားသဖြင့် စဉ်းစားပေးဖို့ပြောတာပါ..”

စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေသည့်နာရီက သူမတို့နှစ် ယောက် ပြောသမျှကို နားထောင်နေကာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသံ တိတ်သွားကာမှ..။

“သူ့အပေါ် ကျွန်တော်မတရားဘူးထင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပါလိမ့်မယ်အန်တီ..နောက်ပြီး ဒါအလုပ်ရုံးခန်းပါ..”

“သူကလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး..”

“အန်တီတို့ကလည်း မင်းအိမ်ကိုလိုက်မပြောနိုင်ဘူးလေ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ဖွယ်တွေ မြင်လာရရင် စကားတွေက ပိုမှားကုန်ကြ ဖို့ပဲရှိတာ..ဒါကြောင့်..”

“ကျွန်တော်မနက်က သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြီးမှ..”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ထပ်လိုက်လာဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ် ဘူးလို့ပြောတာ..မင်းကမခေါ်ဘဲ သူ့ဘာသာလိုက်လာတာ တောင်မှ..”

“အန်တီ..သူနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ထားခဲ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် မခွဲအတူရှိနေဖို့ထိ မလိုသေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့..”

“နေနာရီ..”

ဒေါ်မြမူးက တအံ့တဩပဲ့စံနှင့် စားပွဲကိုပါပုတ်ခေါ်အံ့

နာရီအကြည့်တွေ ဒေါ်မြမှူးရဲ့လက်ဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားပြီးမှ မျက်နှာဆီပြန်ရောက်၏။

“လက်ထပ်ပြီးတာကို ဇနီးမောင်နှံမဖြစ်သေးဘူးလို့ မင်း ပြောတယ်ပေါ့..”

“အဲ့ပါရဲ့ကွာ..မင်းကိုကြည့်ရတာ မိန်းမယုတမ်း ကစား နေသလိုပဲ..”

နာရီမျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်။

“မိန်းကလေးတွေ အပြိုင်အဆိုင်အလှခံနေရတာကို သဘောကျနေရင်လည်း နှစ်ယောက်ဆို တော်သင့်ပါပြီကွယ်..”

“အန်တီ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ..”

“မင်းလုပ်ပုံကိုပဲ ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်စမ်းပါ..သူက အစ တည်းက ဒီကုမ္ပဏီက စက္ကထရီ..အခု လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ လည်း အငယ်အနောင်းကိစ္စက အိမ်မှာသပွတ်အူကြီးဖြစ်နေသေး တယ်..မင်းနဲ့အလုပ်အတူ လိုက်မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာဘယ်လိုလုပ်နေ နိုင်မှာလဲ..”

“အေးလေ..ဒီကြားထဲ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစမို့ ခဏနား ခိုင်းတာဆို တော်သေးတယ်၊ အခု ငါတို့အပြင်မှာ အင်တာဗျူး နေတာတွေ ခဲ့တယ်..အတွင်းရေးမှူးခန့်ဖို့တဲ့ အဲ့ဒါကဘာလဲ..”

“ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ အန်တီတို့သိ နေဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်..”

“အခု ဝိုင်နဲ့ပတ်သက်နေလို့ မပြောချင်ဘဲ..”

“မပြောချင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဘာစကားမှပြောစရာ မလိုတော့အောင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်..သူ့ကိုလည်း

ဒီတိုင်းပြောထားပြီးသား..”

“ဘယ်လို..”

“ပြဿနာက အဖြေထွက်ပြီးသားပဲ..လိုချင်တဲ့အဖြေရဖို့ ကြိုးစားနေရင်တော့ ဒီထက်ပိုရှုပ်ကုန်မှာပဲ၊ ဒီမှာကျွန်တော့် အတွင်းရေးမှူးပြန်လုပ်ခွင့်ရရေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာဆိုရင် ခုတစ်ခါ တည်း ပြောပေးလိုက်လို့ရတယ်..သူ့ကို အတွင်းရေးမှူးရာထူးက နေ ထုတ်ပယ်လိုက်ပြီ..အဲ့ဒါ မနက်ဖြန်ကနေစမယ်..”

ဒေါ်မြမှူးတို့ ဒေါသတွေမာနတွေနဲ့ ဆို့နှင့်သွားခဲ့လျက် နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် အထဲကိုတစ်လှမ်းချင်းဝင်လာ သူက ဝိုင်ပဲဖြစ်ကာ..၊

“နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောပါဦးကို..ဝိုင် အဲ့ဒီ လို့ တကယ်မထင်ခဲ့လို့ပါ..”

“ဝိုင်..”

ဒေါ်မြမှူးက ဒီတိုင်းရပ်နေဆဲရှိကာ ဒေါ်ခင်မမက တူမ ဖြစ်သူဆီ ရောက်သွားကာ..။

“ညည်း အကုန်လုံးကြားလိုက်တယ်မို့လားဝိုင်..”

“ကြားတယ်..ဒါပေမယ့်ဒီကိစ္စက သမီးနဲ့ပဲဆိုင်ပါတယ်၊ မေမေနဲ့ဒေါ်လေးတို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ကြပါတော့..”

ဝိုင်စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေမှန်းသိကာ ဒေါ်မြမှူးနဲ့ ဒေါ်ခင်မမတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မြမှူး က နာရီကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး..၊

“တစ်ခုခုပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ ကိုယ့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မမေ့ကြနဲ့..”

ပြောပြီးမှထွက်သွားလေသည်။ ဝိုင်က ပန်းနုရောင် ပြောင်အိနေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို တင်းတင်းစေ့ထားရင်း ရှေ့ကိုလျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမထိုင်သည့် အလုပ်စားပွဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း နာရီရှေ့မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်ကာ၊

“ကို ဘာသဘောနဲ့ ဝိုင်ကိုအလုပ်ဖြုတ်လိုက်တာလဲဟင်”
“အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားလို့ရအောင်ပါ..”

“ဝိုင်ရှိနေတဲ့အတွက်..”
“ဟုတ်တယ်ဝိုင်..ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေတွေကြောင့် ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးက မစခင်တည်းက ပိုပြီးရှုပ်ထွေးနေပြီ..”
“ဝိုရှုပ်တယ်ဆိုတာက အစတည်းက ရှုပ်နေခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား..”

နာရီ နောက်မှာပက်ခနဲမိုလိုက်ရင်း ပြောရခက်သည့်စကားတစ်ခွန်းကို အစခက်နေသလိုရှိလျှင်..

“ပြောပါကို..လက်ထပ်ခွင့်တောင်းကတည်းက ကိုတစ်ခုခုပြောချင်ခဲ့တာ ဝိုင်ရိပ်မိတယ်..အဲဒါကို သိလည်းသိချင်မိတယ်”

“တစ်ချို့ကိစ္စတွေက တိတ်ဆိတ်စွာကျော်ဖြတ်ဖို့ မခဲယဉ်းပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာနဲ့သိသာ ထင်ရှားစေလိုတဲ့အခါမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုခု ပေါ်လာတတ်တယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ..”

“အခု မင်းနဲ့ကိုယ်လက်ထပ်ကြတာမှာ ဘဝင်ပါလာတဲ့ အတွက် သိသာထင်ရှားသွားခဲ့တယ်..အဲဒါကြောင့် မင်းမိဘတွေ ရော မင်းရော ငါ့ရှေ့ရောက်လာပြီး မေးခွန်းတွေထုတ်တဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တာ..”

“မေမေနဲ့ဒေါ်လေးအတွက် ဝိုင်ကတောင်းပန်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ သူတို့ ဒီကိုလာကြတယ်ဆိုတာလည်း ထွက်သွားပြီးမှသိခဲ့ရတာ..”

နာရီက လက်ကာလိုက်ပြီး..
“ကိုယ်ပြောချင်တာက မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားမှာဖြစ်လာမယ့် အမေးအဖြေတွေက ဘယ်လိုမှလှပနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ.. ထပ်ပြောဖို့ရှိတာက မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ် မဖြေချင်ဘူး..”

“ဒါပေမယ့် ဖြေပေးပါကို..ဝိုင်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တုန်းက ‘မင်းအတွက် ကိုယ်လိုက်လျှော့ချင်တာ’လို့ ကိုပြောခဲ့တယ်..”

ပြီးတော့ ရှိပါသေးသည်။
“မင်္ဂလာပွဲအတွက် မင်းသဘောကျစီစဉ်ပါ..ကိုယ့်စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ထည့်မတွေးနဲ့..”တဲ့..

“ခမ်းနာတာဖြစ်ဖြစ်..အကျဉ်းချုံးစီစဉ်တာဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ပွဲဆိုတာ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တဲ့အကြောင်း လူသိထင်ရှား ကြေငြာတာပါပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာလဲ အဲဒါပဲ..မင်းက ကိုယ့်ဇနီးကိုယ်က မင်းခင်ပွန်း..”လို့ ဆိုတာတွေ..

သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ဘယ်လိုဦးတည်နေခဲ့သလဲ၊ နာရီနဲ့သူမ လူတွေပြောလာလောက်တဲ့အထိ တွဲသွားတဲ့လာတွေ များခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မရိုးသားတဲ့ခြေလှမ်းချဉ်းမရှိခဲ့ပေ။ လက်မထပ်ဖြစ်ကြရင် သူမအတွက် ဂုဏ်ဒီကွာကျဆင်းရဖို့ ရှိလာခဲ့အထိ ခရီးလွန်ခဲ့ကြ၏။

ဒါကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ခရီးသွားဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်
ဘက်က သူ့အတွက် ဘာမဆိုဖြစ်ခဲ့ရသလောက် နာရီက ရေခဲ
မျက်နှာနှင့် ရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့
သည်။ သူမလည်း ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ခဲ့၏။

ဒီဖြစ်ရပ်တွေအထိ အားလုံးက ရိုးစင်းစွာ ရှိနေခဲ့သေး
သည်။ သူပြောသလို လက်ထပ်ပွဲက အေးချမ်းစွာပြီးဆုံးသွားခဲ့ရင်
ဒါက တိတ်ဆိတ်စွာ ကျော်ဖြတ်သွားခြင်းသာ.. ၊

“အခုပိုင်တို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲက တိတ်ဆိတ်စွာမပြီးဆုံးခဲ့
ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ပေါ်
လာနေပြီလဲ..”

ဝိုင်အသံလေး ပြန်ထွက်လာတော့ တကယ်ပဲဖြေရခက်
သော ပဟေဠိတစ်ခုကို မေးနေသကဲ့သို့..။

“ဒီအိမ်ထောင်ရေးပေါ်မှာ ကိုအစတည်းကသမားရိုးကျ
တည်ဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝိုင်ခံစားမိတယ်..”

နာရီက မြည်သံပေးလာသည့်ဖုန်းကို ကိုင်မည်ပြင်ပြီးမှ
ပြန်ကျသွားသဖြင့် လက်ပြန်ရုတ်လိုက်တာ..။

“သမားရိုးကျတည်ဆောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်
ဘက်က ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်ပါ..မင်းက သန့်စင်ရိုးသားတဲ့မိန်းမ
ပျိုလေး တစ်ယောက်ပေမယ့် ကိုယ်ကမပြတ်စဲရသေးတဲ့ အိမ်
ထောင်သည်”

“မဟုတ်ဘူး..ကို အဲဒါတွေအားလုံးကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးမှ
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ အားလုံးကိုသိပေမယ့် ဝိုင်ကလည်း
ခေါ်ရုံညိတ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါတွေက လက်ထပ်ပွဲမစခင် ဟိုဘက်မှာ

တည်းက ပြီးခဲ့တာတွေပါ..”

“စကားနဲ့ပြီးခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာမပြီးဘူးပိုင်း၊ အဲဒါ
ကြောင့် ခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ..”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူးကို..ပြီးခြင်းမပြီးခြင်းက
ကိုနဲ့ပဲသက်ဆိုင်တာ၊ မေမေတို့ရောက်လာခဲ့တာရော ဝိုင်တောင်း
ဆိုချင်တာရော အဲဒါပဲ..ကိုပြတ်သားပေးပါ..”

နာရီက စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး စကားမပြန်..။

“သုံးလေးနှစ်ကျော် ပြတ်စဲနေခဲ့ပြီးမှ သူပြန်ရောက်
လာပြီး ဝင်ရှုပ်နေတာ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူကျေနပ်လောက်
အောင် ပုံပေးလိုက်ပါ..အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သူ
ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းဆိုပါစေ..ဝိုင်ဘက်က အပိုစောင်းပြီး
ပေးလျှော်ရပါစေ ကိုကိုပဲ ဝိုင်လိုချင်တာ..”

နာရီက မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာလက်တစ်ဖက်
ဆန့်တင်၏။ ပြီးတော့ နေရာမှထရပ်ကာ ပြတင်းတံခါးဆီ
လျှောက်သွားသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဝိုင် သူ့နားကိုထ
လျှောက်သွားမိတာ..။

“ဝိုင်ကို..ဝိုင်ကို ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ ဝိုင်သိတယ်..”

သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ဝိုင်တစ်ခွန်းချင်း ညှစ်ထုတ်
ပြောနေမိသည်။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာပြီဆို လူတွေဟာ အရူးနဲ့
တူတတ်ကြပြီး ဆုံးရှုံးရဖို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ အရူးမီးဝိုင်း
သလို..။

“ကိုဖြေရခက်နေပေမယ့် ဝိုင်သိပါတယ်..ဝိုင်တို့ကို လူ

တွေမတရားသဖြင့် ဝေဖန်လာကြလို့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒီ လက်ထပ်ပွဲနဲ့ ကာကွယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ..”

“ဟုတ်တယ်..”

သူ့ဆီက အားနာခြင်းရောသော ဝန်ခံသံကြောင့် ရင်ထဲ မှာ နင့်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာလျှင် ဝိုင်ကလှည့် ကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်သည်။ နာရီမျက်နှာတစ်စောင်းငဲ့လာကာ..

“ထားလိုက်ပါ..တစ်ယောက်ယောက်လာလိမ့်မယ်..”

တကယ်ပဲ အပြင်ကတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ဖြေနေ တော့ ဝိုင်မျက်ရည်ဝေ၏။ ဒီအလုပ်တွေနဲ့ သူ့ကိုစည်းခြားလိုက်ပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရသဖြင့် နာကျင်သည့်မဲ့ပြုံးသည်..

“ကိုက ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန်တွေ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဝိုင်က တော့ တစ်နေ့သာယာလာမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကိုကို လက်ခံခဲ့တာ..တကယ်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နည်း နည်းလေးမှလက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိဘူးဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ် ဖို့မလိုပါဘူး..ဝိုင်တို့က အတူအလုပ်လုပ်နေကြတာ၊ ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ချီးမွမ်းရနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ရနစ်ရက်ပဲ..”

နာရီက အပြင်ကိုငေးနေရင်းကနေ သူမဘက်ကိုငဲ့ကြည့် ၏။ ဝိုင်က ရှေ့ထပ်တိုးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာနဲ့ပိုနီးသွားကာ..

“ဝိုင်မျှော်လင့်ခဲ့တာ ကိုဆီကတာဝန်သိတတ်မှုမှ မဟုတ် တာ..”

“မျှော်လင့်တိုင်း ရမလာနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်မှာ ပါ..”

သူက ဝိုင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကာ..

“ကိုယ်တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်..သူကလည်း ချစ်နေ တယ်လို့ထင်ခဲ့မိတယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာသိလာပေမယ့် ချစ်လာ မှာပဲ လို့လည်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ်..ဒါပေမယ့်..”

“ဘဝင်လား..”

နာရီက မဖြေတပြုတင်းဘက် ပြန်လှည့်သွားသည်။ စောကြာမှ..

“ကိုယ်က ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဝိုင်”

“ဝိုင်ကို ပစ်ခွာနိုင်ရေးအတွက်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပုဒ်မတွေ တိုးမနေပါနဲ့..ဖြစ်လာတာဖြစ်မလာတာတွေထားပြီး ဝိုင်နဲ့ကို ဆုံး ဖြတ်ကြ ဖို့တစ်ခုပဲရှိတယ်..အဲ့ဒါက ဝိုင်မေးတာကို ကိုဖြေပေးပါ၊ ဖြေရခက်လည်း ဖြေပါ..မဖြေချင်လည်း ဖြေပေးပါ၊ ဘဝင်ကိုပဲ ထိုစိတ်ပြန်လည်နေတာလား..”

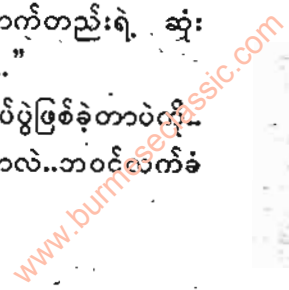
“မဟုတ်ဘူး..”

ဝိုင်မျက်နှာလေးမှာ ကြည်လင်သည့်အပြုံးလေး ဖြစ် သွားသည်။

“သူ့ကိုပြန်ဆက်ဖို့အတွက် ဝိုင်တို့မင်္ဂလာပွဲ မဖြစ်ခဲ့ဘူး လို့သတ်မှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဝိုင်ဂရုမစိုက်ဘူး..”

“မဟုတ်သေးဘူးဝိုင်..မင်းတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆုံး ဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်တို့ရှေ့ဆက်လိုမဖြစ်ဘူး..”

“ဝိုင်ခေါင်းညိတ်ခဲ့လို့ ဒီလက်ထပ်ပွဲဖြစ်ခဲ့တာပဲဆို.. ဝိုင်က လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ..ဘဝင်လက်ခံ လာတဲ့အထိ ပုံပေးပြီး..”

“မဖြစ်ဘူး...မင်းရယ် ကိုယ်ရယ် သူတို့သားအမိရယ်... ဒီတိုင်းသွားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် ဝိုင်ကနောက်ဆုတ်ရမယ်...သူကတော့ ကလေး ရှိနေလို့ ကိုဘေးမှာ နေခွင့်ရှိတယ်...အဲလိုဖြစ်သင့်တာလား...”

“သူ့ကိုလက်တွဲဖို့ စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူး...”

“ဝိုင်ကလည်း နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးကို...မင်္ဂလာပွဲမပြီး ဘူး ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ပွဲပျက်သွားတိုင်းက ကြောငြာခဲ့ရင် တော် ဇွေးတယ် အခုမရတော့ဘူး။ ဆက်မိတဲ့ခရီးကို ဆုံးအောင်လျှောက် ရမှာပဲ...”

“ဒါခရီးတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းမမေ့သင့်ဘူးဝိုင်... အိမ်ထောင်ရေးဘဝခရီးလမ်းဆိုတာ..”

“မှန်တာပေါ့...ဒါကြောင့်လည်း ဝိုင်က လက်ထပ်ဖူးတဲ့ မိန်းမအဖြစ် တစ်ခုလပ်ဘဝ အရောက်မခံနိုင်တာ..”

နာရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်ရင်း လက်ပိုက်၍..

“မင်းသဘောပါ..တစ်ခုရှိတာက မင်းနဲ့ကိုယ်အိမ်ထောင် ရေး သာယာဖို့အတွက် ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း တာဝန်ရှိတာတွေ ရွတ်ဖတ်မလာပါနဲ့...ဘဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းရဖို့တွေရှိလာ ရင်..”

“သူ့ကိုလည်း အိမ်ပေါ်တင်ထားမှာပဲလို့ ကိုပြောလိုက် တာလား...”

“အိမ်က ထွက်သွားဖို့မသွားဖို့ကို သူ့မှာဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိ တယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့..”

“ရပြီကို...သူ့မှာအခွင့်အရေးရှိနေတာတွေ ထပ်မပြောပါ နဲ့တော့။ ကိုကိုမကွာရှင်းရသေးတဲ့ ယောက်ျားလို့ပဲမြင်ခဲ့တာ ဝိုင် ဘက်က မှားခဲ့တာပါ..သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်တာထိ စနိုးဟောင်း ကို စိတ်မကုန်စွာရှိနေတဲ့ယောက်ျားလို့ ယောင်လို့တောင်မတွေးခဲ့ မိတာလေ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရင်ထုပြီးငိုချလိုက်ချင်သည်။ အစက လူခြေသိက္ခာတွေနဲ့ သိုသိတ်စွာတည်ရှိနေသော အချစ်စိတ်တို့က ပြိုင်သူရှိလာတဲ့အချိန်မှာ ဖိတ်ဖိတ်စင်စင် လဲလဲပြိုပြိုနှင့် သူ့ရှေ့ မှာ ဒူးထောက်ကျခဲ့သည်။

‘ရှင်ကိုချစ်လို့ပါ’ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းမှလွဲ၍ သူမ နှုတ်ဖျားမှ သိက္ခာမဲ့စွာ ခယနေမိပါပြီ..

“မှားပြီဆိုရင် နောက်ဆုတ်လို့ရတယ်လို့ ကိုကလည်း ပြောနေပေမယ့် ပြိုင်ပြီဆိုရင်တော့ နိုင်ချင်တယ်..”

သူမငိုသံလေးပါလာသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာငုံလိုက် သည်နှင့် လက်ခနဲကြွေဆင်းသွားသည့် မျက်ရည်စက်က နာရီ ခြေထောက်နားထိ ခုန်လွှားစားခဲ့လေသလား..

မာနတော့ ရှိပေမယ့် ချစ်နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာကျန်ရှိ နေသည့် တစ်စိုးတစ်စိသော အချစ်ဟာ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်လာဖို့ အတွက်..

အခန်း (၁၄)

“နင့်ဘက်က အရမ်းနစ်နာပါတယ်ပိုင်ရယ်..ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ နင့်အရည်အချင်းတွေ ငုတ်ကုန်ပြီ..”

“ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်..”

“သူက မချစ်ဘူးဆိုတာ သိနေသားနဲ့..”

“ဘဝင့်ကိုလည်း သူမချစ်ပါဘူး..”

သူငယ်ချင်းရင်းတွေကိုပဲ ကိုယ့်သိက္ခာအတွက် တစ် ကွက်ချန်ပြီး မုသားပြောလိုက်မိသည်။ ဘဝင့်ကိုနာရီချစ်နေသေး တာ မနေတာကို ဘယ်လိုတိုင်းတာကြည့်နိုင်မှာလဲ..!

“ဟဲ့..အဲဒီတစ်ယောက် တောသူဆိုပြီးလန်းလှချေလား”
ခြံထဲမှာစကားထိုင်ပြောနေကြရင်း အိမ်ထဲမှာမြင်လာခဲ့

သည့် တဝင့်ကို မြင်ယောင်ကာ သန္တာရီက ရွံ့မဲ့ချီးမွမ်းရင်း..!

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုကျော်ပြီး မချီးမွမ်းချင်ပါဘူး..ဒါပေ မယ့် သူကလည်း ဂိုက်ဒ်လုပ်နေတာဆို..”

“ဟုတ်တယ်..တိုးရစ်ဂိုက်ဒ်လုပ်နေတာ..”

“တောသူက ဘယ်နှယ်..”

“တောသူမဟုတ်လို့ပေါ့..သူက မြို့ပေါ်မှာ ကြီးတာလို့ ပြောတာပဲ..”

ထိုစဉ် ကလေးနဲ့ဘဝင် အိမ်ထဲက ထွက်လာကြသဖြင့် သူမတို့စကားသံတွေ တိတ်သွားကြ၏။ အနားကွတ်ထားသော ပန်းနုရောင်စာပါးလေးနှင့် ဂါဝန်က ရှည်ညွန့်နားကနေ အကျပ် စည်းလေးမို့ အမှတ်တမဲ့ဆို အရုပ်မလေးနဲ့တူ၏။

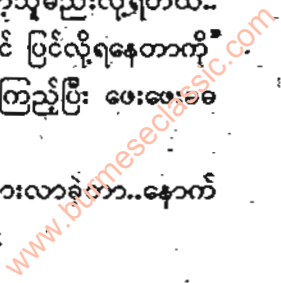
ဆံပင်ကောက်ကောက်ကို အမြဲတမ်းလိုလို နေ့စက်မှာ စည်းတင်ထားတတ်ကာ ရိုးရိုးအိမ်စီးဖိနပ်လေး စီးထားတာ တောင် အရုပ်အမြင့်က အနေတော်ပင်..!

“ကလေးအမေလို့ တစ်စက်လေးမှ ထင်စရာမရှိဘူးပိုင်.. မချီးမွမ်းချင်ပေမယ့် နင်သတိမေ့နေမှာစိုးလို့ ပြောပြတာပါ..”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး အရီရယ်..ပိုင် စိတ်ဆင်း ရဲအောင် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့..အရမ်းကြီးပြင်ဆင်ထားတော့ လှနေ တာပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေ ဖြူတဲ့သူမည်းလို့ရတယ်.. မည်းတဲ့သူလည်းဖြူလို့ရတယ်၊ မလှလှအောင် ပြင်လို့ရနေတာကို”

သက်လယ်က ပိုင်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ပေးပေးစေ ပြောပေးရှာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက တောမှာညားလာခဲ့တာ..နောက်

ပြီး ကလေးရှိခဲ့တာက ရုပ်လေးဆင်နေလို့သာ..မဟုတ်ရင် ဒါ လုပ်ကြံဇာတ်ကြီးလို့ အေးဆေးတွေးလို့ရတယ်..နင့်ဘက်ကသာ ပြီးသား”

“အေးလေဟာ..ကိုယ်ကလိုချင်ပြီဆိုရင်တော့ ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ..ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ နင်ကသာ နေရာရိရဲ့ဇနီးပါ..”

“ဘုတ်..”

“အား..သေပြီ..”

စကားပြောလိုကောင်းနေတုန်း ဘောလုံးတစ်လုံးက သန္တာရီကျောပြင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး မိတ်ဆက်သွားခဲ့၏။ လူ ကိုမှန်သွားပြီး ပြန်ကန်လိမ့်သွားသည့် ဘောလုံးကိုစက်လေးက ပြေးကောက်လျှင်..။

“ဟဲ့..”

“နင်ကလည်း ကလေးလေးကို..”

သက်လယ်က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အော်လျှင် သန္တာရီက ကျောပြင်ကို မဲမိတမိခါချရင်း တား၏။

စက်လေးက ဘောလုံးလေးပိုက်ထားကာ..။

“so sorry တီတီ..”

“အံ့မယ်..”

“very sorry..”

“အယ်..”

စက်လေးက သူမတို့ကိုတစ်ယောက်စီကြည့်၍ တောင်း ပန်စကားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောရင်း..။

“I beg your pardon..”

“အောင်မလေးဟယ်..”

သက်လယ် ချက်လုံးလေးပြူးပြီနုနုထွက်မတတ်နှင့်..။

“သွားပါ..သွားပါ..။ နောက်ထပ်ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်

ထပ်ထွက်လာဦးမလဲမသိဘူး..”

“ဟီးဟီး..ချစ်စရာလေးဟဲ့..”

သန္တာရီက ပခုံးလေးတွန့်၍ပြောရင်း..။

“ဒီတော့သူမက ရယ်ပါလား..”

“ဟွန်း..အဲဒါပေါ့ မပြည့်တဲ့အိုးက ဘောင်ဘင်ခတ်တယ် ဆိုတာ..ငါသိပြီးပြီ၊ အဲတစ်ယောက်က ဆယ်တန်းတောင်မအောင် ဘူး”

“ဟုတ်လား..”

ဝိုင်က ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ကို လှလှပပလေးခပ်ယူရင်း မွဲကာ..။

“အပျော်အပါးမက်တဲ့လူတွေက ဒီတိုင်းပဲ..သူတို့ကလို့ရ မယ့် နည်းလမ်းတွေအတွက် အပင်ပန်းခံတယ်..စာသာမကြိုးစား ချင်တာ..”

“ဒါပေမယ့် ဘွဲ့ရပြီး လူတောမတိုးစွာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ ရတဲ့လူတွေမှ အများကြီးပဲရယ်၊ သူ့အမေက ဂိုက်ဒ်လုပ်နေတယ် ဆိုတော့ မဆိုးဘူး၊ နင် ပြိုင်ဘက်ကို အထင်မသေးနဲ့ဝိုင်..အ ရေးကြီးဆုံးက အဲကောင်မလေးကလှတယ် နင့်ထက်လည်း အ သက်ငယ်နေသေးတယ်..”

“သူ့ဟာသူမွေးကင်းစပဲဖြစ်ဖြစ်..ကိုဘေးမှာ ငါရှိနေ သမျှ သင်းလုံးဝကပ်ခွင့်မရစေရဘူး..”

သန္တာရီနဲ့သက်လယ် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။

“နင်အခု အတွင်းရေးမှူး မလုပ်ရတော့ဘူးဆို..”

“ဒါများသက်လယ်ရယ်..သူဌေးကတော်ရာထူး ပြောင်းပေးချင်လို့ ဟိုရာထူးဖြုတ်လိုက်တာပေါ့..ဘာမှမဝါရီတွေများမနေနဲ့ဝိုင်၊ နင်အခု သူ့ဘေးမှာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်နေခွင့်မရလည်း ကုမ္ပဏီရဲ့ဘေးက ကော်ဖီဆိုင်ကို နင်ပြန်ဝယ်မှာမို့လား..”

“အဲ့ဒါက ရမှာသေချာလို့လား..”

“အဲ့ဒီဆိုင်က တင်မောင်ထွန်းတို့ဆိုင်ပါ..ဝိုင်ပိုင်ပါတယ် ဟုတ်တယ်မို့လားဝိုင်..”

ဝိုင်က ခပ်မိန့်မိန့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညှိတံ၏။ အသုတ်ကို ဝါးနေရင်း အအေးဘူးကို ဖောက်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာမိုကာ..

“တင်မောင်ထွန်းကလည်းပေးတယ်..သူ့ဦးလေးကလည်း သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပိုင်တော့မရောင်းဘူးတဲ့”

“ဟင်..”

“ငါကလည်း မလိုချင်ပါဘူး..အဲ့ဒီအလုပ်တွေ ငါလည်း သိပ်မကျွမ်းဘူးလေ..”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ကော်ဖီဆိုင်က နာမည်ကောင်းနဲ့ သတင်းမွှေးနေတာနော်..”

“ငါကလည်း တိုးတက်စေရပါမယ်လို့ တာဝန်ခံပြီး တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ လွှဲပြောင်းယူမှာ..”

“အေးပါ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်အဲ့လောက်ပိုင်တာပဲ ချီးမွမ်းထိုက်နေပါပြီ..တင်မောင်ထွန်း နဲ့ကိုခင်တာလည်း..အင်း..ရိုးမှ ရိုးရဲ့လားပဲ..”

“ရိုးတယ်ပဲထားလိုက်ပါဟာ..ဝိုင်က ယောက်ျားပဲရနေပြီ ဥစ္စာ..ခုထိ သူ ဖြူစင်လို့ ခင်မင်မပျက်ကူညီတာပေါ့..”

“ဝိုင်ရယ်..နင်ကလည်း ဒီလောက်ချစ်သူခင်သူများနေတာတောင် ခက်ခဲတာကိုမှ..နော်..”

သက်လယ်က အားမလိုအားမရခေါင်းခါ၏။

သန္တာရီက ရယ်ကာ..

“ခိုးစားတဲ့အသီးက ပိုချိုတယ်ဟာ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ..”

“မဟုတ်ဘူးဟာ..ငါပြောချင်တာက အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အဲ့ဒါက ပိုပြီးတန်ဖိုးကြီးသွားတာပဲလေ..”

“မဟုတ်သေးဘူး..ဝိုင် အစတည်းကချစ်နေတာ ငါတို့အားလုံးသိတယ်၊ နေနာရီဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတည်းက ဟိုကချောင်း ဒီကချောင်းနဲ့ လိုက်ချောင်းကြည့်ခဲ့တာ..ပြီးတော့ အလုပ်ရဖို့ ကြိုးစားပါရော..အဲ..လက်ထပ်တဲ့အထိ အဆင်ပြေသွားတာကတော့ လူမစွမ်းလို့ နတ်မ'တာပေါ့နော်..”

ဝိုင်က ရယ်နေသည်။

“နတ်ကလည်း မပြီးမှ ပြန်ဆွဲချတာတော်တော်လွန်တယ်နော်..အဲ့ဒီသားအမိကို တွန်းလွှတ်လိုက်တာ ဘာလုပ်တာလဲ မသိဘူး..”

“ဘာလုပ်လုပ် ဝိုင်ဘက်ကအသာချည်းပဲ..လက်မထင်ခင်ကတောင် သူနဲ့သွားပုတ်လေလွင့် ပြောခံရမှာစိုးလို့ လက်ထပ်ယူတဲ့အထိ တာဝန်ယူခဲ့သေးတာ..အခု လက်ထပ်ပြီးကမှ သူလိုလူက စပြီးခွာထုတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး..တာဝန်ယူ

ချင်စိတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက..”

“သက်လယ်ရယ်..နင်တွေးသလိုဆိုရင် သူ့မိန်းမ..အဲ”

ပြောပြီးမှ သန္တာရီက ဝိုင်ကိုအားနာသလို တစ်ချက်

ကြည့်၏။ ပြီးမှ ရယ်ကာ..။

“သတိထားဖို့လိုနေတာတွေ ငါကပြောချင်တာပါ..သူ

က တာဝန်ယူတတ်ရင်လည်း ကလေးနဲ့ရောက်လာတဲ့မိန်းမကို

ရော သူဘယ်လိုသဘောထားလဲလို့..”

ဝိုင်မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြားယောင်သွား

ခဲ့၏။

“ကိုယ်တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်..”

“ဘဝင်လား..”

“မျှော်လင့်တိုင်း ရမလာနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်မှာ

ပါ..”တဲ့..။ သူမက မရနိုင်တာကို မျှော်လင့်နေမိတာလား..။

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကိုသပ်သည်။

အချစ်မှာ တစ်ခုတည်းသောမက်သတ်ဆိုတာ မရှိ..။

မယိုင်မလဲ ခိုင်မြဲနေတတ်သလို မြန်ဆန်လွန်းသည့်

ပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့ လှည့်စားတတ်တာလည်း အချစ်ပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်က ချစ်နေပြီးသည့်နောက်မှာ သူ့အချစ်ကိုရယူနိုင်

ဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားရမည်..။

မျှော်လင့်ခွင့်ရှိရှိ မရှိရှိ..။

အခန်း (၁၅)

“မမ..”

“ဟင်..”

အမှောင်လောကထဲကို ခဏလေးရောက်သွားတုန်း နေ၍ သံကြောင့် လူက ငိုက်ခနဲဖြစ်၏။

“ဟင်..ဘာလဲ..”

“ခစ်..ခစ်..”

ဘဝင် ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာကို မိကျော့ကရယ်ကာ..

“မမ အစိမ်းကြော်ကြော်မလို့ဆို ဒီမှာအားလုံးလုံးပြီးသင်

ပြီးပြီ”

“ဟင်..အင်း..”

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပေမယ့် မီးဖိုချောင်မြင်ကွင်းက မသဲကွဲသေးပေ၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို ပြူးပြိုကြည်လေ ကျိန်းစပ်နေလေ..!

“မမ..”

“ဟင်..”

“မမ အိပ်ငိုက်မနေနဲ့ ခုံပေါ်ကစိုက်ကျသွားလိမ့်မယ်..”

“ဟာ..မကျပါဘူး..”

ဒီစကားကြားမှ သူမခေါင်းနဲ့ခါးကို မတ်၍အသက်ဝဝရှုကာ စားပွဲဘေးမှာ ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ ဟန်ကျပန်ကျ ရပ်လိုက်ပေမယ့် ခေါင်းတွေက ဝေတေတေ..!

မျက်လုံးတွေကို ခဏလောက်ပိတ်ချလိုက်လျှင် တုံးခနဲပစ်လဲပြီး အိပ်ပျော်သွားနိုင်သည့် အနေအထားဖြင့်..!

“ဘယ်မှာလဲ..ကြော်မယ်လေ..”

ဟင်းရွက်ဇကာကို မြင်သည်နှင့် ထိုဆီသွားမိလျှင်..!

“မမ အဲ့ဒါလွတ်ပစ်မယ့် အကြမ်းဖက်တွေ..”

ဟင်..!

နောက်ပြန်ဆုတ်၍ နောက်ထပ်အသက်ဝဝ ထပ်ရှုလိုက်သည်။ စိတ်အလိုမလိုက်နဲ့ဘဝင်..!

နင်မနေ့ကလည်း ‘ငါမရတော့ဘူး..’ဆိုပြီး ပြန်ဝင်အိပ်တာ၊ မဝင်မိစေနဲ့..ရအောင်လုပ်..!

“မမ..ခစ်ခစ် ဒီမှာကြက်သွန်ခွဲခြမ်းလုပ်ထားတာတွေ..”

“သိပါတယ်..နင်က ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ..”

“ရယ်မှာပေါ့..မမက မျက်စိမှိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေ

တာ”

“ဘယ်မှာမှိတ်လို့လဲ..”

သူမ မြင်နေသားနဲ့ မှိတ်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာမျက်လုံးကို ပြန်စမ်းကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးမဲ့သွားမိလျက်..!

“နေဦး..ငါမျက်နှာထပ်သစ်လိုက်ဦးမယ်..”

ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပြီးမှ တံခါးနားရောက်တော့ ပြန်ပြေးလာကာ..!

“နေဦး..ဘယ်နှုနာရီရှိပြီလဲ..”

“လေးနာရီဆယ်ငါးရီပြီ..”

“ဝိုင်ဘယ်အချိန်ထွက်လာတတ်လဲဟင်..”

“လေးနာရီခွဲရင် သူရောက်လာမှာ..”

“အင်း ငါမြန်မြန်လုပ်ခဲ့မယ်၊ အဲ့ဒီမှာလက်စတွေလုပ်ထားပေးနော်..ပြီးရင် ငါလုပ်ထားတာလို့ပြောပြီး ငါပဲချက်မှာလို့ပြောလိုက်..သိလား..”

မှာခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ညက ငါအိပ်တာ ဆယ်နာရီခွဲမှပါ..ဆယ်နာရီဆိုတော့ ဆယ်တစ်နာရီ ဆယ်နှစ်နာရီ..”

လမ်းလျှောက်နေရင်း သူမဘယ်နှုနာရီအိပ်လိုက်သလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်တွေဖိခတ်နေမိလျက်..!

“သုံးနာရီခွဲထလိုက်ရတော့ ငါအိပ်ရတာ ငါးနာရီခွဲပဲရှိတာ ဟုတ်တယ်..ခါတိုင်းဆို ငါအိပ်ရာကထရင်..အ..”

“ဟဲ့..”

“အယ်..ဆောရီး..အဲ ကန်တော့ပါ..ကန်တော့ပါအမေရယ်..”

ပစ်စလက်ခတ် ဝင်တိုက်ထည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ပန်းသီရိ နံရံပေါ်မှာ ကျောကပ်လျက် လန်ထွက်သွားခဲ့တဲ့အထိ..

“ဘဝင်တွေ့ရင်းနဲ့ လျှောက်လာလို့ပါ..”

တောင်းပန်ရင်း ကမန်းကတန်းပြေးထူကာ ပခုံးပေါ်က လျောကျသွားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကိုလည်း ကောက်ပေးရင်း..

“အမေက ဘာလုပ်ဖို့ထလာတာလဲဟင်..”

“ငါက ဒီအချိန်ထနေကျပါ..မင်းကရော ဘာထလုပ်တာလဲ”

“အဟွန်း..ဟိုလေ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ထချက်တာ”

ဘဝင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ပန်းသီရိ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းဆို ရှစ်နာရီလောက်မှထပြီး ‘အစောကြီးထတတ်နေပြီ’လို့ ကြားနေသေးသည်။

ပြီးတော့ စားသောက်ပြီးတာနှင့် အိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေ နောက်လိုက်ပြီး စကားပြောကာ တစ်အောင်ကြာတာနှင့် မရှိတော့ပေ..။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ လိုက်ကြည့်..။

‘ခဏပြန်အိပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်သွားတယ် မေမေကြီး’လို့ ကြားရတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအချိန်ထနေတာမြင်တော့ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။

“အမေ..”

လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့ သူမကလက်ကို လိုက်ဆွဲထားကာ..

“အမေ ကိုကိုက ဒီနေ့ မော်လမြိုင်သွားမှာဆို..”

“ဟုတ်တယ်ထင်တယ်..”

“အဲဒါ ဘဝင်လိုက်သွားလို့ မရဘူးလားဟင်..”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး..”

ဘဝင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေးဖြစ်သွားသည်။

“ဝိုင်ကိုရော..”

“မပါဘူးထင်တာပဲ..သားက အလုပ်ကိစ္စတွေကို အိမ်မှာ သိပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါဆို ဘဝင်လိုက်လို့ရတာပဲ..အမေပြောပေးပါလားဟင်”

“ပြောလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူးဘဝင်..ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကလေးနဲ့အိမ်မှာပဲနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စစိတ်ဝင်စားရင်လည်း လေ့လာပေါ့..”

“စိတ်မဝင်စားဘူးအမေရဲ့..”

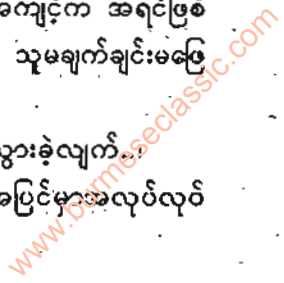
“ဘာ..”

“အဲ..မဟုတ်ပါဘူး ဟိုလေ..”

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတတ်တဲ့အကျင့်က အရင်ဖြစ်သွားတတ်ကာ စကားမှားသွားပြီဆိုရင်လည်း သူမချက်ချင်းမဖြေရှင်းတတ်။

ဘဝင် ခေါင်းကိုင်းခါးကိုင်းနဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့လျက်..

“ဘဝင်ကလေး အိမ်မှာဆိုလည်း အပြင်မှာအလုပ်လုပ်

နေတာပဲများတော့..ဟို..မီးဖိုချောင်ဝင်တာလည်းမရှိ၊ အဲ..မသိ..
ဟိုလေ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့..”

“အခု ဆွမ်းတော်ထချက်တာကရော..”

“အဲ့ဒါက ချက်ချင်လို့လေ..”

“ဘယ်လို..”

“ချက်ချင်လာလို့..အဟွန်း ကိုကိုကမိန်းမနှစ်ယောက်
ရနေပြီဆိုတော့ ဘဝင်ကမချက်တတ်ရင် ကျန်ခဲ့မှာပေါ့အမေရဲ့..”

“ဒါကြောင့် မလုပ်ချင်ဘဲ ထလုပ်နေတာလား..”

“ဟုတ်..အဲ..”

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခဲပြန်
မတ်သွားကာ၊

“မဟုတ်ပါဘူး..ဒီလိုပါ..”

“ဒီမှာဘဝင်..”

“ရှင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မီးရောင်အောက်မှာ ပန်းနုရောင်သမ်းနေ
သော ဘဝင်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ..

“အချက်အပြုတ်ပညာဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးမဟုတ်
ဘူး..”

“အဲ့ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်တာပေါ့..”

“ဪ..”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး..တတ်ချင်တာလေ၊ ခက်လည်း
ခက်နေတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့လို့ ပြောတာ..”

“ဒါပေမယ့် မိန်းမချင်းယှဉ်လာတော့ မင်းဘာလို့နေ

သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလာပြီမို့လား..မိန်းကလေးတစ်
ယောက်က လှနေတိုင်း တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဘဝင်လှချင်တဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုဖျောက်
လို့မှ မရပေမယ့် အဲ့ဒါကိုတော့သိပါတယ်..ဒါပေမယ့် အမေရယ်
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ငှားလိုက်ရင် မီးဖိုချောင်ကိစ္စက ပြီးရော
လေ၊ စားချင်တာလေး မှာထားလိုက်ရုံပဲ..အရည်အဖတ် အသုတ်
အစပ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ခေါင်းခါတော့..
လက်လေးကာမိကာ..

“ဘဝင်ပြောချင်တာက မီးဖိုချောင်မှာ အချိန်ကုန်မယ့်အ
စား အဲ့ဒီမိန်းမက အလုပ်ထွက်လုပ်မယ်ဆိုရင် နာရီနဲ့အမျှပိုက်ဆံ
တွေဖြစ်လာမှာလေ..ဘဝင်ဆိုရင် ငယ်ယေတည်းက ကျောင်းနဲ့
သင်တန်းနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်
လည်းမရှိရော တတ်သည့်ပညာမနေသာဆိုသလို ဟိုတယ်လ်မှာ
တိုးရစ်ဂိုက်ဒ်ဝင် လုပ်တယ်..”

သူမအကြောင်းလေးပြောပြနေတာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
ချိုသီနေလျက် တက်ကြွရွှင်မြူးစွာဖြင့်..

“ရီဆက်ရှင်မှာထိုင်တယ်..ဂိုက်ဒ်လုပ်တယ်၊ ခဏခဏ
ခရီးထွက်တယ်..”

“ကလေးကိုရော..”

“ကလေးက ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မှရတာလေ..အပျိုတည်း
ဘ ဘဝင်က..အဲ့..ဘဝင်ဆယ်ခြောက်နှစ်သမီးတည်းက ဂိုက်ဒ်
သုပ်လာတာ..နိုင်ငံခြားဘာသာတွေကလွဲရင် ဘာပညာရေးမှ

စိတ်မဝင်စားတော့ ဦးလေးတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားလုပ်ဆိုပြီး..”
ပြောနေရင်း သူမမျက်လုံးထဲမှာ နာရီကို လှစ်ခနဲမြင်
လိုက်ကာ၊

“ကိုကို..”

နာရီနောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ကြည့်၍..၊

“ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့နော်အမေ..”

စောစောစီးစီး ဘဝင့်အသံက တစ်အိမ်လုံးလွှမ်း၏။

ဒီအိမ်နဲ့ ဒီမိသားစုက သူမနဲ့ပတ်သက်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသလို ဘာပြော
ပြော ဘာလုပ်လုပ် ရင်းနှီးမှုတွေအပြည့်နဲ့ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာဖူးနေသော ဝိုင်တောင်မှ သူမ
လိုမဟုတ်ခဲ့ဘဲ..၊

“ကိုကို..”

“ဟ..”

တံခါးလှည့်ပိတ်လိုက်ကာမှ သူမကဆွဲထားလိုက်သဖြင့်
ပြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်မိကာ..၊

“ဘာလဲ စောစောစီးစီး..”

“စောစောစီးစီးထဲနေလို့ ကိုကိုရှေ့ရောက်လာတာပေါ့”

“မင်း..”

နာရီမျက်နှာ မီးရောင်အောက်မှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။
ပြောပြီးမှ ဘဝင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပြန်ကပ်ဖိမိ

ကာ..၊

“အိပ်..အိပ်ရာထနေတာကိုပြောတာပါ..အဟွန်း ကိုကို

ကို ပြောစရာရှိလို့..”

“မနက်မှပြော..ဖယ်..”

“ကိုကိုကလည်း ဝိုင်ကကိုကိုဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေ
တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောလို့ရမှာလဲ..အဲဒါကြောင့် ကိုကိုမော်လမြိုင်
သွားရင်..”

“မလိုက်ရဘူး..”

ဟင်..၊

“ဖယ်..လွှတ်လိုက်..”

“ပြောတောင်မပြောရသေးဘူး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..”

“ပြောမှာကိုသိနေလို့ပေါ့..ဒီမှာဘာပင် မင်းကို ကလေး
မျက်နှာနဲ့ မေမေတို့က လက်ခံထားတာ..”

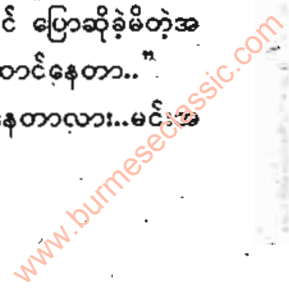
“ဘယ်သူမျက်နှာနဲ့ပဲခံခံ အဲဒါလေးက ကိုကိုသား မ
ဟုတ်ရင် ဘဝင်ကလည်း ကိုကိုမိန်းမမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ
ကလက်ခံမှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဘဝင်ကလည်း ပြောထားလိုက်
ဇယ် ကိုကိုနားကို ဘဝင်မကပ်ရရင် ဘယ်သူမှ ကပ်ခွင့်မရှိဘူး
နော်..ဒါပဲ..”

ခါးထောက်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကြိမ်းဝါးနေသဖြင့် နာရီက
မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုကို ဘဝင်က လွန်ကြူးအောင် ပြောဆိုခဲ့မိတဲ့အ
ပြစ်တွေရှိလို့ ဘဝင်က လိမ္မာချင်ယောင်ဆောင်နေတာ..”

“ဟွန်း..မသိဘူးမှတ်လို့ လာပြောနေတာလား..မင်းအ
ကြောင်း မင်းထက်ငါပိုသိတယ်..”

“တကယ်..”

ဒေါသထွက်နေပါတယ်ဆိုမှ သူမကဝမ်းသာအားရ..၊
“ဒါဆို ကိုကိုက ဘဝင်ကိုချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်တာပေါ့”
ပြောပြီး တံခါးမှာကိုင်ထားသည့် နာရီလက်ကိုကိုင်
သည်။ လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့ အထဲလိုက်ဝင်လာကာ..၊

“ကိုကိုကို ဘဝင်ကလည်းလွေ..”

“ဘဝင်လုပ်တာလဲ...သွား...ထွက်..”

“ကိုကိုကလည်း..”

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတည်းက..ငါ မင်းနာမည်ကို
အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင့်အော်မိရင်တောင် မျက်နှာထသံပစ်ခဲ့တာ”

“အိပ်ရင်မျက်နှာက သစ်ရမှပဲဟာ..ဘဝင်ကို အိမ်မက်
ထဲမှာတောင် ယောင်ခေါ်တယ်ဆိုတော့..”

“ဘဝင် မင်းမလိမ်မိုးမလိမ္မာပုံလေး လာချိုးမနေနဲ့..မင်း
မျက်နှာမြင်တိုင်း ငါဒေါသထွက်တယ် နားလည်လား..”

“ဘဝင်မှားပါတယ်လို့ တောင်းပန်နေကာမှ ကိုကိုက
လည်း”

“မင်းတောင်းပန်ရဲတာ ငါသိတယ်..မင်းရဲ့တောင်းပန်မှု
တစ်ခါရတိုင်း ကျေနပ်နေခဲ့တဲ့ငါက မြောက်ပေးရင် ကွေးအောင်
ကတတ်တဲ့ကောင်..”

“အောင်မလေးကိုကိုရယ်..သူများကြားရင်တော့ ဒီ
ကောင် မိန်းမလှည့်တိုင်း ခံနေရတဲ့ ခပ်ပေါပေါ ခပ်ညှည့် နှာဘူး
ငတုံးကောင်လို့ ထင်သွားကြတော့မှာပဲ..”

ကြည့်စမ်း..၊

“တကယ်က ကိုကိုကလည်း မာနမင်းသားကြီးပါ..”

သူများမှာ အပြစ်ရှိရင် မကျေနပ်တာ မကျေနပ်သလိုပြောပေါ့..
မပြောဘဲနဲ့ မျှိုသိပ်ကြိတ်ခံတယ်၊ သူများ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်ကျ
မှ မာနတွေပြပြီး တစ်ခုဆိုတစ်ခု လှည့်မကြည့်စတမ်း ထွက်သွား
တာလေ..”

“မင်းက ကင်ဆာရောဂါဆိုရင် အမြစ်ပါမကျန်အောင်
လှီးထုတ်ပစ်ခဲ့မှာ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ကိုယ်ဝန်ရှိ
နေကာမှ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ကိုကိုကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပြောနေ
ခဲ့သလဲ ကိုကိုသိလား..”

နာရီ ငိုငိုသွားသည်။ မလုံမလဲတစ်ဖက်လွှဲပစ်၏။

“ကိုကိုအတွက် ဘဝင် အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရတာ..”

လွှဲနေသည့် မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ ခံစားချက်တွေ
ရုန်းကြွရင်သန့်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။ ဒါပေ
မယ့် စိတ်က ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားခဲ့လျက်..၊

“ကိုကို..ကိုကိုသားလေးကို ချစ်တယ်မို့လားဟင်..”

“.....”

“ကိုကို..”

“မချစ်ဘူး..”

ဘဝင် ငိုငိုငိုလေးဖြစ်သွားလျှင် နာရီက သူမလက်
တောက်ဝတ်လေးကိုဖိဆွဲ၍ အခန်းပြင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ကာ..၊

“ဂျိမ်း..”

“ကိုကို..”

ဘဝင်စိတ်တိုသွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုလက်သီး

ဆုပ်လေးနဲ့ ထုပ်ပစ်မိကာ..။

“ကိုကို အရမ်းရက်စက်တယ်သိလား..”

“ဒုန်း...ဒုန်း..”

“ဘဝင့်ကိုပြောတာ ခံနိုင်တယ်..သားသားကို ကိုကိုရက်စက်လို့မရဘူး..အဲဒါကိုကိုသား၊ ကိုကိုကို ဘဝင်ချစ်လွန်းလို့ သားလေးနဲ့..”

“ဟဲ့..ဒီမှာ..”

ဘဝင်စကားသံလေး ရပ်သွားသည်။ သူမနောက်မှာ ဝိုင်ကရပ်နေလျက်..။

“နင် အချိန်အခါရော သိရဲ့လား ဘဝင်..”

“မသိဘူး..သိချင်ရင် နာရီသွားကြည့်လိုက်..”

“သွားကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး..အပြင်ကိုတစ်ချက်လောက် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်..ရောင်နီမပျိုသေးဘူး၊ နင့်အသံက တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေတာ..”

“ရောင်နီပျိုမှ အသံထွက်ရမယ်လို့ ဘယ်သူတားထားလို့လဲ”

ပြောပြီးတာနှင့် တံခါးကိုပြန်ထုနေကာ..။

“ကိုကိုနော်..သားသားကိစ္စနောက်မှပြောမယ်၊ မော်လမြိုင်ကို ဘဝင်လိုက်မှာ..ဒါပဲ..”

ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဝိုင်က အေးစက်စက်ကြည့်နေခဲ့လျက်..။

“ကိုအနားကပ်ဖို့အတွက် အိပ်မုန့်စုံမွှား လူးလဲထလာရ တဲ့ပုံပဲ..”

“နင်ရော ငါ့ကိုအမိလိုက်ဖို့ ကျော်ခွန်ချပြီး ပြေးလိုက်လာရတာ ဒီနားမရောက်ခင် ဘယ်နှခါလောက် ခလုတ်တိုက်ခဲ့သေးလဲ”

“ဘဝင်တော်တော့..တိဇာန်ကြစမ်း..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက အသံကိုအရင်ပို့လွှတ်ခဲ့ပြီး ရောက်လာတော့ ဦးတင်ထွတ်ကအရင်..။

“ညည်းတို့တော်တော်ခက်ပါလားဟေ့..ဟင် ကလေးတွေလည်းမဟုတ်ဘူး..”

“ကလေးမဟုတ်လို့ပေါ့လေးလေးရယ်..ဘဝင် ကလေးတုန်းကဆိုရင် ဒီလိုပုံစံလာကိုက်လို့ကတော့ ပါးစောင်နှစ်ဖက်ဆွဲဖြဲပြီး ထောင်းပြီးသား မိုးမျှော်ငှက်ရတ်သီး အတောင့်သုံးဆယ်လောက် ထိုးသိပ်ထည့်ပေးလိုက်မှာ..”

သေပါပြီဟဲ့..။

နောက်က အကုန်လုံးကြားကာ ဒေါ်ပန်းသီရိ ရင်ဘက်ဖိလေသည်။

“ဟွန်း..လူကြီးတွေလာလို့ ရလျှော့ပေးလိုက်တယ်မှတ်..”

ကြိမ်းဝါးသံလည်း ကြားလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ပန်းတစ်ဖက်ကို တိုးတိုက်ထွက်သွားတာ ယိမ်းယိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒေါ်ပန်းသီရိ ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ နေရာမှာတင် ရပ်နေလိုက်မိ၏။

ဝိုင်က မတ်မတ်ပြန်ရပ်ရင်း သူမရဲ့အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေကို ပြေပြစ်အောင် ဆွဲဆန်ပြုပြင်၍ ဦးတင်ထွတ်နဲ့ ဒေါ်ပန်းသီရိကို လှည့်ကြည့်သည်။

ဦးတင်ထွတ်က မျက်နှာလွဲ၍ ထွက်ခွာသွားကာ ဒေါ်
ပန်းသီရိ သက်ပြင်းချ၏။

ဒါတော့ ကိုယ်လည်းမတတ်နိုင်။

အခန်း (၁၆)

“ဟင်..”

နှစ်ယောက်စလုံးပါလားလို့ တွေးလိုက်မိရင်း မောင်နှမ
နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။

ထမင်းစားခန်း တံခါးပိတ်မထားလျှင် အပေါ်ထပ်က
ဆင်းလာသည့် လှေကားရင်းကို မြင်နေရသလို ဧည့်ခန်းကိုဘယ်
သူဝင်ထွက်လာသလဲဆိုတာပါ မြင်ရတာဖြစ်သည်။

ဘဝင်က အပေါ်ထပ်ကနေ ကလေးလက်ဆွဲပြီး မြေ
ချော်ကျမတတ် ပြေးဆင်းလာကာ သူမရှေ့လေးကပဲ ဝိုင်တ
အကျအနာပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဝိုင်ကို သားကခေါ်တာဖြစ်မယ်..”

www.burmeseclassic.com

“ဟိုကောင်မလေးက ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး...လိုက်ဦးမေ”
‘အေး’ဆိုတဲ့စကားက နောက်မှာကျန်ခဲ့ကာ ဒေါ်ပန်း သီရိ ကမန်းကတန်း ထွက်လိုက်ခဲ့သည်။ အပြင်ကိုရောက်လာ တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်..။

“သူလိုက်လို့ရရင် ဘဝင်ကဘာဖြစ်လို့ လိုက်လို့မရရ မှာလဲ.. ကိုကိုကို အစောကြီးတည်းက ကြိုပြောပြီးသား..”

“ဟွန်း..”

ဘဝင်စကားကြားတော့ ဝိုင်ကခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ..။

“ပြောပုံကတော့ နေရာတကာတန်းစီတိုးဖူးနေတာ သိ သာနေတာပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ကြားဖြတ်ပြီး ရှေ့ရောက်အောင် တော့ မညစ်ပတ်ဖူးဘူး..”

“ဟေ့..တော်တော့..”

နာရီက ဖိုင်တစ်ထပ်ကို ဒီတိုင်းကိုင်လျက် ဒေါ်ပန်းသီရိ တို့ရဲ့ နောက်ကနေ ကျော်တက်လာကာ..။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားမှာ အပျော်ခရီးမဟုတ်ဘူး..”

“အပျော်ခရီးမှတ်ပြီး လိုက်ချင်နေရအောင် ဘဝင်က ကိုကိုသမီး မဟုတ်ဘူး..”

“အဟွန်း..”

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ..”

ဘဝင် ဒေါသထွက်ပြီး လှည့်ပတ်ရမ်းနေသလို ဖြစ်နေ ကာ၊ ဝိုင်က ဘဝင်ဒေါသတွေကို ကြောင်နဲ့ကြွက် ကစားသလို လျှောင်ရယ်လျက်..။

“ဘာဖြစ်လို့ရယ်ရယ်ပေါ့..မင်းလည်းရယ်နိုင်ရင် ရယ် လို့ရတယ်..”

ကိုယ့်မှာတော့ မရယ်နိုင်ရှာဘူးလို့ ရီလိုက်တာမှန်းသိ သည်။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်လည်းဟုတ်နေသည်ဖြစ်ရာ..။

“ကိုကို..”

“မင်းလိုက်လို့မရဘူး..”

“သူကျတော့ရော..”

“ကလေးဆန်မနေနဲ့ဘဝင်..မင်းကိုငါပြောပြီးပြီ..”

“ဟင့်အင်း သူပါတယ်ဆိုရင် ဘဝင်လိုက်မှာပဲ..”

ဘဝင်ခြေဆောင့်အော်နေစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ အားလုံးတိတ် သွားကြပြီး ဘဝင်ကသူမရဲ့ ဆလင်းဘက်ခံအိတ် ကို ဖိကိုင်လိုက်မှ သူမဆီကမှန်းသိကာ..။

“ကိုကို..”

ဘဝင်က ဖုန်းမကိုင်ဘဲ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် နာရီလက် ကို လှမ်းဆွဲ၏။ မမိလိုက်တော့ ကလေးကိုဆွဲထားရင်း အတင်း ရှေ့တိုးပြီး လိုက်၏။

“ကိုကိုနော်..သားသားနဲ့ဘဝင်လိုက်မှာ..”

“ကံပါသားရယ်..ကလေးကို အမေတို့ခေါ်ထားလိုက်ပါ မယ်၊ ဝိုင်က သူ့ဆိုင်မှာ ဆင်းနေခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးလား..”

ဟင်..ဝိုင်က မော်လမြိုင်ထိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလား..။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်နုတ်ခမ်းခပ်မဲ့မဲ့က မျက်လုံး တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ကြည့်ပုံက ဘဝင်ကပဲ အရူးလိုလို..။

“ဂျီဒီ..”

ပြီးတော့ သူမရှေ့မှာပဲ ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းလျှောက် သွားပြီး ဟိုဘက်ကနေ ဝင်ထိုင်သည်။ တံခါးကို တမင်အသံ ခြည့်အောင် ပိတ်ပစ်၏။ ဘဝင်လိုက်ခွင့်ရခဲ့ရင်တောင် နောက်က ပဲထိုင်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်..။

“မခေါ်နိုင်ဘူးမေမေ...ကလေးနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိကို ပြောသောစကားတို့နှင့်အတူ မျက်လုံး စိမ်းတွေက ဘဝင်မျက်နှာလေးပေါ်မှာ စူးစိုက်လာကာ..။

“မင်းမှာ ဒီလိုတောင်းဆိုခွင့်လည်း မရှိဘူးဘဝင်..မင်း ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုအလိုမရှိခဲ့တာ..”

“ကိုကိုက အဲဒါတွေကို တစ်ခုချင်းပြန်ချေပြီး..”

“မင်းမကြားချင်ရင် ငါနဲ့ဝေးဝေးနေလေ..”

“ကိုကို..”

ဘဝင်က လက်ကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲထားကာ ကလေးကို လည်း တစ်ဖက်ကမလွှတ်..။

ဒေါ်ပန်းသီရိ ဘဝင်ဖြစ်နေသည့်ပုံကို တအံ့တဩကြည့် နေမိကာ နာရီနဲ့ပြောသော စကားတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိ သည်။ သားကိုမပေါင်းချင်ပါဘူး စဖြစ်ခဲ့တာက ဘဝင်ဘက်က လား..။

သူမတို့ထင်သလို ဘဝင်က အထင်မြင်သေးသည့် စကားတွေ နစ်ကျွံအောင် ပြောခဲ့လို့သာ သားကစိတ်နာပြီးစွန့်ခွာ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့..။

“အားလုံးပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ ကိုကိုရယ်..ဘဝင် ကိုကိုရင် သွေးကိုမွေးပြီး သက်သေပြခဲ့တာတောင်..”

“တော်ပြီ ဘဝင်..မင်းနဲ့ အဲဒါတွေပြောပြီး ငါ့အချိန်တွေ ကို အလကားမဖြုန်းချင်ဘူး..”

“မပြောဘဲနေဆို နေပါ့မယ်..မော်လမြိုင်ရောက်ရင် လည်း ကိုကို့အလုပ်ကို မရှုပ်ဘူး..သားသားကိုချစ်တဲ့ ဘဝင် သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်..ဘဝင် သူတို့နဲ့..”

“မင်းနဲ့သွားဖို့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါလက်မခံဘူး..”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း..”

“တီလေး ဖေဖေစိတ်ဆိုးနေရင် သားသားလေးမလိုက် ချင်တော့ဘူး..”

ဘဝင်က မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသမျှ ကလေးက စတင် ငြင်းဆိုလာခဲ့၏။ ပြီးတော့..။

“ဖေဖေ..သားသားလေးမလိုက်ဘူး..”

“ဘာလို့မလိုက်ရမှာလဲ..လိုက်မှာပဲ..”

“တီ..”

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးခြံထဲဝင်လာခဲ့လျက် ကားပေါ်က ဆင်းလာသူတွေကို ဘယ်သူမှမသိ..။

“မမ..”

အသားဖြူဖြူအရပ်အနေတော်နှင့် ‘ခပ်ချောချောလူရွယ် တစ်ယောက်က ကတိုက်ကရိုက်ဆင်းလာတာ..။

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ..”

“မောင်..”

“ဟုတ်တယ်..မမက လာမယ်မလာဘူးလည်းမပြော ဘူး။ ဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး..”

“ကယ်လေး..”

လူရွယ်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် စက်လေးကလည်း လက်ကို ပြေးဆွဲ၏။ လူရွယ်က စက်လေးကို ခေါင်းလေးပွတ်၍နှုတ်ဆက် ကာ..။

“ဟုတ်တယ်..ညီမရေ..”

နောက်ထပ် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဆင်းလိုက်လာကာ အားလုံးကိုပြုံးပြ၏။ အထူး သဖြင့် နာရီကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ ဦးတင် ထွတ်ကို ကြည့်၍..။

“ဘဝင်က ကျွန်မတို့နဲ့ ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးပါရှင်..ခုတော့ ကျွန်မမောင်လေးရဲ့ စပါယ်ရှယ်ဂိုက်ဒ်ပေါ့နော်..”

ဘယ်သူစိတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်စေ မဝင်စားသည်ဖြစ်စေ သူများခြင်းထဲထိ လာခေါ်ရတာမို့ သေချာရှင်းပြနေရတာ..။

“အပြင်သွားကြမလို့ထင်တယ် မောင်မောင်ရယ်..လာ ပါ။ အဲဒါကြောင့်ပြောသားပဲ..ဒီကလူကြီးတွေ အားနာလိုက်တာ” “ဂျိမ်း..”

တံခါးပိတ်သံက ကြမ်းသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ နာရီ ကားပေါ်ရောက်သွားပြီဖြစ်ကာ..။

ဘုရား..။

ခြံထဲကနေ ဝိုက်ကွေ့သွားသည့် အရှိန်ကြောင့် ဒေါ်ပန်း သီရိ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“မမက ဘယ်မှမသွားဘူးမို့လား..ဒီနေ့ကျမှဗျာ..”

အို..ဘယ်နှယ်ဟာတုံး..။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဒီဘက်မှာ မထိတ်သာ မ လန့်သာ။

မောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဘဝင့်ပန်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေတာ ကပ်ကပ်လေး..။

သားများမြင်သွားသေးလား လို့တွေးလိုက်မိကာ ခရီး ဝေးမောင်းရမည့်အရေးကို စိတ်ပူသွားမိသည်။

“တီတီ..သားသားလေးတို့ ကယ်လေးတို့အိမ်လိုက်သွား မယ်လေ..ဟိုမှာ ဂျက်စမင်တို့ အိန်ဂျယ်လ်တို့နဲ့ ဘောလုံးလှတမ်း ကစားလို့ရတယ်..”

ကလေးကလည်း မောင့်လက်ကိုမလွှတ်တမ်း ဆွဲထား ပြီး မအေကို တတွတ်တွတ်ပူဆာ၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်နန်းလည်း မသိတော့ပါ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

“ဟင် နှစ်ယောက်သွားကြတာလား..”

ကားသံကြားလို့ စကြွန်လျှောက်ပုတီးစိတ်နေရင်း ထွက်လာခဲ့မိလျှင် နှစ်ယောက်အတူ ဝင်လာကြတာ နာရီနဲ့ဝိုင်..

“သမီးက မော်လမြိုင်ထိ..”

“ဟုတ်တယ်အန်တီ..ကိုအလုပ်ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ဝိုင်နဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိနေတဲ့ ဟိုဘက်စာကုန်သည်တစ်ယောက်ပါနေလို့”

“ဪ..”

ပြုံးနေသည့်အပြုံးမှာ ကျောက်တုံးကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဖြစ်နေမလားတောင်မသိပေ။ ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်သွား

မှာ သေချာသည်။

ရင်ထဲမှာ ခဲ(ဂဲ)ဆွဲထားသလို လေးလံသွားမိတာလည်း မျက်နှာမှာပေါ်လွင်နေကာ..

“ဒါကြောင့် မနက်တုန်းက ဘဝင်ကစွတ်ဖြစ်နေတာကို..”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး..”

ဝိုင်နဲ့နာရီ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကြပြီး နာရီက အိမ်ထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ဝိုင်ကဖြေရှင်းဖို့ ပြန်လှည့်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ပြုံးယောင်သမ်းလျက်..

“ကုမ္ပဏီမှာ ကိုနဲ့ဝိုင်လက်တွဲလုပ်ခဲ့ကြတာ လပေါင်းများစွာ ရှိနေပြီပဲအန်တီ..ကိုရဲ့ကိုယ်စား ဝိုင်ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲလေ..”

ပြောပြီး နာရီကိုငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ..

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ စီးမျောလက်စ ရှိထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာတော့ ဝိုင်ကိုချက်ချင်းဖယ်ထားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ..”

သူမရဲ့အပြုံးသည် စကားလုံးတွေနောက်မှာ ‘ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်’လို့ armónise လိုက်ပေးဖို့တောင်မလို..

“အဟွန်း..”

နှုတ်ဆက်အပြုံးလေးနှင့် အိမ်ထဲကိုလှမ်းဝင်သွားတော့ ဦးတင်ထွတ်လည်း လှေကားကြီးဝေါ်က ဆင်းလာတာမို့ မြင်ထွင်းကို စီးမိုးမြင်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာတာ..

“နောက်ကျလှချေလားသား...”

နာရီက အမေနဲ့ဦးလေးရဲ့အလယ်မှာ ဘယ်မေးခွန်းကိုမှ မဖြေခဲ့ဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည်။ မျက်နှာသည် မှုန်ကုတ်ကုတ် ညှိုးနွမ်းနေသလိုရှိကာ ဝင်လာတည်းက အိမ်ထဲကိုရောက်သည့် အကြည့်တွေကြောင့် ဘဝင့်ကိုရှာနေတာမှန်း ဒေါ်ပန်းသီရိက သိနေခဲ့လျက်...။

“မြေးလေးနဲ့ဘဝင် ပြန်မလာသေးဘူး...”

သူ့မျက်ခုံးတွေ ပို၍စုကျဲ့သွားသည်။ ခြေလှမ်းတွေပိုမြန် သွားကာ အပေါ်ထပ်ကို တန်းတက်သွား၏။

“မမသားတော့ ဘာဖြစ်ချင်လို့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး...”

ဦးတင်ထွတ်က ညည်းညူရင်း ဧည့်ခန်းမှာသွားထိုင် လိုက်သည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မမ သွားအိပ်လေ.. ကျွန်တော်ဘောလုံးပွဲလေးဘာလေး ကြည့်ရင်း ကလေးတို့သားအမိကို စောင့်လိုက်မယ်...”

ထိုစဉ် မိကျော့ကလည်း လှုပ်လီလှုပ်လဲလေး ထွက်လာ သဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဟိုကောင်မလေးလည်း သွားအိပ်တော့သွား...”

“ရှင်..”

“သွားအိပ်လို့ပြောနေတာနင့်ကို..”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေကြီး...”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဝင်ပြောလိုက်ပြီး မောင်ဖြစ်သူဘက် လှည့်ကာ..။

“ငါတော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ဘဝင်မကျတော့ဘူး မောင်လေးရယ်..”

“ဘယ်သူတွေကိုပြောတာလဲ..”

“သုံးယောက်စလုံးပဲလေ။ * နင့်တူလုပ်ခဲ့တဲ့ တော့ကံ လျှောက်ကိုပြန်ကြည့်ပါဦး။ ဘဝင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တယ်.. တစ်နှစ် ကျော်ကြာမှ ကွဲသွားကြပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်.. မိန်းမရခဲ့တယ် သာသိရတယ်။ သူ့မိန်းမ ဖြူသလား မည်းသလားလည်းမသိရ.. တကယ်ကွဲတာလား တကယ်လက်ထပ်ခဲ့တာ ဟုတ်ရဲ့လားနဲ့..”

ဘာမှတကယ်မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ထိုအရပ်ဒေသကို ပြန်သွား ချင်လို့ တမင်ညာပြောခဲ့တာလား...။ ဘာမှသေချာမသိခဲ့ရဘဲ ဖအေဖြစ် သူ့ရဲ့ဈာပနာနဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကြားမှာ ဒီဖြစ်ရပ်က ဝေဝါးပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ‘ပိုင့်ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်’လို့ ပြော လာတော့လည်း ‘သားတကယ်မေတ္တာရှိနေလို့လား’လို့ မေးတော့ ‘ကျွန်တော်သူ့ကိုပဲ ရွေးမြယ်သင့်တယ်ထင်လို့’လို့ဆို၏။

ဒီအဖြေကို ဘဝင်မကျပေမယ့် သားအပေါ် ယုံကြည် ပေးလိုက်သည်။ ဖအေနဲ့သား ဘဘောထားမညီညွတ်၍ မိသားစု တကွတပြား ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သာဓကကြောင့် တော်ရုံဆို စေ့စေ့ ပေါက်ပေါက်မမေးတော့ဘဲ သားသဘောကျ လိုက်လျောပေးခဲ့ သည်။

နောက်ထပ် ပဋိပက္ခငြင်းခုံဖွယ် ဖြစ်ရမည့်အရေးကို ရှောင်ရှား ရင်း သားအမိ တူဝရီးတွေ ပွင့်လင်းမှုမရှိကြတော့သလို ဖြစ်ခဲ့ရင်း ဒီနေ့လိုရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“ဝိုင်နဲ့ကျတော့လည်း သူ့ပုံစံကနစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ပုံ သိပ်မရှိဘူးဆိုတာ ခံစားမိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လည်း မြင်နေတဲ့မိန်းကလေး သူနဲ့နီးစပ်မှုရှိနေနိုင်တာလည်း တွေးပြီး လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ် ခုတော့..”

ဒေါ်ပန်းသီရိစကားတွေက အဆက်ကြီးစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ပြောနေရင်း နာရီကိုလည်း ခဏခဏ မျက်လုံးရောက်လျက်..။

“ကလေးရှိနေတဲ့ မိန်းမကိုလည်းမဟုတ်..အနားမှာရှိနေတဲ့ ပူပူနွေးနွေး ဇနီးမယားကိုလည်း မသားယာနိုင်..”

“ဟုတ်တယ်မမ..ကျွန်တော်သူနဲ့ သေချာဆွေးနွေးချင်တယ်။ ဒီတိုင်းကြာကြာသွားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး..မနက်က ဘုမ္မဏိမှာ အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး ခဏအချိန်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ချို့ဆီက သိခဲ့ရတာရှိတယ်..”

“ဟင်..ဘာလဲ၊ ဝိုင်နဲ့ သူ့ကိစ္စလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ..မမတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲမို့လား..”

ဦးတင်ထွတ်က ခေါင်းညိတ်၍..။

“ဟုတ်တယ်..”

“ဒါဆို သူတို့က ခရီးသွားရင်း လွန်ကျွဲ..”

“အဲ့ဒါတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်..”

“ဘာကိုသိလို့ မဟုတ်ဘူးပြောရတာလဲမောင်လေးရယ် ဒီလိုကိစ္စကို ဘယ်သူက လူသိရှင်ကြားကျူးလွန်မှာပဲ။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ သူတို့ချင်းသိလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့..”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..”

ဦးတင်ထွတ်က လက်မခံဖြစ်နေကာ..။

“ကောင်လေးက အဲ့ဒီလောက်သွေးဆူလွယ်မယ့် လူစားမျိုးလို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး..”

“နီးစပ်မှုဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ..အခြေအနေအချိန်အခါက ပြားယောင်းနိုင်တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်အရာမှ မရှိဘူး အမှန်တရားကတော့ သူတို့မှပဲသိမှာ..”

“သိတယ်..သိလို့သာ ခုချိန်ထိ ကောင်လေးဆုံးဖြတ်ချက်က အရေးပါနေတာပေါ့..မဟုတ်ခဲ့ရင် ဝိုင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဒီလောက်ထိ အောက်ကျိုမယ နေမှာမဟုတ်ဘူး..နောက်ပြီး ဘဝင်ပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိသလို ငြိမ်ခံနေမှာလည်းမဟုတ်ဘူး..”

“ဒီကိစ္စကြီးကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင်အပြိုင်ကြပြီး ဘယ်မိန်းကလေးက ပြောရဲမှာလဲ..နင်ပြောတာလည်း အဖျားရှူးသွားပြန်ပြီ မောင်လေးရယ်..”

“မမက ဘာကိုမျှော်လင့်နေတာလဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် နားမလည်သေးသလို ခဏတော့ ဝိုင်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ..။

“မိန်းကလေးတွေကို သားဘယ်လိုရွေးခြယ်မလဲမသိဘူး..ဒါပေမယ့် မြေးလေးကို ငါပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်ချင်တယ်..”

‘ကျွန်တော်ရောပဲလို့ ပြောလိုက်သည့်နယ် ဦးတင်ထွတ်က နှုတ်နှုတ်လည်း နှမ်းလျှိုင်ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုစဉ်..။

“ဘွားဘွားကြီး..”

ဟင်..၊

“မြေးပြန်လာပြီ..”

ဦးတင်ထွတ်ကတော့ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ကမန်းကတန်း တံခါးသွားဖွင့်၏။ စက်လေးက ရှေ့ကဝင်လာကာ ဘဝင်က ဖိနပ်ချွတ် ကျန်ရစ်၏။

“ဘိုးဘိုး..သားသားလေး ဘိုးဘိုးအတွက် ပီဇာဝယ်လာ တယ်..”

“ဟုတ်လား..”

ကလေးငယ်ငယ်နဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားသည့် မုန့်ဘူးကြီးကို ပိုက်ထားကာ၊ ဒေါ်ပန်းသီရိထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ လက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုဖာနားထိသွားကာ..၊

“ဘွားဘွားကိုလည်း ကျွေးမှာ..ဘွားဘွားကြီးစားမယ်မို့ လားဟင်..”

“စားမှာပေါ့..ဒါပေမယ့် ညဉ့်နက်နေပြီမြေးရဲ့..”

“နည်းနည်းပဲစားမယ်လေ..သားသားလေးက ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတို့နဲ့ တူတူစားမို့ ဝယ်လာတာ..”

“အေးပါ..အေးပါ၊ မြေးကရာ ဘာတွေစားခဲ့သေးလဲ..

အစားတွေစုံရင် ဖိုက်နာတတ်တယ်..”

“သားသားလေးသိပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့..နည်းနည်းပဲ

စားထားတာပါ၊ ဘိုးဘိုးလာလေ..”

တစ်အိမ်လုံး စက်လေးရဲ့အသံချည်းပဲဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ပန်းသီရိကလေးနဲ့ ချိုသာသောစကားတို့ကို ဆိုနေ

ပေမယ့် စိတ်ကဘဝင့်ဆီပဲ ရောက်နေသည်။ ထွက်သွားတုန်းက ဝတ်ထားတာတစ်မျိုး..၊ ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်မျိုး..၊

ရွှေအိုရောင်ပေါ်မှာ အဝါရောင်အပြောင်စက်ဖြောက် လေးတွေပါသည်။ ပွဲတက်ဂါဝန်ရှည်သည် ပခုံးကြိုးသာသာလေး နှင့် ရင်ဘက်ပေါ်မှာချိတ်လျက်၊ ရိုင်းတော့မရိုင်းပေမယ့် ပေါ်လွင် လွန်းတော့လည်း ရိုင်းသလိုဖြစ်နေ၏။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို ပွပွမို့မို့လေး သိမ်းတင်ထားကာ နောက်မှာ ကျစ်ဆံမြီးပုံစံ အလိမ်လေးပြန်လုပ်ပြီး ချထားသည်။ နားသယ်စပ်ကနေ ခပ်တွန့်တွန့် ဆံစလေးတွေ ကပိုက်ရုံပြန်ဆင်း လျက် မျက်နှာလေးက ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး လက်နေ၏။

ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ..၊

သားကလည်း စိတ်နာနေတာမို့ နေချင်သလိုနေ ဥဝေ ကွာနှင့် ထားလိုက်ရမလား..၊

ဒါမှမဟုတ် ‘ဒီလောက်လှအောင် မပြင်နဲ့ဟဲ့..မိန်းမပီသ စမ်းပါဟဲ့..’လို့ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုတွေနဲ့ ထိန်း ချုပ်ပေးရမည်လား..၊

သူမလေးနဲ့ကလေးကိုမြင်တိုင်း ရင်းနှီးခြင်းတစ်ဝက် ရှုပ်ထွေးခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ရင်ထဲမှာမောနေခဲ့မိသည်။

‘သူ့အရမ်းအလှအပကြိုက်တယ်..’

‘အဲ့ဒါကို ကျွန်တော်မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့ လှပြီးရိုင်းလှ အောင် ပြင်တယ်..’တဲ့..၊

သားပြောပြနေတုန်းကတော့ ‘မိန်းကလေးတိုင်းလှချင် တာပဲ သားကတင်းကျပ်လွန်းတာလား’လို့ တွေးမိလိုက်သေး

သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မပြောဘဲမနေနိုင်လောက်အောင် သူမလေးက အရောင်တင်တိုင်း လက်နေတတ်တာပဲ..။

နဂိုတည်းက လှသည်။ လှနေတာကို ထပ်ပြင်သည်။ ပြင်တိုင်းလည်း လှနေပြန်ကာ၊ သူမကိုက ပြင်ဆင်ခြယ်သသည့် ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်တာလား၊ ကုသိုလ်ထူးပြီး အလှပေါ်အယဉ် ဆင့်နေတာလား..။

ပိုဆိုးတာက ကလေးကို 'တီလေး' လို့ ခေါ်ခိုင်းခဲ့ခြင်းပင်..။ မြေးလေးကို သူမတို့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကလေးရဲ့ အမေကိုပါ စည်းရုံးနိုင်မှ ဖြစ်ပေမည်။

စည်းရုံးဖို့အတွက် ပြုပြင်ခြင်းကစရမည်ဆိုလျှင် 'တီလေး' ကနေ 'မေမေ' လို့ ခေါ်ရမည်ဆိုသော ပြောင်းလဲခြင်းက စရမည်ဖြစ်ကာ သူမလေးကို မီးဖိုချောင်မှာ ပျော်မွေ့တတ်ဖို့..။

ဒါဆို ဝိုင်ကိုဘယ်လိုအခန်းကဏ္ဍနဲ့ ထည့်တွက်ရမလဲ..။

အခန်း (၁၈)

“မမ ရရဲ့လားဟင်..”

“ရပါတယ်ဆိုမှ..”

“အဲ့ဒီအိုက ဘေးအနားတွေက အရင်ကပ်ပြီး တူးနဲ့ ထွက်တတ်တာ..”

“အေးပါ..သိပြီ၊ သွား..သွား..”

မိကျော့ကို တွန်းလွှတ်နေပေမယ့် စိတ်မဖြောင့်သေးဘဲ ပြန်ကြည့်ကာ..။

“ကျုပ်ကျုပ်ဆူလာရင် မီးတစ်ဝက်လောက် လျော့လိုက် နော် မမ..”

“အေးပါ..”

www.burmeseclassic.com

‘ရပါတယ်’ ‘အေးပါနဲ့တွင်တွင် အာမခံနေသူက ကြမ်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး ခြေသည်းနီဆိုးလို့..’

“မမ..”

“မိကျော့ရယ်..သွားမှာသွားစမ်းပါ။ ငါကအိပ်ရာထဆို မျက်လုံးက ဖွင့်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး..ခုလို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာလေး လုပ်နေရမှ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဒါဆိုသွားမယ်နော်..”

မိကျော့က မနက်ငါးနာရီ ဘူတာဆင်းပြီး ပြည်ထိပြန်ရမှာဖြစ်သည်။ သူမရဲ့အတွားဖြစ်သူ နာမကျန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါ်ပန်းသီရိတို့က ဆေးဝါးငွေကြေးတွေ သေချာစီစဉ်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းခဲ့သည်။

“ဟဲ့..နင့်ကိစ္စပြီးရင်တော့ မြန်မြန်ပြန်လာနော်..ငါသင်ရမှာတွေ ရှိသေးတယ်..”

‘မသေခင် စောင်းတီးလေးသင်ပေးခဲ့ပါဦး’ဆိုတာကို သတိရကာ၊ မိကျော့ကရယ်သည်။ ဘဝင်ကလည်း ရယ်ကာ..

“နေဦး နေဦး..ကြက်သားဆီသတ်ရင်ဘယ်လို..”

“လုပ်ပြီ..”

“ငါမေ့သွားပြန်ပြီ..လုပ်ပါ ပြောခဲ့ပါဦး။ ဆီမသတ်ခင် တစ်ခါတည်း ထည့်မသတ်ရတာဘာလဲ..”

“ကြက်သားမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်..ကြက်သားဝက်သားတွေကို ဆီသတ်ပြီးမချက်ရဘူးလေ..ခက်တော့တာပဲ။ မမဘာမှလည်း မှတ်မိတဲ့ပုံမပေါ်ဘူး..”

“ဟုတ်လား..အဲ..”

သူတကယ် မတတ်သေးပါလားဆိုတာ သိလိုက်ကာ လက်သည်းနီဆိုးတဲ့ လက်ကလေး ရပ်တန့်သွားပြီး မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဘူးပြန်ပိတ်ဖို့ သတိရသွားပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ငဲ့ပိတ်၍..

“နေပါဦး..နေပါဦး ခဏလေး..”

လက်သည်းနီဘူးကို ပြန်ပိတ်နေရင်း ပျာယာခတ်သွားကာ..

“အဲဒါမတတ်လို့မရဘူး..သေချာပြန်ပြော ဒီတစ်ခေါက်ပဲ”

“ငါ့နယ်နော်..”

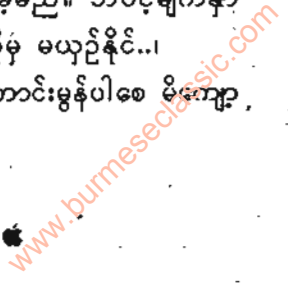
မိကျော့ရယ်လည်းရယ်ချင်သည် ရယ်လည်းမရယ်နိုင်။ ရထားမမိမှာစိုးပေမယ့် ဘဝင်ကိုလည်း ဒီတိုင်းထားမသွားနိုင်ဘဲရှိကာ သေချာပြန်ရှင်းပြရလေသည်။

ဝိုင်က မိန်းမပီသခြင်း အရည်အချင်းကောင်းများနှင့် ပြည့်စုံနေသော်လည်း ဘာမှမသိနားမလည်ထားသော ဘဝင်ကိုပဲ သူမခင်နေမိသည်။

ဝိုင်က ပညာမာနနှင့် တည်ငြိမ်အေးစက်သော မျက်နှာရှိကာ၊ ဘဝင်က မာန်မာနကင်းစင်၏။ ရွက်ကြမ်းရေကျို လှတာမျိုးထက် ဝိုင်မျက်နှာက ပိုလှချင်လှလိမ့်မည်။ ဘဝင်မျက်နှာနုနုငယ်ငယ် ချစ်စဖွယ်လေးကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်..

သူမဘယ်လောက်ပဲ သာလွန်ကောင်းမွန်ပါစေ မိကျော့တို့က ဘဝင်ဘက်ကပဲဖြစ်ကာ..

“ရပြီနော် မမ..”

“အေးရပြီ..ပြန်လာရင် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ဝယ်လာခဲ့..”

“ဟင်..ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး..”

“ခစ်..ခစ်..”

“ဒီကဆရာပါနော်..သင်လည်းပေးရသေးတယ်..”

“ဆရာကပဲ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတာလေ..ဒီက စောင့်နေရမယ့်သူ..”

မိကျော့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ကာမှ ဘောင်းဘီရှည် အနားစကို ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ လိပ်ထားလိုက်သည်။ ခြေချောင်းဆယ်ချောင်းမှာ ခြယ်သထားသော လက်သည်းနီတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးလုံးနေအောင် တဖူးဖူးမှတ်ပေးနေသေးသည်။

ပြီးမှ ဘူးလေးတွေကို ဘေးကပ်ထားလိုက်ကာ လုပ်လက်စအလုပ်တွေဘက် လှည့်၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီခွဲ..။

ဒီအချိန်ဆိုတော့ သိပ်တော့မဆိုးသေး..။

တစ်ယောက်တည်း ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်နေရင်း ဟင်းတွေ ကျက်ဖို့ အရေးကိုပဲ အာရုံရောက်ကာ ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ သတိမရ..။

“ဘာတွေတူးကုန်ပြီလဲ..”

ဟင်..။

ဝိုင်အသံကို ကြားလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဝိုင်ဆိုတာကို မတွေးနိုင်ဘဲ ဘေစင်မှာ ပန်းကန်တွေဆေးနေရင်း မီးဖိုဆီ ကမန်း

ကတန်း လှည့်ပြေးမိ၏။

ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ခြုံပုံပြားအချို့နပ်အိုးက ဆူလာရင်မီးလျှော့ပြီး နပ်ရမှာကို မေ့သွားခဲ့သဖြင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်က တူးကပ်ပြီး နီရဲနေလေသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ..အို မိထည့်နဲ့လေ..”

“ရဲ့”

“ကုန်ပါပြီ..မထည့်နဲ့ပြောနေတာကို..”

“ဒေါင်..”

“ချုပ်..”

တူးသွားပြီဆိုသည့် အသံနှင့်ဘဝင်ကရေထည့်ဖို့ပဲ သတိရသည်။ ဝိုင်ကတားဆီးရင်း အပြေးတပိုင်းဝင်လာပေမယ့် မမိလိုက်တော့ဘဲ ရေထည့်လက်စခွက်ကို လက်နဲ့ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ မီးပိတ်လိုက်ကာ..။

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဘဝင်..”

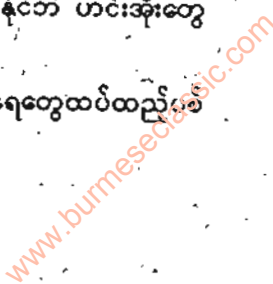
ပြောပြီး ဟင်းအိုးတွေကို ငဲ့ကြည့်ကာ..။

“ချက်ထားလိုက်တာ တစ်ခုမှလည်းကောင်းမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး အရောင်မရှိ အဆင်းမရှိ..”

ဘဝင်က သူမရဲ့ဆူပူမှုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဟင်းအိုးတွေတို့ နှချောတသလိုက်ကြည့်၏။

“ဆီပြန်နုနုလေးချက်ရတဲ့ဟင်းကို ရေတွေထပ်ထည့်ပေးတယ်..”

“ဒါ တူးသွားတာလေ..”

“တူးကုန်တာလည်း ဘယ်သူကြောင့်လဲ...တူးရင်ရေ ထည့်ရမယ်လို့ရော ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဘာမှလည်းမလုပ် တတ်ဘဲနဲ့ အလကားလျှောက်လုပ်နေတာ ဟင်းတစ်အိုးလုံး ဘာမှသုံးစားမရတော့ဘူး...”

ဖွေးနုဝင်းထိန်နေသော ပုစွန်ထုပ်ကွေးကြီးတွေကို ကြည့်၍ ‘တကယ်ပဲ သွားပြီလား’ ဟုတွေးမိကာ ဘဝင်ခံစားလိုမဆုံး...

“မနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ဖို့ တာဝန်ယူပါ့မယ် ဆိုလို့ ကြည့်နေလိုက်တာ မီးဖိုချောင်ကို အလှပြင်ခန်းများမှတ်နေ သလား”

လက်သည်းနီဘူးတွေက တရားခံဖြစ်သွားပြန်သည်။ အပြာနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီပွပွ ဘောင်းဘီပွပွလေးနှင့် ကောက် နေသော ဆံပင်ပွပွလေး ဖို့ယိုဖားလျားကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်ကမဲ့လိုက် ရင်း...!

“မိုးလင်းနေပြီ...ခုထိ အာရုဏ်ဆွမ်းမကပ်ရသေးဘူး၊ ဆွမ်းတော်ကျက်နေရင် ရပြီကို မကပ်ဘဲနဲ့ ဒါတွေလုပ်နေတယ်”

“ဘဝင် အလှပြင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး...”

ဒီအချိန်ထိ ဘဝင်ဒေါသထွက်ဖို့ မတွေးနိုင်၊ လက်သည်း နီဘူးတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောလာတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ငုံ့ ကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းနေမိကာ...!

“ဒါ အစောကြီးတည်းက...”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့...နှင့် ငါ့နေရာကိုလှချင်လို့ ခြေ မကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဇွတ်ဝင်လုပ်နေတာမှတ်လား...”

“ဘာ...”

“ဟွန်း...တစ်သက်လုံး ထမင်းဘယ်ကရ...ထမင်းအိုးထဲ ကရ’ဆိုတဲ့ အသိနဲ့နေလာပြီး...ခုမှ...”

“နေစမ်းပါဦး...နှင့်ကဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဟင်းအိုးတူး သွားလို့ နုပျောပြီး စိတ်တိုနေတာလား...ငါဒီထဲမှာ အလှပြင်နေ တယ် ထင်နေလို့လား...အဲ့ဒါတွေနဲ့ ငါငယ်ငယ်က ဘယ်လိုနေ ထိုင်လာတာနဲ့ ဘယ်လိုတွေပတ်သက်နေလို့လဲ...ဟင် ပြောစမ်း ပါ...”

“အားလုံးကို ပြောနေတာ...”

“ဪ...ဪ...နှင့်က ငါ့အမေဆိုတော့ ငါ့ဟိုငယ်ငယ် တည်းက အပိုးမကျိုးလာတာကိုပါ ထည့်သွင်းဆုံးမနေတာကို...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်...”

“ငါ့အဖေကို သေချာမေးကြည့်ဦးမှ...အမေက...”

“နှင့်...နှင့်မိုက်ရိုင်းဦး...”

“လုပ်ကြည့်စမ်း...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...”

“အား...”

ရိုက်တော့ သူမက.. ၊

ဘဝင်ကရှောင်လိုက်ပြီး ပြန်ဆောင်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဘေးတိုက်ယိုင် ထွက်သွားတာလည်း သူမပဲဖြစ်ကာ...!

“တော်ကြစမ်း...တော်ကြစမ်း...”

ဒေါ်ပန်းသီရိ အထိတ်တလန့် ပြေးဝင်လာကာ နှစ် ဆောက်ကြားမှာ ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လိမ့်ထွက် အာသည့် လက်သည်းနီဘူးကို တက်နင်းမိကာ...!

“အောင်မလေး...”

“အမေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းနေရင်း ပက်လက်ကြီး
လဲကျသွားလေသည်။ ပစ်စလက်ခတ်နာတော့မှာကို သိလိုက်သ
ဖြင့် ဘဝင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဒေါ်ပန်းသီရိကို အတင်းပြေးဖက်လိုက်သော်လည်း နှစ်
ယောက်စလုံး အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ..၊

“ဘုန်း..”

“သေပါပြီ..”

အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားသွားခဲ့၏။ ဦးတင်ထွတ်နဲ့ နာရီ
တို့ ပြေးလာကြလျှင် ဖက်လျက်သားလဲကျနေသော ဘဝင်နဲ့ဒေါ်
ပန်းသီရိတို့က ရှုံးမဲ့ညည်းညူနေကြကာ..၊

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်ပန်းသီရိက လူကြီးမို့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ဒဏ်ဖြစ်
သွားကာ ခါးဆစ်လွဲသွားသဖြင့် အနှိပ်ခံထားရသည်။ ဒါပေမယ့်
ဆေးလိမ်းဆေးသောက် လုပ်နေရဦးမှာဖြစ်ကာ အကောင်းတိုင်း
သွားလာနိုင်ဖို့ကတော့ ကြာဦးမှာဖြစ်၏။

“တောက်..”

ဆရာဝန်ပြန်လိုက်ပို့ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတော့ နာရီ
ထံမှ တက်ခေါက်သံက လူထက်အရင်ရောက်၏။

“ဘဝင် မင်းကိုငါ ဘာဖြစ်လို့သဘောမကျခဲ့တာလဲဆို
တာ မင်းခုထိ နားမလည်သေးဘူးဟုတ်လား..”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ...ကဲ မင်းတို့လူမမာအလယ်မှာထားပြီး...”

“မဟုတ်ဘူးလေးလေး...မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လက်သည်းနီ ဘူးတွေယူပြီး ချက်ပြုတ်ရင်းနဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ...”

ပြောပြီး ထိုင်နေသည့်သူမရဲ့လက်တွေ ခြေတွေကို ကြည့်သည်။ ဘဝင် လက်သီးလေးတွေ ဆုပ်လိုက်မိကာ၊ ခြေ ချောင်းလေးတွေကိုပါ ချက်ချင်းကုတ်ထားလိုက်မိသည်။

ဒေါ်ပန်းသီရိ တားဆီးဖို့ပြင်ပေမယ့် ဒေါသနှင့်ခက်ထန် နေသော နာရီမျက်နှာက ပြောလေဆိုးလေဖြစ်လာဖွယ် ရှိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ရ၏။

ဦးတင်ထွတ်ကလည်း ဘဝင်ခေါင်းလေးငုံ့နေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပင့်သက်ရွိုက်သည်။

“လူကြီးတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရသွားရင် နာ တာရှည်ဖြစ်တတ်တာ မင်းနားလည်လား...”

“ဘဝင်က...”

“မင်းအကြောင်းငါသိတယ်...မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ မင်း လှနေဖို့ကအဓိက...မင်းရဲ့အလှပြင်ဆင်ဖို့က ဝထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယတွေ မှာလည်း မင်းရဲ့အလှအပတွေအပြင် ဘာမှမရှိဘူး”

“ဘဝင် အဲ့လောက်မဟုတ်ဘူးကိုကို...”

“ဟုတ်နေလို့ပဲ...မီးဖိုချောင်ထဲထိ မင်းပစ္စည်းတွေသယ် ပြီး အမေ့ကို ဒုက္ခပေးတာလေ...”

“အဲ့ဒါတွေကို ဘေးမှာကပ်ထားတာပါ...ဝိုင်နဲ့ဘဝင်နဲ့...”

“မင်းတော်တော့...”

“ကောင်မလေးရဲ့လက်က အပူလောင်ဒဏ်ရာရော

ဘယ်လိုနေလဲ...”

“သိပ်ဆိုးဝါးတာမဟုတ်ဘူးတဲ့...ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာထင် ကျန်ခဲ့မှာလို့ ပြောတယ်...”

ဘဝင်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ချထားပြီးစ ဟင်းအိုးတွေ ကြားထဲ ဘေးတိုက်ယိုင်ကျသွားကာ လက်ဖျံပေါ်မှာ အိုးနှုတ်ခမ်း ရာကြီး အစင်းလိုက်ထင်သွားခဲ့၏။

ကြာလာလေ့ ရဲညိုလာလေ့ဖြစ်ကာ ဘေးသားတွေရဲနေ တာ လျော့သွားတာတောင် အစင်းလိုက်ညိုမှောင်ကြီးကတော့ ဒီတိုင်းကျန်ရစ်၏။

“တောက်...”

“မတော်တဆ ဖြစ်ကုန်တာပဲကောင်လေးရာ...တော် တော့”

“တခြားနဲ့မတော်တဆဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ဘာမှမပြော ဘူး...ခုတော့ ကြားလို့တောင်မကောင်းဘူး...”

“ဒီလိုတွေမဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူမှသိလိုက်မှာမဟုတ် ပါဘူး...ဖြစ်သွားတော့ အဆင်ဆိုးသွားတာပေါ့၊ ကဲ...ကဲ...ကုမ္မဏီ သွားဖို့လုပ်တော့...”

ဦးတင်ထွတ်ကတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိပြောပြလို့ အဖြစ်အ ဇွက်ကိုသိပြီးဖြစ်ကာ ဘဝင်မှာပဲ အပြစ်ရှိတာမဟုတ်မှန်း တွက်မိ ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“မေမေဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“နေသာပါပြီသားရယ်...သူလည်းမေမေနဲ့အတူ လဲသွား ခဲ့တာပဲ သူမဆွဲခဲ့ရင် မတွေ့ရဘူး...”

“သူ့အပြစ်ကြီးသွားမှာသိလို့ ဆွဲခဲ့တာပဲမေမေ...မေမေ အခြေအနေ ဒီထက် ပိုဆိုးသွားရင်လည်း ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ..”

ထိုစဉ် စက်လေးကပြေးဝင်လာကာ လူကြီးတွေရဲ့စကား သံတွေ တစ်စွန်းတစ်စကြားကာ ခြေလှမ်းလေးတုံ့သွားသည်။ ထို့ပြင် ရယ်နေသည့် မျက်နှာလေးပါ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လျက်..

“တီတီ..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

မအေဆီတန်းဝင်သွားပြီး မျက်နှာအောက်ကနေ သေချာမော့ကြည့်၍။

“တီလေး..တီတီ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

ဘဝင်က စက်လေးကိုခေါင်းလေးပွတ်၍ ဖက်ထားလိုက်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကလေးမမြင်အောင်ကွယ်၏။

ဦးတင်ထွတ်က ကလေးရှေ့မှာမဆူတော့ဖို့ နာရီကို မျက်ရိပ်ပြု၍ ထထွက်သွားသည်။ နာရီကလည်း လှည့်ထွက်သွားလျှင် စက်လေးက နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘဝင်ပခုံးစွန်းမှာ ပွန်းရှုထားသည့် အနီကွက်ကို လက်သေးသေးလေးနဲ့ ပွတ်သပ်ကြည့်၍..

“တီလေးကို ဖေဖေရိုက်တာလားဟင်..”

ဘုရားရှေ့..

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဘဝင်ကလည်း ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါပြီး စက်လေးရဲ့လက်လေးကိုဖယ်ချကာ၊ ‘မဟုတ်ပါဘူးသားသားရယ်..တီလေးအလုပ်လုပ်ရင်း

ခိုက်မိတာပါ..”

“ဘွားဘွားကလည်း တီလေးကြောင့် ခါးနာသွားတာဆို..”

“ဟင်..”

“တီလေးက ဒုက္ခပေးနေတာဆို..”

“မဟုတ်ပါဘူးမြေးရဲ့..မြေးကိုဘယ်သူပြောတာလဲ..”

“တီတီဝိုင်က..”

ဘဝင်မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိကတော့ စိတ်ညစ်သွားကာ..။

“မြေးက သူ့ဆီဘာသွားလုပ်တာလဲ..”

“ဆေးလိမ်းနေလို့ သားသားလေးကဝိုင်းကူပေးရမလားလို့ မေးတာ..”

ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ကလေးလေးကို ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ..

“သားသားကို သူ့အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်တာလား.. ဖြော့စမ်းသား..”

စက်လေးက ခေါင်းခါပြကာ..

“တီတီဝိုင်က ငိုနေတာ..”

ပြောကာမှ ဘဝင်မျက်နှာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဖြစ်သွားကာ..

“ဒဏ်ရာနာနေလို့ ပြောတာနေမှာပေါ့..နောက် သူ့နှုတ်ခွားရဘူးနော်..”

“ဟုတ်..”

စက်လေးက ပါးနပ်သည့်ကလေးဖြစ်သည်။ မအေမျက် ရည်မကျတတ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စစ်ခင်းနေတာကို သေချာကြည့်နေလျက်...။

“တီတီ..”

“.....”

“တီတီကို ဖေဖေရိုက်ထားတာလားဟင်..သားသားလေး ကို မညာရဘူးလေ..”

“ဟင်..”

သားကြည့်နေသည့် ဒဏ်ရာကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိအုပ် ထားလိုက်မိကာ..။

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်..မတော်တဆ ဘွားဘွားကြီးကို တောင် ခိုက်မိသွားသေးတယ်..”

စက်လေးက မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေခဲ့ ရင်း..။

“သားသားလေးတို့ ကယ်လေးတို့အိမ်မှာပဲ ပြန်နေကြ မယ်လေ..”

ဟင်..။

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဘဝင်ကလည်း သားသားဘာကြောင့် ပြောမှန်းသိလိုက်ကာ ဆက်ပြောမလာ အောင် တားဆီးဖို့ပြင်လိုက်သော်လည်း..။

“သားသားလေး ဖေဖေဆီသွားမယ်လို့ နောက်မပြော တော့ပါဘူး..ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်မလာတော့ဘူးလေ၊ အဲဒါ ဆို တီလေးကိုလည်း ဖေဖေရိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး..ဆူလည်း

အဆူမခံရတော့ဘူး၊ သားသားလေးတို့ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ဆီ ပြန်ရ အောင်နော်..”

“မဟုတ်ဘူးလေမြေးရဲ့..အဲလိုမပြောရဘူး၊ မြေးလေးရဲ့ ဖေဖေက မြေးရဲ့မေမေ..အဲ..တီစေးကိုမရိုက်ပါဘူး..နောက်ဆို ဆူလည်းဆူမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘွားတို့က ပြောထားမှာပေါ့.. နော် သူကစိတ်ဆိုးနေလို့ပါမြေးရယ်..”

“ဖေဖေကအမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်..”
ဒေါ်ပန်းသီရိ ဘာပြောမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
ဝေဒနာခံစားနေရတာကို မေ့လျော့ကာ ပါးစပ်ကရှင်း မပြနိုင်ဘဲ ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သဖြင့်..။

“အား..သေပါပြီ သေပါပြီ..”
“အမေ..”

ဘဝင် ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်ကာ ဒေါ်ပန်းသီရိကို ပွေ့ထူလိုက်ရသည်။ သက်တောင့်သက်သာပြန်လှဲလို့ရအောင် ကူညီနေရင်း..။

“မြေး..မြေးကိုရှင်းပြစမ်း..”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

“ကလေး သူ့အဖေကိုအထင်မလွဲစေနဲ့..”
“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေရယ် ဘဝင်ပြောပါမယ်၊ အမေသက် သက်သာသာနေပါ..”

သက်သက်သာသာ ဘယ်လိုနေရမလဲ..။
ဒါ ကလေးနဲ့ဖေအကြားမှာ ကြီးမားစွာဖြစ်တည်လာ မယ့် သဘောထားကွဲလွဲမှုကြီးပဲ..။

ကလေးက သိတတ်နားလည်နေပြီ၊ ဖဲအောက် ဒေါသ
တွေ နာကျင်မှုတွေနဲ့ အံ့ဖွဲ့နေတုန်း...၊
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့...၊

အခန်း (၂၀)

ဦးတင်ထွတ်နဲ့ နာရီတို့ ဝင်လာတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့
ဘေးမှာ ဘဝင်က မွေ့ရာပေါ်လက်လေးတွေ ထပ်တင်ပြီး မျက်နှာ
ကပ်၍ အိပ်ပျော်နေတာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်...၊

“မမ..ဘဝင်က ညတည်းကလား..”

“ဆွမ်းတော်ပြေးချက်သေးတယ်..အလုပ်လုပ်ရင်း လာ
ကြည့်လိုက် မနက်စာလာပို့လိုက်နဲ့ မိုးလင်းမှပြန်ရောက်လာပြီး
အိပ်နေတာ..”

“အော်..ပြန်ခိုင်းလိုက်ရောပေါ့..မမရယ်..”

“အိပ်ခိုင်းတာပေါ့ဟယ်..ဒီမှာပဲနေမယ်ဆိုပြီး ထိုင်နေ

တာ အိပ်ပျော်သွားတော့လည်း သိတောင်မသိလိုက်ဘူး..”

“အင်း..”

ဦးတင်ထွတ်က ‘အင်း’သံရှည်ကြီးနှင့် ဘေးမှာထိုင်လိုက်သည်။

“သားက အစောကြီးသွားရမှာလား..”

နက်ပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ထပ်ဝတ်ထားကာ မတိုမရှည်ဆံပင်တွေကို သေသပ်စွာဖြီးထားသဖြင့် နာရီမျက်နှာက ဖြူဝင်းရှင်းသန့်နေသည်။ နာရီက ခေါင်းညိတ်ရင်း..။

“ဧည့်သည်တွေပြန်ရင် ကျွန်တော်လိုက်သွားဖြစ်မလား မသိဘူး..”

“ဟင်.. ဘယ်ကိုလဲ..”

“စင်္ကာပူပါပဲ..ဒါပေမယ့် စာချုပ်ဖို့ကိစ္စနဲ့အစည်းအဝေး ပြီးမှဆိုရင် တစ်လလောက်ကြာသွားနိုင်တယ်၊ ဒီမှာလေးလေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလားလို့..”

ပြောနေရင်း ဘဝင့်မျက်နှာလေးပေါ်ကို ထိုးကျနေသည့် နေရောင်ကို လှမ်းမြင်ကာ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်က တစ်ဝက်ပွင့်နေသော ခန်းဆီးစကို သွားဆွဲပိတ်လိုက်၏။

သူကစကားပြောရင်း အမှတ်တမဲ့ပေမယ့် ဦးတင်ထွတ်နဲ့ ဒေါ်ပန်းသီရိတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲကို ဝိုင်ရောက်လာကာ..။

“အန်တီသီ သက်သာလားဟင်..”

“အေး..သက်သာတယ်သမီး ဆိုင်သွားတာမှမလို့လား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မလုပ်ရပေမယ့် ကုမ္ပဏီနဲ့ကပ်လျက်လေးမှာ ကော်ဖီဆိုင် ဝယ်လိုက်ပြီး နေ့စဉ်အိမ်ကနေ အတူတူထွက်ကြ အတူတူပြန်လာကြမို့ ဝိုင်တမင်ရွဲ့နေတာက သူမအတွက် အလုပ်တော့ဖြစ်နေပုံပင်..။

“သမီးက လာကြည့်မလို့ပါ..လက်ကလည်း..”

“ဪ.. ရပါတယ်ကွယ်..သမီးမှာလည်း ဒဏ်ရာဖြစ်ထားတာပဲ..ဘယ်လိုလဲ လက်က..”

အင်္ကျီလက်ရှည်လေး ဝတ်ထားသဖြင့် ဝိုင်ကဒဏ်ရာပေါ်ကနေ ထပ်အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း..။

“အနာတော့ပျောက်သွားပါပြီ..ဒဏ်ရာက အရောင်တောင်ဖျော့မသွားဘူး..နီညိုကနေ အညိုကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ သေရာပါမှာပဲ ထင်တယ်..အဟွန်း..”

‘သူ့ကြောင့်’ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်ဘဝင့်ထံ ပို့ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးသည်။

“မင်းဘာသာသွားနှင့်လိုက်တော့ ကိုယ်ဒီနေ့သွားစရာရှိတယ် ကုမ္ပဏီကို ဆယ်နာရီလောက်မှ ရောက်မှာ..”

“ဟင်..”

ဝိုင်က မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားကာ..။

“ဟုတ်လား..ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝိုင်ကားကလည်း အချိန်မရွေး ထိုးပျက်သွားနိုင်တဲ့ ပုံစံဖြစ်နေလို့ ဒီနေ့မေ့မေ့ကိုဒရိုင်ဘာနဲ့ ကားလာယူပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ..ကိုနဲ့မလိုက်မယ့်လေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုအလုပ်တွေက ဝိုင်နဲ့စိမ်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

နာရီက သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍..

“ကုမ္ပဏီကိစ္စ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကမလိုက်နဲ့ဆိုရင် ကားထဲကပဲ စောင့်မှာပါ..”

“ကဲကဲ..သွားကြ..နောက်ကျနေဦးမယ်..”

နာရီက ရှေ့ကနေဦးဆောင်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဝင်လာကာ၊

“မေမေ အဲဒီကောင်မလေးကို မီးဖိုချောင်မှာစိတ်ချလက်ချ လွှဲမထားနဲ့နော်..တစ်အိမ်လုံး အန္တရာယ်ရှိတယ်..”

“အင်း..မေမေသိပါတယ်၊ သား လေးလေးလည်းရှိတာပဲဟာ..”

“ကျွန်တော်အိမ်အကူခေါ်လာပေးဖို့ ပွဲစားနှစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်..”

“ဟုတ်လား မေမေလည်း အသိတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်..နှစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်လို့..”

“အဲဒါကောင်းတယ်မေ..မိကျောလေးလည်း ပင်ပန်းရှာပါတယ်..”

ဦးတင်ထွတ်က စကားပြောရင်း နာရီထဲကြည့်သွားသည် မျက်လုံးတွေနောက် ခြေရာခံလျှင်...ဘဝင်..

နာရီက တစ်ခုခုပြောတော့မလို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့်..

“မမ တွေ့လား..”

“အေး..တွေ့တယ်..”

“မမသား မီးဖိုချောင်ကို ဘဝင်ကိုမဝင်ခိုင်းဖို့ ပြောသွားတာ တစ်အိမ်လုံးအန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့လား၊ သူမိန်းမကို စိတ်မချတာလားပဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ပြုံးလိုက်ရင်း..

“မသိတော့ပါဘူးဟယ်..”

“ဒါမှမဟုတ် ဒီတိုင်းအိပ်ပျော်နေတာ ကြာပြီမို့လို့ ဇက်လေးနာနေမလားတွေ့ပြီး..”

“အား..ကျွတ်..ကျွတ်..”

စကားမဆုံးသေးခင် ဘဝင်မျက်နှာလေးရဲ့ မဲ့သွားကာ ညည်းသံလေး ထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးလေးပွင့်လာပြီ..

“ဟင်..နေခြင်နေပြီလား..အား..”

“ဖြည်းဖြည်းထလေ..ဒီတိုင်းအိပ်ပျော်သွားတာ လက်ကျင်နေမှာပေါ့..”

ဘဝင်ဇက်ကြောတွေ့ရော လက်တွေ့ပါ ထုံကျင်နေကာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျလည်း ဖြစ်နေခဲ့လျက်..

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..ရပါတယ်၊ အမေသက်သာရဲ့လားဟင် ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ လာအိပ်တော့မယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမ ဒီမှာလာအိပ်တော့ ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ၊ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ပျော်သည်။ အိပ်ပျော်ပြီဆို အနားမှာဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘာသံကြားကြားဘာမှမသိ..

“အမေ ဆေးလိမ်းရတော့မှာနော်..ဘဝင်..”

“ရတယ်..ရတယ် ငါမင်းကိုပြောစရာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါကို သေချာနားထောင်..”

‘ဟုတ်..’ လို့ပြောလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတွေက စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေခဲ့လျက်..။

“ဘဝင်တို့ကို ပြန်ခိုင်းမလို့လားဟင်..”

“မပြန်ခိုင်းပါဘူး..ဒါပေမယ့် မင်းယောက်ျားက ခိုင်းလာရင်တော့ တို့တွေလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“အဲဒါ ဘဝင်ဘာလုပ်ရမှာလဲအမေ..ကိုကိုက ဘဝင်ကို အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ ထားပြီးထွက်သွားတာ..တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်ပြောဆိုနေကျအတိုင်း စကားများရန်ဖြစ်ကြတာပဲ သူထွက်သွားလောက်တဲ့..”

ဘဝင် စကားမဆက်နိုင်ဖြစ်သွားမှ ဦးတင်ထွတ်အကဲ ခတ်၍၊

“ပြောပါဦး..သူထွက်သွားလောက်တဲ့ စကားအများ.. ဒါမှမဟုတ် မင်းမှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့ဘူးလား..”

ဘဝင်မျက်တောင်ခတ်သည့် အကြိမ်ရေတွေ များလာတတ်တိုင်း စဉ်းစားရခက်သော ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့သာ နစ်မြုပ်နေရသည် ဖြစ်ရာ..။

ကိုကို ဘာဖြစ်လို့မှန်းသွားတာလဲ..။

မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း စဉ်းစားရင်းနှင့်..။

“ကိုကိုက အိမ်မှာထိုင်ပြီး ဝါရီတွေများနေတာ..ဘဝင် လှချင်တာ ဘာမှအလေးအနက်မရှိတာတွေ ကိုကိုဘက်ကကြည့်ရင် ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘဝင်ပိုက်ဆံရှာနေတာလေ..ကိုယ် ဝါသနာ ပါတဲ့အလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေရနေတာမို့လို့ ပိုပြီးကျေနပ်တယ်၊ ကိုကိုအလုပ်ကို ကိုကိုဂုဏ်ယူနေသလို ဘဝင်က ဂုဏ်ယူခွင့်မရှိ

ဘူးလား..”

“ကြားကောင်းအောင် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့..ငါမင်းကိုပြောနေတာ အကန့်အသတ်ရှိတယ်၊ အလုပ်ကအလုပ် ထပ်ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာလို့ မင်းကိုပတ်ဝန်းကျင်က ပုတ်ခတ်လာတာ..မင်းယောက်ျားဖြစ်တဲ့ငါက ဘာမှမပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရင်..”

“ကြည့်နေရမှာပဲလေ..ဘဝင်အလုပ်ကို သူတို့ဘာမှနားမလည်လို့ပြောတာ ကိုကိုကနားလည်ဖို့ကြိုးစားပေါ့..အဲဒီထိုင်းက ဘဝင်နဲ့ရင်းနှီးနေတာ ခုမှမဟုတ်ဘူး..”

“ပြောပါဦး ဘယ်တုန်းကလဲ..။ မင်းမှာအဲဒီလိုရင်းနှီးတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ရှိခဲ့တာလဲ..ခုထိမပြတ် သားတာတွေရော ငါအပါအဝင် ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသေးသလဲ”

“ကိုကိုနော်..ကိုကိုပြောလိုရတိုင်း မပြောနဲ့၊ ဘဝင်တို့က ရင်းနှီးတယ်..အလုပ်ကို အလုပ်ထက်ပိုပြီး စကားနဲ့တောင် မကျူးလွန်ဘူး..”

“အဲဒါက..”

“ပုံကို လေယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ ဖင်မပူခင်ရောက်တယ်..မင်းတို့နှစ်ယောက် ရထားတစ်လှည့် ကားတစ်လှည့်နဲ့..”

“ကိုကို..ကိုကိုမစော်ကားနဲ့..ဘဝင် ကိုယ့်ယောက်ျားကို လေးစားယုံကြည်ချင်တယ်..”

“အဲဒီတော့ ခု မလေးစားတော့ဘူးလို့ပြောတာလား..”

“လေးစားစေချင်ရင် လေးစားတတ်အောင်နေလေ.. ထိုယ့်ယောက်ျားကိုကျော်ပြီး တခြားယောက်ျားကို အထင်ကြီး

အားကျလာအောင် ကိုကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်မှတ်နေတာ..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ကိုကိုပြောတဲ့စကားတွေက အဲဒီလိုအဆင့်ပဲရှိတယ်.. သဘောထားသေးသိမ်ပြီး အရမ်းကိုအောက်တန်းကျလွန်းတယ်”

ရိုက်ချက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာသည်။ အိမ်ရှိ လူအကုန် ပြေးဝင်လာကြပြီး ဘေးပတ်လည်မှာ ခြေလှမ်း တွေတုံ့သွားကြ၏။

“အဆင့်မရှိတဲ့လူ..ကိုကိုကိုမုန်းတယ် မုန်းတယ်သိလား.. အရမ်းမုန်းတယ်..”

ဘဝင့်စိတ်တွေ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေထဲ သေချာပြန် ရောက်သွားခဲ့လျက်..ကိုယ့်ပါးကို ပြန်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ထို အချိန်မှာ သူမပါးပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်တွေ စိုနေခဲ့လျက်..

ဟင်..!

ငါ မျက်ရည်ကျနေတာလား..!

ကိုကိုနဲ့ရန်ဖြစ်ကြတုန်းကတောင် အရိုက်လည်းခံလိုက် ရပေမယ့် သူ့အော်ကိုယ်အော်နှင့် ငိုမိသလား မငိုမိသလား မသိခဲ့ ပေ။ ကိုကိုကိုဆုံးရှုံးရပြီဆိုတာ သိရတော့လည်း မျက်ရည်တွေ ဝေခဲမိသည်။ ငိုချင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်..!

“လွမ်းတာကလည်း မျက်ရည်မပါ ဘာမပါ အခြောက် တိုက်ကြီးနော်..”

သူငယ်ချင်းတွေက လက်တို့ပြောရင်း အံ့သြနေကြသေး သည်။

ပြီးတော့..!

“ကလေးစိတ်ရှိတာ လူတော့အထင်မကြီးဝေမယ့် ကောင်း တယ်နော်..ဘဝင့်ကိုကြည့်ပါလား..ငိုလွယ်ရယ်လွယ် မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်တဲ့..”

တကယ်တော့ သူမအဲဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပြန်လာမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ငိုရမည့်အချိန်တွေဟာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရ သည်။ မျှော် လင့်ခြင်းနဲ့ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရခဲ့သည့် အတွက် ကိုကို ရင်သွေးကို လွယ်ထားရပြီဆိုတာ သိတဲ့အချိန်မှာ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့မိသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုကို အမုန်းခံပြီး အတိုက်အခံလုပ်နေခဲ့မိ သမျှ။

“ကိုကိုတို့ ကလေးယူရအောင်လေ..ခုလို ခဏခဏ စကားများနေရတာတွေလည်း လျော့သွားတာပေါ့..”

“ဟာ..မလိုချင်သေးပါဘူး၊ ဗိုက်ကြီးပူလာရင် ဘဝင် အလှပျက်မှာပေါ့..”

“ဒါ သဘာဝပဲကွာ..တစ်သားမွေး တစ်မွေးလှဆိုတာ ခကြားဖူးဘူးလား..”

“ဘဝင်တော့ မယုံပါဘူး..ဗိုက်ကြီးပူနေတာ ရှစ်လ ကိုး လ၊ ပြီးတော့ ပြန်ပိန်သွားမှာ၊ အဲဒီဗိုက်ကြီးက သားရေဖက်ကြီး ထို့ ဗလက်ဗလပ် ဖြစ်နေမှာပဲ..ပြီးတော့ ဘဝင်သိတယ်..ကလေး မွေးရင် ကိုကိုက နို့ဘူးတိုက်တာ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်လေ..မိခင်နို့လောက် ကောင်းတဲ့အာဟာရ နို့ခလား..”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မမွေးချင်တာ..ကလေးယူဖို့ မစာ

မနာ မပြောနဲ့နော်...လုံးဝမမွေးဘူး၊ အရမ်းလိုချင်နေရင် ကိုကိုပဲ မွေး...ကိုကိုပဲ မီးနေသည်လုပ်၊ ကိုကိုက ယောက်ျားပေမယ့် ခိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိနေထိုင်မှုတွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းတဲ့သူ.. ပြီးတော့ ကျောင်းလေးနေ့တစ်ဝက်လောက်သွားပြီး ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကိုက ကလေးမွေး...ဘဝင်က ရှာကျွေးမယ်..”

“မင်းက ကိုယ့်ကို အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး ပုတ်စတ်လိုက်တာလား..”

“ပြောပြတာလေ..ကိုကိုက ဘဝင်ကိုအိမ်ထဲမှာပဲ နေစေချင်တာ..ကိုကိုလည်း အိမ်ထဲကနေ အပြင်ထွက်တာဘယ်မှာရှိ လို့လဲ..ကိုကိုကမိန်းမဖြစ်ပြီး ဘဝင်ကယောက်ျားဖြစ်နေရတာ လူတိုင်းသိတာပဲ..”

“တောက်..”

ကိုကိုဆန္ဒတွေကို သူမအမြဲတမ်းပယ်ချခဲ့သည်။ ကိုကို ဒေါသတွေ ဘယ်လောက်ဖြစ်သွားမလဲ၊ ဘယ်လိုမျိုးသိပ်ကြိတ် မှိတ်နေခဲ့သလဲ ဘာတစ်ခုမှ သူမဂရုမစိုက်မိခဲ့ပေ..၊

ဒါတွေဟာ အနည်ကျကျောက်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့အထိ.. တတိတိတိုက်စားပို့ချခဲ့ခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့မှန်း မသိခဲ့လေရာ..၊

“ဘဝင်မှားခဲ့ပါတယ်..”

သူမ လေးနက်သောဝန်ခံစကားကို ဆိုမိရင်း ဦးတင် ထွတ်တိုကိုကြည့်၍..၊

“ကိုကိုက သည်းခံခဲ့တယ်..ဘဝင်ကိုကိုကို နှုတ်နဲ့ရော အမူအရာနဲ့ရော စိတ်နှာစရာကောင်းအောင် ပြုခဲ့ပြောခဲ့တယ်.. ဒါပေမယ့်လေ..ဒါပေမယ့် ဘဝင် ကိုကိုကိုပဲချစ်ခဲ့တာပါ၊ ကိုကို

ကလွဲပြီး ဘယ်လောက်တော်တဲ့ ယောက်ျားကိုမှ စိတ်နဲ့တောင်မ ဖောက်ပြန်ခဲ့ဖူးဘူး..အဲဒါကို သစ္စာဆိုပြီးပြောရပါ့တယ်..”

“အခုမှတော့ သစ္စာဆိုပြလည်း မင်းရဲ့သစ္စာစကားကို သူစောင့်ပြီး နားထောင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး..အဲဒီတော့ လုပ်ရမှာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်..”

ဘဝင်က ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း သေချာနားစွဲထား၏။ ဒေါ်ပန်းသီရိက ဦးတင်ထွတ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ..၊

“မင်းအခု ဂိုက်ဒ်လုပ်နေရတာ ပျော်နေတုန်းပဲလား..”

“ဟင်..”

“ငါကြားတာတော့ မင်းမှာမိဘလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပြည့် ပြည့်စုံစုံပဲဆို..ခုရော..”

“ခုလည်း အဲဒါတွေကို ဦးတို့လင်မယားစောင့်ရှောက်နေ ကြပါတယ်..”

“မင်းကတော့ ဂိုက်ဒ်လုပ်နေတာပဲပေါ့..”

ဘဝင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အ ဖြစ်မကင်းမှန်း သိကာ..၊

“အဲဒါကို ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ ဘဝင်အရွယ်ရောက်လာ တည်းက ဘာသာစကားတွေ ကျွမ်းကျင်အောင် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားလိုက်စားခဲ့ရတာပါ..”

“ဒါကြောင့် ဝါသနာကိုတော့ မတားနဲ့ပေါ့..”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး..ကိုကိုက ဘဝင်အဲဒါလုပ် နေရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ်တော့ဘူးလို့ ပြောလို့လေးဘင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ လှနေရာက

နေ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသဖြင့် ဦးတင်ထွတ်နဲ့ဘဝင်တို့က တစ်ဖက်
စီကနေ ဖမ်းမပေးလိုက်ကြ၏။

အိမ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးလာနေကြပေမယ့် ဘဝင်ကို
အားလုံးက ပိုရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ တကယ်တော့မယားအဖြစ် အတူ
နေဖူးခဲ့တာကြောင့် နာရီမိဘသဖွယ် ရင်းနှီးနေခဲ့တာလား...။

ပိုင်ကတော့ အရင်တည်းက အိမ်မှာဝင်ထွက်ဖူးခဲ့တာ
တောင် အလုပ်သဘောထက် ပိုမိုသောရင်းနှီးမှုလည်း မရှိခဲ့ပေ။
ခုလည်း သူမဘက်က ရင်းနှီးမှုက တာဝန်ဝတ္တရားဆန်ဆန်တွေ
ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထို့ပြင် နာရီက အိမ်ကလူတွေအကြောင်း ဘာမှပြောပြ
မိတ်ဆက်ထားတာမရှိခဲ့ဘဲ ဦးတင်ထွတ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့်
'လေးလေး' လို့ခေါ်လိုက်ခြင်းသည် နာရီခေါ်တာနှင့်တစ်ထပ်
တည်း...။

“လေးလေးလို့ ဘယ်သူခေါ်ခိုင်းတာလဲ..လေးလေးက
လား” တဲ့..။

သူမလေးရဲ့နှုတ်မှ လေးလေးလို့ခေါ်လိုက်တာကို နာရီ
တောင် အံ့သြနေခဲ့သည့်အဖြစ်..။

“ငါက ဘာလို့ခေါ်ခိုင်းရမှာလဲ..မင်းပြောထားလို့မဟုတ်
ဘူးလား..”

“မဟုတ်ဘူး” လို့ဖြေသံက ဘဝင်နဲ့အိမ်သားတွေ ရင်းနှီး
သွားမှာကို မလိုလားတာမှန်း ဦးတင်ထွတ်နားလည်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးအပေါ် ဒီထက်ယူယန္တေ့ထွေးလိုပေ
မယ့် မျှသိပ်နေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“သူနဲ့ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ လူလေးရာ..ကလေးကအပြစ်မဲ့
ပါတယ်..” လို့ နားချကြည့်တော့လည်း လက်မခံ..။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လွယ်လွယ်လေးချိုးဖဲ့
စော်ကားရဲတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ကျွန်တော်မှန်းတယ်..သူ့ရဲ့
စကားတွေကို မေ့လိုမရဘူး။ ခုချိန်မှာ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော်
ကြားယောင်နေတာ သူ့စကားသံတွေပဲ..သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်
အာရုံတွေ ကုန်းကုန်ပြီလေးလေး။ ခံစားတတ်တဲ့ သွေးသားအ
စိတ်အပိုင်းတွေလည်း ထုံဆေးလွန်ပြီ။ အထုံအကျဉ်စွဲနေပြီ..”

နာရီကတော့ စိတ်နာနေဆဲသာ..။

ကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်ပေ
မယ့် မျက်နှာချင်းမဆိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရယ်မော ပျော်ရွှင်ဖွယ်
တွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲစိပြောနေပါစေ၊ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ်မဲ့နေ
တတ်သည်။

အစုတည်းက အနေတည့်တာမှန်ပေမယ့် အိမ်ကိုပြန်
ရောက်လာကာမှ အပြုံးအရယ်မဲ့သွားခဲ့ခြင်းသည်..။

“ကောင်လေးရဲ့ခွင့်လွှတ်မှုကို ရချင်ရင်တော့..ညည်းရဲ့
ဝါသနာတွေ အနေအထိုင်တွေကို ပြင်ရလိမ့်မယ်..”

ဦးတင်ထွတ်က ထိုမေးခွန်းကိုပြန်စကား..။

“အဲဒီတော့ မင်းကိုမေးဖို့ရှိလာပြီ..”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး..”

“ညည်းက မြို့မှာ ကောင်လေးကိုလာရှာတာလား..”

“ရှာနေတာကတော့ ကိုကိုထွက်သွားတည်းက ဘဝင်
သမီးပေါ်ရောက်တိုင်း နေရာသစ်တစ်ခုခုကိုရောက်တိုင်း ကိုကို

ကိုရှာနေမိတာပါပဲ..”

“ဒါဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်လာတာက..”

“ကိုကိုက ရန်ကုန်သားမှန်းသိလို့ တွေ့မလားလို့ပါ.. မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်ဆိုတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး..”

“ညည်းပြောပုံက သူထွက်သွားတည်းက ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ သိခဲ့တာမျိုးပေါ့..ဒီလိုလေ စောင့်နေရင်းနဲ့ပြန်မလာတော့ သူစိတ်နာသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်လို့ မမျှော်လင့်တာမျိုးပေါ့..”

“ဘဝင်မပြောတတ်ဘူး..ဘဝင်ဘက်ကတော့ ကိုကိုနဲ့ ဘဝင် အကြီးအကျယ် ကွဲလွဲခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ အမြဲထင်နေခဲ့တာ..ကိုကိုဘယ်လောက်ထိ စိတ်နာသွားသလဲ..ပြန်လာချင်ရက်နဲ့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ မလာဖြစ်တာလား၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလား..အဲ့ဒါတွေတွေးရင်းနဲ့ ကိုကိုကိုရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ရှာနေခဲ့တာ..”

ပြောပြနေရင်း ဘဝင်ငိုငိုငိုလေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ သွေ့သွားသည်ပါးပြင်က တင်းကပ်ကပ်ကြီးကို မနေတတ်စွာ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့ မကြာမကြာပွတ်နေမိလျက်..

“ဘဝင်သိနေတာတစ်ခုပဲရှိတယ်..အဲ့ဒါက ဘဝင်ကိုကိုကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ..ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မမှန်းဘူး..မေ့လည်းမမှေ့ဘူး..”

“အေးလေ..ထားလိုက်ပါတော့၊ ကလေးကိုတော့ ဦးလေးတွေနဲ့ထားပြီး မင်းအလုပ်ဆက်လုပ်နေတာပဲမို့လား..”

“အဲ့လိုလုပ်နေရလို့ ဘဝင်ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့တာပါ..ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပျော့ညံ့အောင် အလုပ်ထဲမှာစိတ်နှစ်ထားရတာ..”

“သားကတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဟင်..၊

ဒေါ်ပန်းသီရိက စာနာစွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာလွဲ၍..

“သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခရီးသွားဟန်လွဲတွေ့ပြီး မင်းတမင်ဝင်ဖျက်တာလို့ သားကထင်နေတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ညည်းရဲ့ကာရိုက်တာပေါ့မှာ သူစိတ်ပျက်နေတာ သေချာတယ်..ညည်းက” ကလေးဆန်တာ အလှအပကြိုက်တာတွေပေါ့..သူပြောတာတော့ အဲ့ဒါတွေပဲ၊ တခြားကြီးမားတဲ့အကြောင်းအရာတွေရှိမရှိတော့ ညည်းတို့ချင်းသိမှာပေါ့..”

ဘဝင်ငိုချင်လာခဲ့သည်။ အလှအပကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကိုကိုကိုချစ်လွန်းလို့ ကိုကိုရင်သွေးကို မွေးခဲ့တာတောင်..၊

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဘဝင်..ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို ပြန်ထူထောင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူမကြိုက်တဲ့ကာရိုက်တာတွေ မင်းပြင်ရမယ်..”

“ဒီလိုလေ ပြုပြင်တယ်ဆိုတာလည်း ဒါမျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြုပြင်မှရတာ..”

နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ပြီး ဘဝင်ခေါင်းညှိတိုက်မိသည်။

“မင်းတကယ်ပြုပြင်ချင်တယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး နည်း

နည်းစီ 'လျှော့ရမယ်..'

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်ရဖို့အတွက်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် မင်းမှာတာဝန်ရှိတယ်ဘဝင်”

“ဘဝင်ကအိမ်ထဲမှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ကိုကိုကတော့ ဝိုင်နဲ့အတူရှိနေမှာပဲ..တကယ်လို့..”

“အဲဒါကိုမင်းစိုးရိမ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး..မိုးဘယ်အချိန်ရွာရွာ မိုးတွင်းမှာ အပြင်ထွက်ရင် ထီးယူသွားရမယ်၊ ငါပြောတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား..”

ဘဝင်နားမလည်ပါ..

ဒါပေမယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကိုကိုနားတောင်ကပ်ခွင့်မရသည့်အခြေအနေတစ်ခုမှာ ကိုကိုအရိပ်မှာ နေခွင့်ရဖို့ပဲ သူမကြိုးစားရဦးမှာဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်ရမည်။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဘဝင်ဆိုတာ ရှိနေသေးတာမှန်ရင်..ကိုကိုပြောတဲ့ ဘဝင်ကိုတကယ်ပဲ အလေးအနက်ချစ်ခဲ့တာမှန်ရင်..ဘဝင်ပြောင်းလဲဖို့ကြိုးစားနေတာတွေ ကိုကိုသိပါစေ..။

အခန်း (၂၁)

“အမေအဆင်ပြေရဲ့လားဟင်..”

“ပြေတယ်..ပြေတယ်၊ အဲ့လောက်မြန်မြန် ပြန်ကောင်းသွားမယ်လို့ ထင်တောင့်မထင်ဘူး..”

“ဟာ..ဘွားဘွား လမ်းလျှောက်နေတယ်..”

ဘဝင်ကို တွဲထားရင်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် ခြံထဲမှာ မာလီနဲ့အတူတူ ပန်းပင်စိုက်တာတွေကို လိုက်ကြည့်နေသည့် စက်လေးက ပြေးလာသည်။

“ဘွားဘွား နေကောင်းသွားပြီလားဟင်..”

“အေး..ကောင်းသွားပြီ၊ မြေးက ဘာလုပ်နေတာတုံး..”

“ဘာလို့ပဲ ပန်းပင်တွေစိုက်နေတာ သားသားလေး

ကြည့်နေတာ..တီလေးဖယ်..ဘွားဘွားကို သားသားလေးတွေနိုင် တယ်..”

“ကဲ..သားသားမနိုင်ပါဘူးသားရယ်..ဖယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘွားဘွားကြီးချော်လဲရင် သားသားဖေဖေ တီလေးကို ရိုက်မှာ..”

“ဟုတ်လား..”

“အိုကွယ် မဟုတ်ကဟုတ်က..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် မြေးဖြစ်သူရဲ့ ခေါင်းလေး ကို ပွတ်သပ်ပြီး ရယ်လိုက်ကာ..

“ဘွားဘွားကကောင်းနေပြီ..ပြန်မလဲတော့ဘူး..မြေး သွားဆော့ချေ..သွား..”

စက်လေးက ဘဝင်ပြောလိုက်သည့်စကားကိုပဲ စိတ်ဝင် စားနေခဲ့လျက်..။

“ဘွားဘွား..အိမ်ထဲမှာ ဖေဖေရှိနေတာလားဟင်..”

“မရှိဘူးမြေး..မြေးရဲ့ဖေဖေက အလုပ်တွေများလို့ စိတ် တိုတတ်တာပါ ..ဘယ်သူ့ကိုမှ မရိုက်ဘူး..”

“သားသားလေးကိုရော..”

“ဘာလို့ရိုက်ရမှာလဲမြေးရယ်..”

“မချစ်လို့ မရိုက်တာလားဟင်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ အံ့ဩသွားခဲ့ရင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ..။

စက်လေးက ထွက်မသွားဘဲ ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့ ဟိုဘက် လက်ကို လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဝိုင်းကူတွဲပေးသ လို့ လျှောက်လိုက်လာကာ..

“ဖေဖေက မေမေကိုလည်း မခေါ်ဘူး..သားသားလေးကို

လည်း မချစ်ဘူး..”

“မြေးရယ်..အဲဒါက..”

“သားသား..ဟိုမှာ စည့်သည့်လာတယ်ထင်တယ်..သွား ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲမေးနေ..ပြီးရင် ပြန်လာ ပြော”

ကလေးပီပီ အာရုံက ခြံတံခါးဆီ ရောက်သွားတာချက် ချင်း..။

“သားသားလေး သွားမေးလိုက်မယ်..”

စက်လေးထွက်သွားတာနှင့် ဒေါ်ပန်းသီရိက သက်ပြင်း ချ၍

“ကလေးရှေ့မှာ ပြောတာဆိုတာတွေ ဆင်ခြင်ရမယ် ဘဝင်..ရန်ဖြစ်စကားများတာတွေရောပဲ၊ သူ့အဖေကို ရက်စက်တဲ့ အဖေလို့ ထင်မသွားအောင် သမီးက ပြောပြနိုင်ရမယ်..။ မဟုတ် ရင် သားအဖကြားမှာ ဒီပြဿနာက တစ်ချိန်ချိန်ကြီးထွားလာမှာ ပဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဘဝင်ပြောပြပါ့မယ်..”

“ဘွားဘွားကြီး..”

စက်လေးက ခြံကနေ ပြန်လှည့်ပြေးလာကာ..။

“ဒေါ်ကျင်တဲ့..ဒေါ်စာဥလွှတ်လိုက်တာတဲ့..”

“ဪ..သိပြီ..”

“ဒေါ်စာဥက နောက်ကပါလာပြီတဲ့..ရွှေဂုံတိုင်ဆီမှာ အလုပ်ကိစ္စဝင်ပြောနေလို့ပါတဲ့..”

“အေးပါ အေးပါ..ဟိုမှာခြံစောင့် သွားဖွင့်နေပါပြီ၊ ငါ့

မြေးက ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တာကွယ်.. ပြောသမျှအကုန်လုံး မှတ်မိတယ်..”

စက်လေးက ချီးမွမ်းနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြံကိုပြန်လှည့်ကြည့်ကာ..

“ခြံစောင့်ဘာအောင် ရှိနေသားနဲ့ သားသားလေးကို တီလေးက ဘာဖြစ်လို့ သွားကြည့်ခိုင်းတာလဲ..”

“ဟင်..”

ကလေးငယ်လေးက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ပန်းသီရိ ပါးစပ်အမောင်းသား ဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ ဒါကချစ်သလား မချစ်ဘူးလားမေးသည့် မေးခွန်းမျိုးမဟုတ်..

“တီလေးပဲ သူ့နေရာနဲ့သူ တာဝန်ယူပြီးအလုပ်လုပ်ကြတာဆို၊ ကားပေါ်ကလူက တံခါးဆင်းမဖွင့်ဘူး..တံခါးစောင့်တဲ့လူကလည်း ကားတက်မမောင်းဘူးဆို..အမှိုက်လှဲနေကြတဲ့လူတွေက စည်ပင်အလုပ်သမားတွေ ဖိုင်ဘာဦးထုပ်နဲ့ စာအုပ်ကိုင်ထားတဲ့လူတွေက အင်ဂျင်နီယာတွေတဲ့..ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် တာဝန်ယူပြီး လုပ်ကြတာဆို..”

ကြည့်စမ်း..!

“သားသားလေးကို တီလေးက ခြံတံခါးသွားဖွင့်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ..”

“ဒါဆို သားသားလေးကအဲဒီအန်တီကြီးကို သွားမေးပေးရတဲ့ တာဝန်ရှိတာလား..”

“တာဝန်တော့မဟုတ်ဘူးလေ..ဒါပေမယ့် သားသား

လေးက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အန်တီရပ်နေတာကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရတယ်လေ..အန်တီကြီးကလည်း တီလေးကို ကိုပဲလှမ်းကြည့်ပြီး ခြံစောင့်ကြားအောင် မခေါ်ဘူး..”

ဘဝင်ရှင်းပြတော့ သေချာနားထောင်နေကာ..

“အဲဒါကြောင့် သားသားလေးကို သွားမေးခိုင်းတာလား..”

“ဟုတ်တာပေါ့..တစ်ယောက်ယောက်က အကူအညီလို

နေရင် တလေးတစားပေးရတယ်လို့ တီလေးပြောထားတယ်လေ၊ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရတယ်..ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့လူကို မြင်သားနဲ့ ‘ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ’ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ’လို့ မေးမြန်းဖော်တောင် မရဘူးဆိုရင် ဒီအိမ်ရှင်တွေ သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ ဧည့်သည်တွေကထင်သွားမှာပေါ့..”

“ဟုတ်..”

“သားသားလေးကို လမ်းပေါ်မှာသွားလာရင်း လူတွေကို မြင်တတ်အောင် ဘယ်လိုလူက ဘာလုပ်နေတဲ့လူ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပုံစံကအစ တီလေးသင်ပေးတာ..ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်မှာကျတော့ ခုလိုကြိုလာရင် ငါ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာဆိုပြီး မနေရဘူး..”

ဘဝင်ကရှင်းပြနေတော့ ခေါင်းညှိတ်တာလေးက မြန်ဆန်လာကာ..

“သားသားလေးသိပြီ..”

“အိုခေ..”

သားအမိနှစ်ယောက်က ဟုတ်လို့ပါ.. ဒေါ်ပန်းသီရိပြီးနေမိကာ ရှင်ထံမှာမြင်ရသည့်ပီတိက

ဘာနဲ့နှိုင်းရမှန်းတောင်မသိ၊ ပြီးတော့ ဘဝင်က သူမကိုပြန်ရှင်းပြ နေသေးသည်။

“ဘဝင့်မှာ စကားပြောစရာ ဒီသားလေးပဲရှိတာ အမေ ရဲ့.. စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူမေးတာတွေကိုဖြေရင်းနဲ့ သားသားသိအောင် ပြောပြနေရတာ ကို ကျေနပ်လာတယ်..”

“အင်း..”

ထိုစဉ် ဒေါ်ကျင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးရောက်လာကာ ခြံစောင့်ပါလာပြီး..

“မမကြီး သူကဒီမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ပွဲစားလွှတ်လိုက်တာ တဲ့”

“သိပြီ..အိမ်ထဲသွားနှင့်..”

“လာ..ကျုပ်လိုက်ဖို့မယ်..”

ခြံစောင့်နဲ့ဒေါ်ကျင်တို့ ထွက်သွားမှ..

“ဒါနဲ့ကလေးကို ဘဝင့်ဦးလေးတွေနဲ့ဟားခဲ့ပြီး အလုပ် လုပ်တာဆို..”

“အဲ့ဒါက ဘဝင်ခရီးသွားရမှပါ..ဟိုတယ်လ်မှာ ရှိနေ တုန်းတော့ သား လေးနဲ့အခြံအတူရှိတယ်..ဘယ်သွားသွား သား သားပါတယ်..”

“ဟိုတယ်လ်မှာ ဘာလုပ်တာလဲ..”

“အဲစက စာရေးမပဲ..သားသားတစ်နှစ်ပြည့်တော့ ဟို တယ်လ်ကို ဘဝင်ရလိုက်တယ်..”

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ နားရွပ်သွားတာလား...ထိတ်လန့်သွားတာ လား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မသိလိုက်ပေ၊ စာရေးမဘဝကနေ ဟိုတယ်လ်ပိုင် ဖြစ်သွားခြင်းက ဘာလဲ..၊

“ဟိုတယ်လ်ပိုင်ရှင်အတွားက သားအမိနှစ်ယောက် တည်းရှိတာလေ..ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းမရှိဘူး၊ မမသုန္ဒရီ ရုတ် တရက်ဆုံးသွားတော့ ဘွားချိုလည်း အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပဲ.. အဲ့ဒီအချိန်မှာ တခြားဝန်ထမ်းတွေကို အနားကပ်မခံဘူး..ဘွားချို ကို ဘဝင်ပဲပြုစုရတာ..”

“ဪ..”

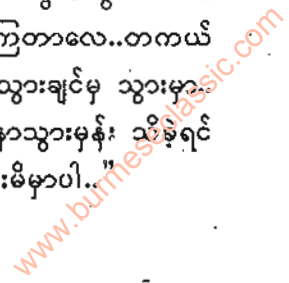
“အရင်တည်းက ဘွားကဘဝင်ကိုချစ်တယ်..အားလုံး ထက် အရေးပေးတယ်၊ စာရေးမပေမယ့် သူ့သမီးလိုအခွင့်အရေး တွေ ပေးခဲ့တာ..”

“အင်း..အင်း..ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ ရှိကြတာကိုး..”

“ဟုတ်တယ်အမေ..ဘဝင်နဲ့ သွေးသားဆွေမျိုးမဟုတ်ဘဲ နဲ့ သားသားနာမည်နဲ့ ဟိုတယ်လ်တစ်ခုလုံး လွှဲပေးခဲ့တာ..ပြီး တော့”

ဘဝင်နည်းနည်းတော့ အားနာပေမယ့် အားယူပြီးပြ ရင်း..၊

“ဘဝင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုကိုက ထွက်သွားတယ်.. ဘဝင် ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်ကြတာလေ..တကယ် တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာသိရင် ကိုကိုထွက်သွားချင်မှ သွားမှာ.. တကယ်ပြန်မလာချင်လောက်အောင် စိတ်နာသွားမှန်း သိခဲ့ရင် ဘဝင်လည်း ကိုကိုကို အတင်းပြေးဆွဲထားမိမှာပါ..”

လိတ်ပတ်လည်လာတော့ သားနဲ့ဘဝင်ရဲ့အိမ်ထောင်
ရေးက အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့တာမှန်း နားလည်
လာခဲ့၏။

“ဘွားချိုက အဲဒီကရုဏာလည်းရှိထားတော့ သားသား
ကို အရမ်းချစ်တာ အမှေ့လိုပဲ သားသားကို မြေးလေးလိုပဲ ခေါ်
တာလေ။ ဟိုတယ်လိတ်ခလုံးနဲ့ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး သား
သားနဲ့ ဘဝင်ကိုပဲလွှဲသွားတာ..”

“မြေးလေးက မွေးလာကာစမှာ ဖအေ့မျက်နှာမမြင်ခဲ့ရ
ပေမယ့် ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ မွေးခဲ့တာပဲ..”

“ပြီးတော့လေ သားသားကိုတီးလေးလို့ ခေါ်ခိုင်းခဲ့တာက
အလုပ်ကိစ္စတစ်ချို့နေရာတွေမှာ..”

“အဲဒါထားလိုက်ပါတော့..သမီးက အကောင်းစားကြီး
မဟုတ်ပေမယ့် တော်ပါတယ်..”

“တကယ်လားဟင်..”

ဘဝင်ပျော်သွားပုံလေးက ခုနပြောနေတဲ့ ရင်ကျက်မှုတွေ
ဘာမှမပါတော့ဘဲ..။

“ကိုကိုလည်း ဘဝင်ကို အဲလိုနားလည်လာရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ..ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ဘဝင်ဘာပြောပြော နားမ
ထောင်ဘူး..”

“ပြောလို့မရရင် အပြုအမူနဲ့ပြရမှာပေါ့..အားမလျှော့နဲ့”
ဘဝင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ သွားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်

နေမိသည်။ ဒီနေ့ အမေနှုတ်ဖျားက ‘သမီး’လို့ ခေါ်တာကိုကြားရ
ကာ ပြုံးရယ်အားပေးခြင်းတွေကိုလည်း ရခဲ့၏။

ကိုကို ဘယ်တော့မှနားလည်လာမှာလဲ..။
“ဟိုကားက ဘယ်သူ့ကားပါလိမ့်..”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရင်း အနက်ရောင်
SURFကားတစ်စီး ခြံရှေ့ရောက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ၊

“ကျွန်တော်လာပြီမကြီး..”
ဦးအောင်ဘက ဧည့်သည်လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတာမို့

ခြံဝကို တဖားဖားပြေးသွား၏။ ကားဝင်လာတော့ ဒေါ်မြမှူးတို့
ကား ဖြစ်နေကာ..။

“နေမကောင်းဘူးဆိုလို့လေ..စိတ်ပူလို့လာကြည့်တာ
ဝါ။ ခုတော့သက်သာနေတဲ့ပုံပဲ..”

“ကျွန်မတို့လည်း ခရီးလွန်နေလို့ သမီးကပြောပေမယ့်
မလာနိုင်ခဲ့ဘူး..”

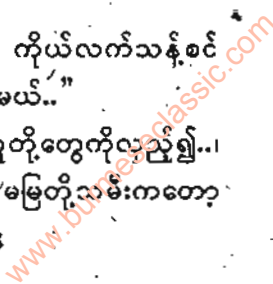
“ရပါတယ်..မတော်တဆ ချော်လဲသွားတာလေ၊ ကောင်း
နေပါပြီ..”

“ကလေးအမေမ အလှပြင်တဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ချော်လဲသွား
တာဆို..”

ဒေါ်မြမှူးရဲ့အကြည့်တွေက ပြင်းထန်သည်။ ဘဝင်က
ဆည်း စူးစူးရဲရဲပြန်ကြည့်၏။ ဒေါ်ပန်းသီရိက ဘဝင်လက်ကို

ညှပ်လိုက်ပြီး သတိပေးရင်း..။
“ရပြီသမီး..မြေးလေးသွားခေါ်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်
ဆေးလိုက်ဦး၊ ညနေစာ နောက်ကျသွားဦးမယ်..”

ဘဝင်ကို အနားမှာမနေစေဘဲ သူတို့တွေကိုလှည့်၍..။
“လာပါ..အေးဆေးထိုင်ကြပါဦး၊ မမြတို့သမီးကတော့

ဒီအချိန်ပြန်မရောက်တတ်ဘူး...သူက..”

“သိပါတယ်..သူတို့လင်မယား ပြန်နေကျအချိန်ကို..၊ ကျွန်မတို့က မသိဆီပဲလာတာ..”

မျက်ဝန်းတို့သည် အိမ်ထဲမှာပဲဝေပတ်လျက်..၊

“သူကဘယ်သူလဲ..”

ကြမ်းပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည့် ဒေါ်ကျင့်ကို မေးတော့..၊

“သူက..အား..”

“မမ..”

ဒေါ်ကျင့်က ကမန်းကတန်းထလာပြီး တွဲကူလိုက်ပြီး..၊

“မမ ရရဲ့လားဟင်..ကျွန်မပန်းပေါ် လက်တင်ပြီမှီလိုက် ပါ ရပါတယ်..”

“ရတယ်..ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စမ်းလျှောက်ချင်တာနဲ့ ဘဝင့်ကို လွှတ်လိုက်တာ..တော်သေးတယ် အိမ်ထဲရောက်မှမှာ လာလို့..”

“သွားတဲ့လူကလည်း သွားတော့ဆိုတိုင်း သွားရလား.. လူမမာ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို..”

“မကြီးကလည်း မသိလည်း ကောင်းနေပါပြီတဲ့ဆို..”

ဝေဖန်ကဲ့ရယ်ရင်း လူမမာကိုတွဲကူဖို့တောင် သတိမရ ကြဘဲ ဒေါ်ကျင့်သာရှိမနေရင် ရုတ်တရက်ပြေးဆွဲမယ့်လူမှ ရှိပါ့ မလား...၊ လူတွေက ကိုယ့်မျက်ချေးတော့ ကိုယ့်မမြင်...၊

အခန်း (၂၂)

“အင်္ဂလိပ်စကားပြောက နိုင်ငံတကာသုံးဘာသာစကား မောင်ရဲ့..နင် အဲ့ဒါကိုအရင်ကြိုးစားစမ်းပါ၊ လောဘကလည်း ကြီးလိုက်တာ..”

စာဖတ်နေရင်း အာရုံစုံစည်းလို့မရအောင် ဖုန်းပြောသံ က နောက်ယှက်နေသည်။ ကြားရရုံတင်မကဘဲ မြင်လည်းမြင် နေရသဖြင့် ပိုဆိုး၏။

ဂါဝန်တွေနဲ့ချည်း အနေများတတ်သောဘဝငှာ ပန်းနု ရောင် ဂါဝန်ခါးစည်းလေးနဲ့ဖြစ်ကာ၊ ဆံပင်တွေကို စည်းထား တာလည်းမဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင်ပင်ါပါးလေးနဲ့ ဆံပင်အောက်

ကနေသိုင်းပြီး ဘေးစောင်းမှာ ဖဲပွင့်လေးပေါ်အောင် ချည်ထားသည်။

အိမ်စီးဖိနပ်စီးတံတောင် ကိုယ်ပေါ်မှာဆင်ထားသည့် အရောင်နှင့် အရောင်တူပန်းရောင်လေး၊ ဒီကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဘယ်သောအခါမှ စုတ်ပြတ်နှမ်းဖတ်နေတာမမြင်..

မနက်စောစောထပြီး ချက်ပြုတ်ချိန်ခဏလေးမှာ မျက်နှာပြောင်လေးနဲ့ ဆံပင်ပွတ်တလေးရှိနေတတ်ပေမယ့် ပြီးတာနှင့် ပျောက်သွားသည်။

ပြန်ထွက်လာပြီဆို ခုချက်ချင်း အပြင်ထွက်တော့မယ့်အတိုင်း..

“ငါလား..အခုအိတ်ကြိုးပျက်နေလို့ ပြန်တပ်နေတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ..ဒီနေ့မလာသေးဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ..”

“.....”

“ဟား..ဟား..လာသေးတယ်မောင်ရယ်၊ နင့်စာကိုပဲ နိုင်အောင်ကျက်စမ်းပါ..လေးတို့ပြန်မလာသေးဘူးလား..”

“ဟုတ်လား..အဲ့လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုတောင် ပြောမသွားဘူး..ဆိုင်ကိုဘယ်လိုထားခဲ့လဲ..”

“.....”

“ဪ..ဆောရီးဟာ၊ ငါလည်းမကူညီနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“.....”

“.....”

“ဟေ့အေး..အဲ့ဒီဆိုင်မှာ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး..”

“.....”

“သူ့အလုပ်မှမလုပ်တော့တာ ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ..အစတည်းက လုပ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မပြန်ချင်သေးတာနဲ့ လေးနဲ့မမကို အားနာလို့ပါ..”

ထိုင်ခုံပုခင်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပန်းစွန်းနဲ့မေးနဲ့ ညှပ်ထားပြီး ပြောနေတာဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှာဘေးလွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတာ နာရီနဲ့သူ့မမြင်ကွင်းတည့်နေတာကိုလည်း သတိမထားမိ..

“ဒါပဲဟာ..ငါဒီမှာ..”

“တီလေးရေ..ဒီမှာကြည့်..”

သူမဆီကို စက်လေးက ရွှေငါးလေးတစ်ကောင်ပါသည့် ရေအိတ်လေးကို ပွင့်လျက်သားကိုင်ပြေးလာပြီး..

“ဒီမှာကြည့် တီလေး..ဘာအောင်ဝယ်ပေးတာ..ငါးလေး”

“သားသား..ဟဲ့..ပေကုန်လိမ့်မယ်၊ မကိုင်နဲ့..”

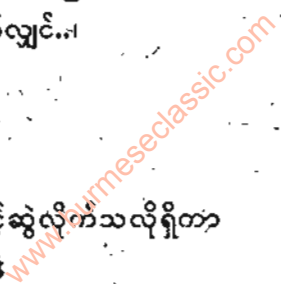
ကလေးက လောကြီးပြီးပြေးလာသဖြင့် ကြမ်းပေါ်မှာပုံကျနေသည့် ဂါဝန်စကို နင်းလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်မှာ ရေစက်တွေတောက်တောက်ကျလာသဖြင့် ဘဝင်က ကိုယ်ကိုအထိမခံဘဲ ပြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လျှင်..

“အား..တီတီ..”

“ဒုန်း..”

“ဟာ..ဟေ့..”

နင်းထားသည့်ဂါဝန်စကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလိုရှိတာ

စက်လေး ဒုန်းခနဲ ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ နာရီကိုင်ထားသည့် စာအုပ်ကို ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် လွင့်ပစ်လိုက်မိမှန်းမသိဘဲ ငိုနေသည့် ကလေးဆီ ထပြေးခဲ့မိကာ..

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဘဝင်..”

“မဟုတ်ဘူးကိုကို..”

“တော်တော့..”

မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ ကလေးကိုနာရီကောက်ချီပွေ့လိုက်တဲ့အထိ ဘဝင်ကြောင်ငေးနေမိဆဲ..

“မင်းကိုယ်မင်းဘာထင်နေလဲ..မင်းအကျိုးကိုတက်နင်းလိုက်တော့ ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်သလဲ..”

“ဘဝင်က..”

“ကြည့်နေတာကြာပြီ..မင်းလုပ်ပုံပြောပုံတွေ တစ်ခုမှအချိုးမပြေဘူး..”

“မဟုတ်ဘူး..ဘဝင်ဒီတိုင်းပဲထရပ်..”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင်း..တောက်..တိတ်..သားတိတ်..”

ကလေးရဲ့ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ချောရင်း ကြမ်းပေါ်မှာကျနေသည့် အိတ်ကိုရော ဖုန်းကိုပါ စိတ်ရှိုလက်ရှိုလွှဲကန်ပစ်ကာ..

“ဖြစ်လိုက်ရင်အလှအပကြောင့် ပြောရင်မကြိုက်ဘူး..”

“သားရေ..မြေးလေးငိုလှချေလား..”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲကောင်လေး..”

ကလေးငိုသံနှင့် ဝုန်းဒိုင်းကြံနေသဖြင့် ဒေါ်ပန်းသီရိကို ဦးတင်ထွတ်က တွဲကိုင်ထားပြီးထွက်လာကြ၏။ နာရီကဘယ်သူ

မေးတာကိုမှမဖြေဘဲ ကလေးကို ပွေ့ဖက်ထားလျက် အပြင်ထွက်သွား၏။

ဘဝင် ဂါဝန်စလေးတစ်ဖက်က ‘မ’ထားလျက် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရုပ်ကျန်ခဲ့ပြီး..

“အမေ..ဘဝင်ကလေး..”

“ကလေးရှိနေတာတောင် ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲကွယ်.. မြေးက ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ..”

“ဘဝင်ကြောင့် ချော်လဲသွားတာ..”

“ဟင်..”

“တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်..ဘဝင် အကျိုးပေးသွားမှာစိုးလို့ အမှတ်တမဲ့လန့်ပြီး ဆွဲလိုက်မိတာပါ..”

ဘဝင်ကပြောနေရင်း သားလေးကိုင်လာသည့် ငါးထုပ်လေးကိုသေချာလိုက်ကောက်၏။ အိတ်ကပွင့်ကာ ရေတွေထွက်ကျကျန်ပေမယ့် ငါးက အိတ်ထဲမှာ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အသာကောက်ပြီး ငါးကန်ထဲသွားထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ပြေးလာပြီး ရှင်းပြရင်း..

“သားလေး ခေါင်းတွေဘာတွေလာတွေများ ပေါက်သွားလားမသိဘူးအမေ..လေးလေးရယ်လုပ်ပါဦး၊ ကိုကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီ..”

ဦးတင်ထွတ် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး..

“အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ ဖြစ်လိုက်ရင် ညည်းပြဿနာချည်းပဲ ဘဝင်..”

“ဟုတ်ပါတယ်လေးလေးရယ်..ဘဝင်မှားပါတယ်၊ ဘဝင် သားသားလေးကို အဲလိုဖြစ်သွားမယ်မှန်း ရုတ်တရက်မ တွေးလိုက်မိလို့ပါ..”

“ဖအေလုပ်တဲ့လူကလည်း ခုမှပဲ..အင်း..”

ဦးတင်ထွတ်ဘာကို အင်းမှန်း မသိပေမယ့် နာရီနောက် ကို လိုက်သွားတာမို့ ဘဝင်ဝမ်းသာသွားကာ၊ နောက်ကပ်လိုက် သွားဖို့ ပြင်လျှင်..

“မလိုက်နဲ့သမီး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဆွဲထားလိုက်က..

“ညည်းကို သားအော်ထုတ်လိမ့်မယ်..ခဏအခြေအနေ ကြည့်ဦး..”

“ဟုတ်..”

ဘဝင် ကိုယ့်လက်ချောင်းကို ပွတ်လိမ်ဆုပ်နယ်ရင်း သားလေးငိုသွားတာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သားနဲ့သူမ ဒီလို ပြဿနာမျိုး ခဏခဏတက်ဖူးသည်။

သူမက ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီဆို သားလာကိုင်တာလည်းမ ကြိုက်၊ ဆော့ဖို့လည်းမပေးတော့ပေ၊ ဒါပေမယ့် စက်လေးက ဘာတရုတ်..

“တီလေးပဲ သားသားလေးကိုချစ်တယ်ဆို..”

“ကိုကိုငယ်နော်..တီလေးကိုထိလိုက်တာနဲ့ တွေ့မယ်၊ ဝ..”

ခစ်..”

..က ရိုက်မယ့်ထုမယ့်ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ပြတာ

တာ: မရ..၊

“ဟာ..သွား..သွား၊ မကိုင်နဲ့ ကိုကိုငယ်..မလုပ်နဲ့..”

တစ်ခါတလေဘဝင်က ပေမှာကျမှာစိုးပြီး ထွက်ပြေး လျှင် သူက လက်ကို ဖြန့်ပြပြီးဖွတ်လိုက်၏။ အိမ်မှာတော့ ဒါကို အားလုံးက ရယ်မောကြည်နူးစရာအဖြစ် ပြောလို့မဆုံးဖြစ်ကြ တာပါ..

“မအေကကဲကဲ..သားကရဲရဲနဲ့တော့ တွေ့ပြီ..”

“ဘဝင်တို့ သားနဲ့ကျမှပဲ ပြေးရတာဟေ့..”

စသဖြင့် ပြောဆိုရယ်မောကြရင်း..

“သားသားရယ်..တီလေးအဲလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် မလုပ် ပါဘူး..”

သားလေးလဲသွားတာကိုမြင်ယောင်ရင်း မျက်ရည်တွေ လည်း ဝေ့တက်လာခဲ့သည်။ ဒီရောက်မှ စက်လေးလို့ သူတို့ခေါ် နေကြပေမယ့် သားလေးက သူမအတွက် ကိုကိုငယ်ပဲဖြစ်သည်။ ပြီးလေး နေနာရီရဲ့သား စက်နာရီ..

အမြဲတမ်းဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကျသည် 'ကိုကိုရှေ့ကျမှ သားလေးအဖြစ်ဆိုးသွားတာ ဘယ်လိုမှစိတ်ထဲမကောင်းနိုင်..၊ ကိုကိုအမြင်မှာ ဘဝင်ကနဂိုတည်းက မိန်းမမပီသခဲ့တဲ့ မိန်းမ..၊ ခုတော့ ဘဝင်ကြောင့် သားလေးဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီ..

ရင်ထဲမှာပူလောင်ခြင်းသည် ကိုကိုအမုန်းကိုကြောက် တာလား..၊ သားလေး အနာတရဖြစ်ရတာကြောင့်လား..၊

၂၃၆

အခန်း (၂၃)

“တိတ်..တိတ် မငိုနဲ့တော့သား..”

“သားသားလေးနာတယ်..ဟီး ဟီး..”

“ပြစမ်း..ခေါင်းငုံလိုက်..”

အခြေအနေတွေကို အစအဆုံးသိနေသဖြင့်..ဝိုင်က နောက်ကလိုက်ပါလာလျက်..

“ဘာဖြစ်သွားလို့လဲကို..ခေါင်းကွဲသွားသေးလား..”

ထေ့ငေါ့သံမှန်း သိသာနေပေမယ့် ခေါင်းထိသွားတာကို ဆံပင်တွေထဲမှာ ရှာကြည့်ပြီးမှ..

“မကွဲပေမယ့် တော်တော်ထိသွားတယ်..ဆေးခန်းသွား ပြမှ ဖြစ်မှာ..”

ပြောပြီး ကလေးကိုထိုင်ခုံမှာထိုင်စေကာ အပေါ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းယူထည့်လိုက်ရင်း..

“ထ သား..ဆေးခန်းသွားပြရမယ်..”

“သားသားလေး ပျောက်သွားပြီ..ဆေးခန်းမသွားတော့ဘူး”

“သား..”

နာရီက ကလေးရှေ့မှာ ခြေဖျားထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ရျော့မော့သလိုဆုပ်ကိုင်ကာ..

“ခုပဲ တအားငိုနေပြီး ဘာလို့ညာရတာလဲ..”

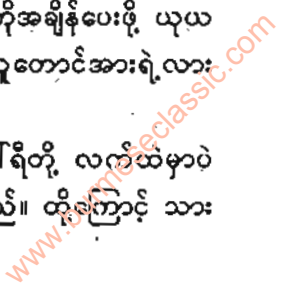
“သားသားလေး ဆေးထိုးရမှာကြောက်တယ်..”

မျက်ရည်ကြောင်းလေးတွေနှင့် ကျို့ထိုးသလိုရွက်နေဆဲ တနေ မေးတော့လည်း ဝန်ခံရှာသည်။ မျက်တောင်ကော့ကော့ လေးတွေ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေက မအေ့တူကာ နဖူးကျပ် မျက်ခုံးထူပုံလေးတွေ ပြီးတော့ မေးရိုးကားတာကအစ သူ့နဲ့တူသည်။

သားလေးကိုသူမြင်တည်းက ရင်ထဲမှာနှင့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်သားလေးဟာ မွေးလာတည်းက အဖေခေါ်စရာမရှိသည့်ဘဝနှင့် စခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင်..

အလှအပကြိုက်သော မိခင်တစ်ယောက်က ကလေးအပေါ် ဘယ်လိုပြုစုယုယနိုင်မှာလဲ၊ ကလေးကိုအချိန်ပေးဖို့ ယုယကြင်နာဖို့ဝေးလို့ သူ့အလှပြင်ချိန်တွေနဲ့ သူတောင်အားရဲ့လားစသိ..

သားလေးက ဦးမြတ်မောင်တို့ဒေါ်ရီတို့ လက်ထဲမှာပဲ မိဘရဲ့ ကြင်နာမှုမဲ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သား

လေးကိုသူ ပွေ့ချီယုယချင်သည့်ဆန္ဒတွေ သူ့မှာအပြည့်အသိပ်နဲ့ ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝင်ဆိုင်တဲ့မိန်းကလေးကို သူ့အလျှော့ပေးနိုင်...။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငွေကြေးနဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ်ပြီး နိမ့်ချသည်။ လာဘ်ရှင်ချမ်းသာနေသည့် ယောက်ျားတွေကိုမှ အထင်တကြီး ဆက်ဆံတတ်သည်။

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဘာမှပိုမိုအထင်ကြီးဖွယ်မရှိသော သူကတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အိမ်မှာထိုင်နေပေးရမည် မဖြစ်သင့်...ဟု...။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူက ရိုက်ရင်ပိုနာသည်။ ချစ်ရတဲ့သူရဲ့ မျက်စောင်းတစ်ချက်ဟာ မြားတစ်စင်းထက် ထွင်းဖောက် နာကျင်စေနိုင်၏။ ခံစားဖူးမှ သိမှာပါ...။

ဘဝင်ကို သူချစ်သည်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်၊ ယောက်ျားလေးတွေ မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်တာကြောင့် ကိုယ်မပါဘဲ ဘယ်ကိုသွားတာမှ မကြိုက်ခဲ့...။

ဒါတွေဟာ ကိုယ့်အတ္တအဆိပ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သူမတုံ့ပြန်ပုံက နားလည်ခြင်းအလျင်းကင်းသော အထင်သေးခြင်းတွေသာ ဖြစ်သည်မို့...။

“ဟုတ်တယ်...ငါကအဲလို ယောက်ျားမျိုး၊ မင်းတစ်ခွန်းပဲ ဖြောပေးပါ...အဲဒီလိုယောက်ျားကို ယောက်ျားမတော်နိုင်ပါဘူးလို့”

သူ့နောက်ဆုံးထိ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးခဲ့သေးသည်။ သူမကလည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ပြတ်သားဆဲနှင့်...။

“မတော်ချင်လို့လည်း ရမှမရတာ..ယောက်ျားယူတာ ဈေးဝယ်သလို ပိုက်ဆံပြန်အမ်း လိုနေရင်ထပ်ပေးလုပ်လို့ ရတာ

ကျလို့..” တဲ့..။

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေက တစ်ပါးသူရဲ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးလို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ထုခွဲပစ်နိုင်သည်။

သူမနှုတ်ခမ်းဖျားက အသံတွေကြောင့် မတွေ့မမြင်ရရင်တောင် ဒီအသံကိုကြားလိုက်ရတာနှင့် ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းတွေက အလဲလဲအပြုပြု..။

ဒါကြောင့် အားလုံးကိုသူထားခဲ့ပြီး တစ်ချက်မှပြန်မကြည့်မိအောင်နေခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှမေ့လို့မရပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်ကိုမှ သူမပြောခဲ့..။

ကိုယ့်ကိုလူရာမသွင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းက ဖွင့်ချပြောရဲဖွယ် မရှိသလိုပြောချင်စိတ်လည်း မဖြစ်မိ..။ ဒါပေမယ့် သူမ ကိုယ်ရှိရာကိုလိုက်လာခဲ့တာ သားလေးတစ်ယောက်နှင့်..။

သားရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ပါးဖောင်းဖောင်းလေးထက်က မျက်ရည်တွေကိုတယုတယ သုတ်ပေးမိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိရင်း..။

“ဆေးခန်းသွားရမယ်ကွ..ခေါင်းမှာထိတဲ့ဒဏ်ရာက သွေးမထွက်ပေမယ့် အရေးကြီးတယ်..”

“သားသားလေးကြောက်တယ်..ဟင်္အင်..”

“မလိုအပ်ဘဲ ဆေးမထိုးပါဘူး..ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိရတယ်..နောက်ထပ် ကြောက်တဲ့စကားမပြောရဘူး..ဖေဖေ ဖြောတာ ကြားရဲ့လား..”

ဖေဖေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြောလိုက်မိပြီးမှ ရင်ထဲမှာနွေးသိမ့်သော ခံစားချက်တစ်ရပ်က သိသာစွာစီးဝင်လာ၏။ စက်လေးကလည်း ဖအေကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြန်ကြည့်နေကာ။

“ဖေဖေ..”

“ဟင်..”

“ဖေဖေကသားသားလေးနဲ့ ခေါ်ပြီလား..”

“ခေါ်မှာပေါ့ကွ..မင်းက ဖေဖေသားပဲ..”

“သားသားလေးကို ချစ်လားဟင်..”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အပြုံး အရယ်မဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းတို့မှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ..။

“ချစ်တယ်..သားကိုဖေဖေချစ်တာပေါ့..”

“ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန်ပြောရရင်တော့ ပြောင်းလဲလိုက်တာ အရမ်းမြန် မနေဘူးလားကို..”

သူ့နောက်မှာ ဝိုင်ခတ်ရပ်နေဆဲရှိတာကို စကားသံကြားမှ သတိရသည်။ ဒါပေမယ့် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သားကိုဆွဲချီလိုက်ပြီး အခန်းထဲကထွက်လျှင်..။

“ကို..”

ဝိုင်က သူ့ရှေ့ကပိတ်ထားလျက်..။

“ကလေးမျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်လင်လင်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ..”

“အဲ့ဒီတော့..”

“ဆေးခန်းသွားဖို့ လိုလို့လား..”

“လိုတာမလိုတာ မင်းဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ကို..”

သူ ကလေးရှေ့မှာမပြောချင်လို့ ရှောင်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ သူမက လိုက်ပိတ်ထားဆဲရှိကာ..။

“ဒီကလေးနဲ့ကိုကို ဒီပုံစံရှိနေကြတာ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရင် ဝိုင်က ဘာဖြစ်သွားမလဲ..ကိုနည်းနည်းလောက်စဉ်းစားပါဦး၊ ပြီးတော့ သူ့အမေက ဒီအိမ်မှာငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတာ..”

“ဝိုင် ငါမင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားချင်တယ်..ရှေ့က ဖယ်..”

“ဝိုင်ကလည်း ကိုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပြောနေတာပါ..ဝိုင်တို့က လက်ထပ်ပြီးသား၊ နောက်ထပ်ပေါ်လာတဲ့ အသစ်အဟောင်းတွေက ဘာမှအကျိုးမဝင်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ကိုနဲ့မိသားစုအားလုံးက သူတို့ကိုအိမ်ပေါ်တင်ပြီး အရေးတယူ လုပ်နေကြတယ်၊ ဝိုင်ဘက်ကိုလည်း စာနာကြည့်ပါဦး..”

“ဒေါ်ကြီးကျင်..”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ ကလေးကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဒုန်းခနဲဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး..။

“ငါ မင်းကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်ယူပါဆိုတာ ငါဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ပါဝင်စွတ်ဖက်ခွင့် ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး..”

နာရီက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးလိုက်တော့ ဝိုင်ကနောက်ဆုတ်သည်။ သူမမျက်နှာက တင်းနေလျက်ရှိတာ နာရီကလည်းမလျော့..။

“မင်္ဂလာစင်မြင့်ပေါ်က ဆင်းလာတည်းက ငါ့အတွက်

လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး..”

“ဘယ်လို..”

“မင်းစဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူပါဆိုတာ အဲဒါကိုနားလည်စေချင်လို့..”

“မဟုတ်တာတွေပြောပြီး အပေါ်စီးလေသံနဲ့မချေနဲ့ကို.. မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ မကင်းမရှင်းဖြစ်နေရတဲ့ ကိုအဖြစ်ကို ထည့်စဉ်းစားမိရဲ့လား..”

“ကျွတ်..”

“လက်ထပ်ပြီးကာမှ ဝိုင်နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် တစ်ခုလတ်ဆိုတဲ့အမည်းစက်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်မှာရော ဝိုင်ကထည့်မစဉ်းစားရတော့ဘူးလား..အဲဒါကြောင့် ဝိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ပြောရတယ်..ကိုဘေးနားက ထွက်သွားရမှာ ဝိုင်မဟုတ်ဘူး..”

“အဲဒါမင်းသဘောပဲ..နောက်ထပ် ငါ့အလုပ် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းဝင်ပါဖို့ မလိုဘူး..”

“ဒါတော့မရဘူးလေ..ဝိုင်ဒီမှာရှိနော့ ကိုဖန်းအဖြစ်နဲ့ရှိနေတာပဲ၊ ကိုသာ ဘာကိုပဲဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မမှေ့ပါနဲ့..ဒီနေ့ကစပြီး ဝိုင် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမယ်၊ ရင်ဆိုင်ရဖို့ ရှိလာရင်လည်း နောက်မတွန့်ကြေးပဲ ဘယ်လိုလူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်..”

အခန်း (၂၅)

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့စဉ်းစားစဉ်းစား အဖြေက ဒါပဲထွက်မှာ အန်တီ..မင်္ဂလာပွဲက ပျက်ခဲ့တယ်..မင်္ဂလာဦးညမှာ သူတို့အတူတူ မရှိခဲ့ကြဘူး..”

“မင်းက ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲကွယ်..အမှုအခင်းဖြစ်လာရင် တစ်ဖက်ဖက်ကတော့ မှားမှားပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဝေဗယ် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရှေ့နေတွေရှိကြတာပဲ..ရှေ့နေတိုင်းသာ ဗုန်တဲ့ဘက်ကပဲ လိုက်ပေးမယ်ဆိုရင်..”

“မဟုတ်သေးဘူးအန်တီ..မှားနေတဲ့ဘက်က ပြစ်မှုတွေ၊ အောင်လုပ်မယ်..မှားရတဲ့အကြောင်းရင်းရှာပြီး အပြစ်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားမယ် ဒါပါပဲ..မရှိတာကို ရှိသလိုလုပ်လိုတော့ မရဘူး”

www.burmeseclassic.com

လေ..”

ဒေါ်မြမျိုး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရကာ၊ သမီးဖြစ်သူကို လည်း ‘တွေ့လား ကြားပြီလား’ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ငဲ့ကြည့်မိ သေးသည်။ ပြီးမှ ရှေ့နေဘက်ကိုလှည့်၍..

“အန်တီငွေဖြုန်းနိုင်တယ်..လိုချင်တာက လက်ထပ်ခဲ့ တယ်၊ ပေါင်းခဲ့တယ်..ဒါပဲ..”

တရားလွတ်တော်ရှေ့နေ ကြည်ကြည်မာက ဒေါ်မြမျိုး တို့ သုံးယောက်ကို နားလည်သည့်အပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ..

“ဥပဒေက ကျွန်မတို့လက်စုပ်ထဲမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး.. ကျွန်မကလည်း တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တော့ အန်တီဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ပေးဖို့က ဘယ်လိုမှ..”

“သမီးရယ်..”

ဒေါ်မြမျိုး အသံက ပျော့ကျသွားပြန်ကာ..

“လုပ်ကြည့်ပါဦးကွယ်..ရှေ့နေဆိုတာ ဒီလိုပညာတွေ တော်လို့သာ ခုံရုံးရှေ့မှာ ခုခံချေပရဲကြတာပေါ့..လုပ်ပါ၊ အန်တီ ငွေဖြုန်းနိုင်ပါတယ်..နောက်ဆုံး လင်မယားကွာရှင်းခွင့်နဲ့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်ကွယ်..နောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ဇနီးမယားအဖြစ် ရှိခဲ့ရင် ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်ရသင့်တာပဲ..”

“မေမေ..”

“ညည်းအသာနေစမ်းဝိုင်..”

ဒေါ်မြမျိုးက ဒေါသသံနှင့် လှည့်အော်ပြီး..

“မေမေငွေမက်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး..ဒါပေမယ့် ညည်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ပြန်အဖက်ဆယ်နိုင်သေးတယ်..”

ပြောပြီး ကြည်ကြည်မာဘက် ပြန်လှည့်ကာ..

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သမီးရယ်..မင်္ဂလာပွဲပျက်ခဲ့ ပေမယ့် သမီးက သူတို့အိမ်မှာ နေနေတာ..”

“ယောက်ျားလေးဘက်က ချွေတာလား..”

ဒေါ်မြမျိုး မျက်နှာကွက်ခဲနဲ့ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ..

“အေးပေါ့..သူတို့ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းနိုင်မှာလဲ၊ အဲလေ.. အန်တီပြောတာက လက်ထပ်ခဲ့တာပဲဟာ..သူတို့ကိုယ်တိုင် အရှိန် နဲ့ဆက်လိုမိတာမျိုးပေါ့၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ အတူတူရှိခဲ့တာ မရှိခဲ့ တာ ဘာအရေးပါလို့လဲ..”

“အရေးပါတယ်အန်တီ..ဥပဒေကြောင်းနဲ့ ရှင်းရတော့ မယ်ဆို ရင် မုန်းတီးစက်စုပ်တဲ့ အကြည့်လေးတစ်ချက်ကလည်း အရေးပါတယ်”

“ဒါဆို..”

“ပွဲပျက်သွားတဲ့သတင်းက လူတိုင်းနီးပါး ပြောနေကြသ လို အဲဒီညမှာတည်းက သူတို့ပွဲပျက်ခဲ့တဲ့အတွက် မသက်ဆိုင်ကြ သလို နေထိုင်ခဲ့တာက အန်တီဖြစ်စေချင်တာတွေကို အကြီးမား ဆုံး တားဆီးမယ့် အချက်တွေပဲ..ဒါပေမယ့် အန်တီက ဒီအမှုကို ချွေဆက်မှာပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်မလိုက်ပေးမယ်၊ နိုင်ဖို့မနိုင်ဖို့က..”

“တော်ပြီ..တော်ပြီ၊ မင်းလို အားတက်ဖွယ်တွေပြောပြီး ခွင့်ရှာတဲ့ရှေ့နေမျိုးနဲ့တွေ့ရတာ မင်းနဲ့နောက်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်..”

ဒေါသတကြီးထပြန်လာခဲ့ကြကာ အိမ်မှာအကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်လေသည်။

“ခုသိပြီလားဝိုင်..ညည်းသိပ်ကိုညည်းတဲ့မိန်းကလေး..”

“ဝိုင်က ဘာည့်လို့လဲ..အစတည်းက ပြန်မဆက်ချင်ဘူး ပြောခဲ့တာကို အမေတို့ပဲ..”

“ညည်းလည်း တစ်ပိုင်းသေအောင် ကြိုက်နေတယ်မို့လား..ဒါကြောင့် မိဘကအလိုက်တသိ လမ်းခင်းပေးတာလေ၊ လမ်းကြောင်းပေါ်ဆွဲတင်ပေးတာတောင် ဖြောင့်အောင်မလျှောက်နိုင်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်ဝိုင်..ကျုပ်လည်း ညည်းကိုပဲပြောချင်နေတာ”

ဒေါ်ခင်မမကလည်း စိတ်တွေတိုနေကာ..

“ဟိုတစ်နေ့ ငါတို့ရောက်သွားတည်းက ဘဝင်က ကလေးနဲ့မြားပြီး လူကြီးတွေကို အပိုင်ပေါင်းထားနိုင်ပြီဆိုတာ သိခဲ့တာ၊ ညည်းသာ ယောက်ျားနောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ဘာမှပြန်ကြည့်ရမှန်းမသိဘူး..”

“ဘာကိုပြန်ကြည့်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့..မိသားစုအတွက် မနက်စာ နေ့လည်စာကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးဖို့အထိ ဝိုင်ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘဝင်က ဘာမှမတတ်လို့တဲ့၊ သူ့စွတ်ဝင်ဝင် လုပ်နေရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်လို့ဆိုပြီး...”

“ဒါဆိုမဝင်ခိုင်းနဲ့ပေါ့..”

“အန်တီသီတို့ကလည်း မကြည်ပါဘူး..အဲဒီဟာမလေးကိုက မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ဇွတ်ဝင်ဇွတ်လုပ်နေလို့ ဒေါ်ကျင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကိုးပြီး အချက်အပြုတ်သင်ခိုင်းပေးရတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာ”

“ဟင်..လူငှားသင်ခိုင်းရတယ်၊ ဟုတ်လား..”

“ခေါ်တာကတော့ အိမ်အကူပဲလေ..ဒါပေမယ့် ဘဝင့်ကို သူသင်ပေးပါစေ၊ သမီးက ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲ ခဏဖယ်ပေးလိုက်ပါဆိုလို့..”

“အောင်မယ်လေး..အောင်မယ်လေး..”

ဒေါ်မြမှူးရင်ဘက်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် တဘုတ်ဘုတ် မြည်အောင် ထုလေသည်။

“အဲဒါ ညည်းနေရာကိုဝင်ယူခိုင်းလိုက်တာပဲ..အလိုက်ပါဘိ ဝိုင်ရယ်၊ ဒီလူတွေကိုတော့ ညည်းပိုင်အောင်ပေါင်းရမှန်း မသိဘူးလားဟင်..”

“ဝိုင်က ကိုကိုယူမှာ..သူတို့ကိုယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝင်ဆိုတဲ့ တောသူအနုပုံစုတစ်ရပ်တို့လို ဝိုင်က ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ လိုက်ပြိုင်ပြီး ဖားနေရမှာလဲ..”

“တော်တော်ပြောရခက်ပါလားဝိုင်..အခု နေရာရီကိုမရအရ ပြန်ယူဖို့ဖြစ်နေတာက ညည်းဆန္ဒနော်..အဲဒီမှာ သွားနေဖို့ ငါတို့ကစခဲ့မှန်ပေမယ့် အဲဒီကနေ မခွာနိုင်ဖြစ်နေတာကညည်း..”

“ဒါနဲ့ပဲ..”

“တော်တော့..တော်တော့၊ ကြာလာရင် ငါဒေါသထွက်ရလွန်းလို့ ရောဂါပါရလာလိမ့်မယ်၊ ညည်းတစ်ခုတော့မှတ်ထားလိုက်..ကိုယ်ကလျှော့မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် နိုင်အောင်ကြိုးစား၊ ကိုယ့် လက်ထဲမှာပါမလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်လာရင်လည်း လွှတ်လိုက်တာနဲ့ သူပါနောက်ရွမ်းတွေဘာတွေထိုးပြီး ဇော်ကျိုးသေကျန်ခဲ့အောင် လုပ်ခဲ့..”

“မကြီးရယ်..အဲလိုကြီးလည်း ကြိမ်းဂါးမနေစမ်းပါနဲ့”

ရှေ့နေ အစုတ်ပလုတ်ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ရှုံးနိုင်ချေ တွေ ဘာမှထည့်တွက်ဖို့မလိုဘူး...နာမည်ကြီးရှေ့နေတွေ အများ ကြီးပါ။ ဇက်ကျိုးသေအောင်လုပ်ဖို့လည်း မလိုဘူး...ရုံးစရာအ ကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ အကြီးအကျယ်လက်ထပ်ထားတာ တိုင်း သိပြည်သိ..”

ပွဲဖျက်ခဲ့တာလည်း တိုင်းသိပြည်သိ ဖြစ်နေရင်မခက် ဘူးလား...။ ဒေါ်မြမှူးရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကြောင့်ကျမူတွေက ကာ ယက်ရှင်ထက်တောင် ပိုနေမလားမသိ။ နေရာရိုကို ပိုင်တစ်ဖက် သတ်ချစ်နေခဲ့တာကို သိသည်။ ခုလည်း မရမက ပိုင်ဆိုင်ချင်နေ ဆဲပဲဆိုတာ သိနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုရော နေရာရိုကိုရော နှစ်ခုစ လုံး မရလို့မဖြစ်..။

အခန်း (၂၅)

“မောင်လေး...နင့်တူရော..”

“သူ ဒီညပြန်လာချင်မှပြန်လာမှာ..”

“ဟဲ့..နေပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါ လား..”

ပိုင် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီးမှ စကားသံတွေကြောင့် ရှေ့မထွက်နိုင်ဘဲ အသာရပ်နေလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ။ မနက်တည်းဘဲ ဖုန်း ပြောပြီး သားလည်းမျက်နှာမကောင်းဘူး..”

အသံတွေထုတ်တတ်သွားပြီးမှ ဦးတင်ယွတ်က ဒေါ်ဝန်း

သီရိနားကို ပြန်လှည့်သွားပုံပေါ်ကာ..

“မမသား ကုမ္မဏီမှာ ပြဿနာတက်နေတယ်..”

“ဟင်..ဘယ်လို..”

“စာချုပ်ချုပ်တာမှားပြီး အင်အားကြီးလူတစ်စုနဲ့ ကွိုင်တက်နေတာ..”

“ဘုရားရေ..”

စကားသံက ပို၍တိုးကျသွားကာ..

“စိတ်ညစ်နေလည်း ဘာမှမထူးဘူးမမ..ကောင်လေးက စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဖြေရှင်းတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်..သူ့ကိုပဲ စိတ်အေးနိုင်အောင် မမနားချပေးပါ..”

“ကိုထွတ်ရယ်..ငါ့ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အေးနိုင်မှာလဲ၊ နေပါဦး လုပ်ငန်းက အရမ်းအောင်မြင်နေတာမို့လား..”

“အောင်မြင်လို့ လုပ်ကြံခံရတာပေါ့ မမရယ်..”

“ဘာ လုပ်ကြံခံရတာ..”

“ဟုတ်တယ်..ကောင်လေးက စူးစိုက်မှုအားကောင်းလို့ ဒီလောက်အချိန်လေးအတွင်းမှာ နာမည်ကျော်လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာတာလေ..ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံကျတော့ လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ရှိနေတာပဲ..”

“အဲ့ဒီတော့ အဲ့ဒီတော့..အခု ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သေချာပြောပြစမ်းပါ..”

“သေချာပြောဖို့က သေချာမှမသိသေးတာ မမရာ..ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲ၊ ဟိုဘက်နဲ့ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူမှန်း ကောင်လေးကရိမ်မိနေပြီ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်နေခဲ့၏။ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် ကိုယ့်အိမ်တစ်အိမ်တည်းပေါ်ကွက်ပြီး မိုးပြိုကျတော့မယ့်အတိုင်း..

“အဲ့ဒီလူကလည်း ဘက်စုံရောင်းနံကောင်းနေတယ်.. ကောင်လေးနဲ့ငြိရင်တော့ သွားပြီ..”

“သားကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရလားမောင်လေးရယ်၊ ပေးစမ်း..အခုဖုန်းပေး..”

“မဟုတ်ဘူး..မမကလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ချင်ပြန်ပြီ၊ အခုအရေးပါတဲ့လူနဲ့ အဲ့ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြဖို့ဆွေးနွေးနေတာပါ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်တူပါ၊ မမရယ်.. သိပ်လည်းပူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်..”

“ငါ့သားလေးကို ဒီတစ်ခါထပ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးမောင်လေး၊ ဘယ်လိုကွဲပုံမျိုးနဲ့မှလည်း အကွဲမခံတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ပိုင့်ကိုငါပြောမယ်..သားနဲ့အလုပ်အတူတူ ပြန်လုပ်ဖို့..”

“ဘာဆိုလို့လဲမမရာ..”

“ဆိုတာပေါ့၊ နောက်ခန့်ထားတဲ့ အတွင်းရေးမှူးက ကောင်လေးမို့လား၊ ပြီးတော့ လူသစ်..အနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာနဲ့ တူမလား..မဖြစ်ဘူး ပိုင့်ကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းမှဖြစ်မယ်..”

“မမရာ..ပိုင်ကလည်း မာနနဲ့ပဲ၊ သူ့မှာသူ့အလုပ်နဲ့သူ့ရှိနေပြီးမှ ပြန်လက်ခံမှာတဲ့လား..ပြီးတော့ ကောင်လေးကိုယ်တိုင် ဖြုတ်ထုတ်ထားတာကို..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်မယားအဖြစ်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းအ

တူနေနေကြတာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ရှိရမှာပဲလေ..ဒီမှာ ကိုထွတ် စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စဆိုရင် အလျှော်အစားတွေပါမှာပဲ၊ ငါ့စည်းစိမ်ကုန်ပေစေ..လျှော်ပေးလိုက်၊ သားကို မျက်စောင်း တောင် မထိုးစေနဲ့..”

အားလုံးကိုကြားလာပြီးမှ ဝိုင်အသာလေးပြန်ဝင်လာခဲ့ သည်။ ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးလုကြ၊ ရည်စားလုကြနှင့် ပြဿနာ ပေါင်းစုံရှိနေတာ မှန်သည်။

ဒါတွေကိုရှင်းပေးရပြီဆိုရင်လည်း တစ်ဖက်ဖက်ကနေ အမှန်းခံလိုက်ရတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘဝပျက် ရလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့အမှားမျိုး ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာ လဲ..!

တစ်ယောက်တည်း ဝရန်တာဘက်ကိုထွက်ခဲ့ပြီး မီးဖွင့် ဘဲ အမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ရှိခဲ့သည့် ပြဿနာက 'ဘာလဲ'ဆိုတာကို တွေးမိ၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိ ပျာယာခတ်ပူလောင်နေသည့် စကားသံတွေကို သတိရနေသည်။

ပြဿနာကြုံလာရကာမှ 'ဝိုင်ကိုငါပြောမယ်'တဲ့လား...၊ "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်နဲ့မယား...ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင် ပင်" ဆိုတာလည်း ပါသေးသည်။

"အဟွန်း..."
နာနာကျဉ်ကျဉ်မဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။ အိမ်မှာဆက်ခံတာ ကျတော့ ပညာမတတ် တောသူအညကြကို 'သမီး'လို့တောင် ကြင်နာနေသေးရဲ့...!

'မြေးလေး'ဆိုတာလည်း ပါးစပ်ကမချ...!

ဒုက္ခရောက်နိုင်တဲ့ နေရာကျမှ 'ဝိုင်' လို့ 'တ'ရမှန်းသိ သည်။

အဲဒီတော့ သူ့ဈေးမကိုတော့ ဘာလို့ပွဲမထုတ်တာလဲ..၊ မဲပြုံးနှင့်အတူ ကိုင်လာသည့်ဖုန်းကို နံပါတ်တစ်ခုခေါ် လိုက်ပြီး၊

"ဟလို..."
ဟိုဘက်က မေမေအသံကြားမှ ရယ်သံလေးပေးလိုက် ပြီး..!

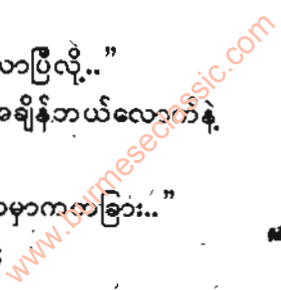
"မေမေ မအိပ်သေးဘူးမို့လား..."
"အိပ်မလို့လေ...ဆယ်နာရီပဲထိုးခါနီးပြီကို..."
"ဒေါ်လေးရော..."

"သူဘယ်တုန်းက ဒီအချိန်ထိနေဖူးလို့လဲ...ဘာဖြစ်လို့ လူစုံအောင်မေးနေတာလဲသမီး၊ ဘာကျေရုပ်စရာတွေ နေလို့လဲ"

"မေမေက လျင်သားပဲ...သမီးအသံကြားတာနဲ့ တွက်မိ နေတယ်..."
"သမီးရယ်...ညည်းရယ်နေသံကိုကြားမှတော့ ဝမ်းနည်း ပြီး ကျေနပ်နေတဲ့လူရှိလို့လား..."

"ဟုတ်တယ်မေမေ...မေမေကိုပြောစရာရှိလို့..."
"အင်း...ပြော..."
"ဒီတစ်ခါ သမီးအလှည့်ရောက်လာပြီလို့..."

"ဘာလဲ...မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချိန်ဘယ်လောက်နဲ့ အလှည့်ကျ..."
"အာ...မေမေကလုပ်ပြီ၊ ဒီကပြောမှာကတခြား..."

“မသိဘူးလေ...ပြောချင်ရင်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တစ်ခါ တည်းပြောပါလား..”

ဒီမှာ ကြားခဲ့ရသမျှ မေမေ့ကိုပြန်ပြောပြလိုက်ရင်း...
“သိလားမေမေ...ကိုနဲ့အတူတူသာ အလုပ်လုပ်ရင်း အချိန်ပြည့်နေရတော့မယ်ဆိုရင် နေနာရီက ဝိုင်လက်ထဲက ပြေး မလွှတ်တော့ဘူး...မေမေပြောတဲ့အိမ်က အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လည်း ပညာပေးပြမယ် ကြည့်...ခုပြဿနာက ဝိုင်မရှိလို့ ဖြစ်တာ မှန်း သူတို့သဘောပေါက်သွားကြပြီ..”

“အောင်မလေးကြီးလိုက်တဲ့ အကြံပါလားအချစ်ဝိုင်..”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒီလောက်ပြဿနာတွေ ရှုပ်လှက်တာမှ ညည်းကိုပြဿနာထဲ ဆွဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားတာကို နွားကျခံမလို့ဟုတ်လား...”
ဝိုင်တွေဝေသွားမိသည်။ ဒီအဖြစ်ကို သူမ မတွေးမိခဲ့ပေ..!

“ညည်းမှာလည်း အလုပ်ရှိတယ်မို့လား...ပြဿနာကို သူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းပေးစေ..ကိုယ့်ဆိုင်ကိုအကြောင်းပြပြီး ရှောင်ထွက်နေလိုက်၊ သူကိုယ်တိုင်က အလုပ်ထုတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ညည်းမှာပြောခွင့်ရှိတယ်..”

“ဒါပေမယ့် သမီးမှမပြောချင်တာ၊ ကိုနဲ့အတူတူ သမီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်..”

“ကြည့်စမ်းဟယ်..မိန်းမဈေးပျက်လိုက်တာ..”

“အဲ့ဒါတွေသမီးနားလည်ပါတယ်..ကိုယ်ပေးရရင် ပေးရတာနဲ့တန်အောင် ပြန်လုပ်နိုင်တယ်မေမေ..ဒါတော့ မတားပါနဲ့..”

ကိုကိုယ်တိုင်ပြောလာရင်တော့ လုပ်မှာပဲ..”

နောက်ထပ်တားဆီးတာတွေ မလာခင် ဝိုင်ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကိုနဲ့သာ အနီးကပ်ပြန်နေခွင့် ရမယ်ဆိုရင် ဟိုတုန်းက ကိုယ့်ရဲ့သူဌေး၊ အခု ကိုယ့်ယောက်ျား...!

နောက်ထပ်ပြီး သူများယောက်ျားဖြစ်မသွားစေဖို့ သူမ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည်။

အစတည်းက သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိဖူးပြီးသား...!

အခန်း (၂၆)

“အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ..”

ဘဝင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့်
သေးခင် မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်လိုက်ချောင်းနေဖို့ မလိုဘူး”

“ချောင်းနေတာက ငါမဟုတ်ဘူး..”

ဘဝင်က မဲ့လိုက်ကာ..

“ငါ့သားကိုလာကြည့်တာ သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့အပို
တွေ မေးနေတာလဲဝိုင်..ကိုကိုက သူ့သားကိုချစ်လွန်းလို့ အတူ
ခေါ်သိပ်တာလေ။ သားကလည်း ဖအေမှဖအေဖြစ်နေတော့..
ငါကပြိုင်ဆိုင်လုမနေတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးထားရတာ ဒါပေ

မယ့် လွမ်းတော့လည်း လာကြည့်ရတာပေါ့..”

“ဟုတ်လား..သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောပါမလားလို့
စိတ်ပူနေတာ မဟုတ်ဘူးလား..”

“ဘာ..”

“မပူပါနဲ့..ကလေးကလည်း အီဖေခေါ်ခွင့်ရနေတဲ့ကိစ္စ
ကြီးကို ဟိုကမှန်းသွားမယ့်စကား မပြောရမှန်းတော့သိမှာပါ..နှင့်
သားပဲဟာ..”

“ကြည့်စမ်း..နင်စော်ကားလှချေလား အချစ်ဝိုင်..”

“ဟွန်း..”

“နင့်ကိုမထင်ခဲ့ဘူးသိလား..ငါ့များပညာမဲ့သလို ဖြစ်နေ
သလားဆိုပြီးတောင် အားငယ်မိသေးတယ်..”

“ဟုတ်တာပဲဟာ..”

“မဟုတ်ဘူး..နင့်ဇာတိရုပ်က ခုမှပေါ်လာတာ တော်
တော်အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမ..”

ပြောရင်း ခါးလေးနှစ်ဖက်ထောက်လိုက်ကာ..

“သိပြီ..လူတိုင်းက နိုင်ကွက်ရှိရင်အောင်နိုင်သူ အပြုံးနဲ့

မိန့်မိန့်ကြီးနေနေကြတာပဲ..ကြည့်ရတာ ကိုကိုတို့သားအဖ ပုလဲ
အထင် နေကြပြီဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတဲ့ပုံပဲ..”

ဝိုင်မျက်နှာပျက်သွားတော့ ပခုံးလေးတွန့်ပြီးရယ်ကာ..

“ဒီလိုပဲလေ သွေးကစကားပြောတယ်ဆိုတာ မကြားဖူး
ဘူးလား..”

“ကိုနဲ့ရုပ်တူတယ်ဆိုပြီး အပိုင်ပြောမနေနဲ့ဘာပင်..

ဒီထလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အဖြေက အတိအကျမထွက်သေးဘူး..

ကိုက သဘောထားကြီးတဲ့သူမို့လို့ နင်တို့သားအမိကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မောင်းမထုတ်တာ..”

သူမက လက်ပိုက်လိုက်ပြီး..!

“မသိနားမလည်တဲ့ကလေးမို့လည်း သနားလို့ အဖေခေါ်ခွင့်ပေးထားတာပေါ့..နင့်ကိုတော့ အနားကပ်ခံလို့လား..”

“ဪ..ဪ..သနားရင်အဖေခေါ်လို့ ရတာကိုး..ငါ့ကိုလည်း ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မောင်းမထုတ်ချင်လို့ လက်ခံထားတယ်ပေါ့..ဒါဆို ဒီအိမ်က ဒုက္ခသည်ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းကြီးလား..so and you..”

“ဘာ..”

“နင့်ကိုလည်း ကိုကိုက ဒုက္ခတစ်ခုခုနဲ့ ကယ်တင်ထားတာများလား..”

“နင်..နင်ကများ..”

“ငါက ကိုကိုမိန်းမပဲ..နင်ကတော့ လက်ထပ်ပွဲလေးတစ်ခုတောင် မပြီးလိုက်လို့ ဒီယောက်ျားကို ဒိုင်ဗင်ထိုးဖမ်းထားရတဲ့ အမည်ခံဇနီးလေ..ဟွန်း ငါကြားတာကတော့ သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်..မိဘချင်းသဘောတူလို့လည်းမဟုတ်ဘဲ..”

“နင့်ပါးစပ်ကို ခုချက်ချင်းပတ်လိုက်စမ်း..”

ည၏ ရင်ကျက်သော အလှတရားတို့က ဝိုင့်ရဲ့ဒေါသတွေကြောင့် အကျည်းတန်သွားခဲ့လျက်..!

“နင့်ကိုနင် ဘာထင်နေလို့လဲ..တောကြိုအုံကြားက ကျီးကန်းက ဇာမဏီငှက် ယောင်ဆောင်နေတယ်..နင်သာ သူများအိမ်မှာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ တက်လာနေတာ..”

“ဟုတ်လား..ပြောင်တာချင်းတူရင်တောင် နင်ကပိုပြောင်တာပါ..ကိုကိုက မုန်းနေသေးလည်း ငါကကိုကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ..”

ဘဝင်ကလည်း ဒါမျိုးဆို နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံတတ်တာမဟုတ်..!

“လင်မယားဆိုတာ အုံးစက်ရာ အတူနဲ့ပြီး သွေးချင်းညားမှ လင်မယားလို့ခေါ်တာ..နင်ကဘာလဲ..”

ဝိုင် အရှိုက်ထိသွားပြန်သည်။

“စကားပြောရင် ကိုယ့်ဘက်ကိုအနှောင့်အသွားလွှတ်အောင် ပြောရတယ်..ငါက ကိုယ့်ယောက်ျားကို ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် ကြိုးစားနေတာ..ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ဖြစ် တင့်တယ်တယ်..နင့်မှာသာ..”

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ..ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိဘအသိအမှတ်ပြုပြု မပြုပြု တန်ဖိုးမရှိ လိုက်လျောပြီးမှ သူမိန်းမဖြစ်ရတာမျိုး နင့်လိုမိန်းမပဲ ဂုဏ်ယူမှာ..ဘယ်မိကောင်းဖခင်သားသမီးမှ အဲ့လောက်မလွယ်ဘူး..”

ဘဝင်မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးစက်သွားသည်။

“နင့်ကလေးကိုရော ဒီအိမ်ကလူတွေ ယုံကြည်တယ်လို့ နင်ထင်လို့လား..အဖေခေါ်စရာမရှိရာတဲ့ ကလေးဆိုပြီး..”

“ဖြန်း..”

ဝိုင် မျက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။

“အဲ့ဒါမိုက်ရိုင်းဦး..”

“ဖြန်း..”

ပါးနှစ်ဖက်စလုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြီလားထင်ရကား ဝိုင် နေရာမှာတင် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ခွေကျမတတ်ဖြစ်သွားလျှင်..

“ဘဝင်..ဘဝင်တော်တော့..”

“ဟေ့ ရပ်ကြစမ်း..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက လှမ်းအော်တားပေမယ့် ဦးတင်ထွတ်ပဲ အရင်ဆုံးရောက်ခဲ့လျက်..

“ဘဝင် ညည်းကိုယ့်ကလေးကျန်းမာရေး မကောင်းသေး တာကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား..ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရန် ဖြစ်ချင်နေတာလဲ..”

“သူ..သူစော်ကားတာလေးလေး..”

သူများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်ပြီးတာတောင် ဘဝင်က လက်သီးဆုပ်ရင်း အကြိတ်မပြေ..

“ရန်ဖြစ်ကြတာ ကြိုက်သလောက်အနိုင်လုပြောလိုရ တယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်အောင်ပြောသွားသွား..ငါ့သားကို နှင်ထိခိုက် ပြောစရာမလိုဘူး၊ မှတ်ထား..နောက်တစ်ခါ အဲဒီ စကားမျိုးထပ်ပြောရင် နှင့်ပါးစပ်ထဲကသွားတွေ အခွေလိုက် ကျွတ်ထွက်လာအောင် ရိုက်ပစ်မယ်..”

“ဘဝင် တော်တော့ဆို..”

“လာပါသမီးရယ်..တော်တော့ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ..”

ဒေါ်ကျင်က ထွက်လာပြီး ဘဝင်ကိုဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဝိုင်က အခန်းခံရုံမှာ မှီရပ်နေရကား မြေခိုင်ခိုင်ရပ်လိုက်ပြီးတာနှင့် ဒေါ်ပန်းသီရိကိုကြည့်ကာ..

“သမီးဒီထက်စော်ကား မခံနိုင်ဘူးအန်တီ..ဒီလိုပြဿ

နာမျိုး နောက်ထပ်မရှင်းရအောင် အန်တီရှင်းပေးပါ..”

“ဘာကိုလဲဝိုင်..”

“သူက ကလေးနဲ့ပဲ ပိုင်ကွက်နှင်းနေတာ..”

ဝိုင်က နီရဲနေသည့်ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ခုံတွေနဲ့ကပ်ထိ ရင်း မျက်ရည်တွေလည်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ စိမ့်ထွက် လာသည့် သွေးစတို့ကို လက်ခုံမှာမြင်လိုက်တော့ အံတစ်ချက် ကြိတ်၍..

“ကလေးကို ဒီအင်န်အေစစ်ပေးဖို့ သမီးတောင်းဆိုချင် တယ်..”

“ဘာ..”

“ဘယ်လို ဘယ်လို..”

လူကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာအနေအထားရဲ့ မဲက သူမ ဘက်မှာမရှိမှန်း ရိပ်မိလိုက်ကာ..

“သမီးပြောတာ ရှင်းသွားရင်ခွင့်လွတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့်.. ဒီလောက်တော့ သမီးဘက်က တောင်းဆိုခွင့်ရှိတယ်မို့လား.. စာလေးက ကိုနဲ့တူနေတဲ့အတွက် အန်တီတို့ ချစ်ခင်ကျေနပ်နေ စေမယ့် အမှန်ကို မသိရဘဲနဲ့တော့ သမီးသဘောထားကြီးမနေနိုင် ဘူး..”

“ဒါဆို အန်တီမေးပါဦးမယ်..ကလေးကိုလက်ခံနိုင်ပြီဆို ခုင် သမီးက နောက်ဆုတ်တော့မယ်ပေါ့..”

“ဆိုင်လို့လားအန်တီ..”

မေးရဲလိမ့်မည်လို့မထင်သောကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါ် ပန်းသီရိ အံအားသင့်သွားသည်။

ဝိုင်မျက်နှာသည် အသားနာတာရော ရင်ထဲကဝေဒနာ ပါ အရိပ်ထင်ကာ အကျည်းတန်ညိုမှောင်လာခဲ့လျက်..။

“ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲရောက်ပြီးမှ မကြိုက်တဲ့သကြားလုံးဖြစ် နေရင်တောင် အဲ့ဒီသကြားလုံးကို သူများကောက်စားလို့မရ အောင် သံတွေပေါ် ပြေးထွေးပစ်မှာ..”

စိတ်သဘောထားကောင်းရှာသူလေးပါလား..။

ဒီလိုရန်ငြိုးမျိုးကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ..။

အခန်း (၂၇)

ဒီတစ်ခါတော့ အကြံအောင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ကိုကိုမရှိ..။

“သားသားကို အသာလေးပွေ့ခေါ်သွားရုံပဲ..” လို့ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရင်း အခန်းထဲကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြေးဝင်လိုက် သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောသံကြားနေရသည်။ ဒါ ကိုကိုနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်မည်။

သားလေးခေါင်းက ဒဏ်ရာကလည်း တာမှကြွေးကြီး ထျယ်ကျယ်ဖြစ်သွားတာမဟုတ်ဘဲ သူပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် သားကိုခေါ်သွားတော့သည်။

ဘဝင်သားလေးနဲ့ ခွဲမအိပ်ခဲ့ဘူးပေ။ ခရီးသွားလာနေရင် တောင် မအိပ်မချင်း သားကို ကဗျာတွေဆိုပြခဲ့သည်။ လွမ်းတာ တွေပြောရင်း သားလေးမေးသမျှ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်တွေကို လည်း ဖြေပေးရင်းဖြင့် နားတစ်ဖက်မှာ ဖုန်းတင်ရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့ ရတာတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။

ခုလိုအတူရှိနေသားနဲ့ ခွဲမအိပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်း ကမှ မရှိခဲ့..။ ညဝတ်ဂါဝန်လေးကို အသာမ'၍ ခုတင်နားကပ် တာတော့ သားလေးက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေလျက်..။

ငါကတော့ လွမ်းလိုက်ရတာ သူကတော့အိပ်နေလိုက် တာ သိုးလို့..။

ဒေါသမဟုတ်ပေမယ့် မနာလိုစိတ်ပိစိကွေးတော့ ဖြစ် သွားမိသည်။ တကယ်ဆို သူ့အဖေနဲ့ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားတာ ဝမ်း တောင်သာ ရဦးမှာဖြစ်သည်။

သူမလည်း ဝမ်းသာပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ခွဲမ နေနိုင်ပေ။ ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာ သားလေးကိုပေးလိုက်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ သားရဲ့ဘေးမှာ ခဏရပ်ပြီး ပစ်စလက်ခတ်အိပ်ပျော် နေသည့် သားလေးကို တစ်ခါတည်း စည်းစည်းလုံးလုံးပါလာ အောင် ဘယ်လိုပွေ့ယူရမလဲ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

သုံးနှစ်လောက်ပဲပေမယ့် သားကသူ့အဖေနဲ့တူသည်။ ခြေတံလက်တံတွေကောင်းသလောက် ထွားလည်းထွားသည်။ ခုတင်ပေါ်ကနေ အသာလေးဆွဲချသွားဖို့က သိပ်တော့မလွယ်..

ထို့ကြောင့် ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်လေးဖြာနေသော သား မျက်နှာ ကို သေချာငုံကြည့်လိုက်ကာ ချိုင်းလေးကဆွဲလိုက်

ခါးလေးကဆွဲလိုက်နှင့် ခုတင်အစွန်းဘက်ရောက်အောင် တော် တော်ကြိုးစားယူနေရ၏။

ကြာကြာလည်းမနေရဲသဖြင့် သားကိုဖြစ်သလိုပွေ့ယူ တော့ဖို့ ခုတင်ပေါ် ဒူးလေးတစ်ဖက်ကွေးတင်လိုက်ကာ..။

“သားသားလေးရေ..တီလေးနဲ့အိပ်မယ်..နော်..”
တိုးတိုးလေးပြော၍ ပွေ့ယူလိုက်သည်။
“ကလေးဆိုတာ မိဘနဲ့ပဲအိပ်ရတာ..”

ဟင်..။

ဘဝင် အံ့အားသင့်ချိန်မရလိုက်မီ သူမရဲ့လက်မောင်း လေးတစ်ဖက်ကို နာရီကဆွဲယူလိုက်သဖြင့် နောက်ပြန်ဒေသိမ်း ဒေယိုင်လေး ပါသွားခဲ့ပြီး..။

“ကိုကို..ကိုကိုဘာလုပ်တာလဲ..”

အခန်းထောင့်အထိနောက်ကနေ ခါးကိုသိမ်းဖက်ပြီး ဒရွတ်တိုက်မတတ် ဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။ ဘဝင် အော်မိမှာစိုးလို့ ကြိတ်အော်နေပေမယ့်..။

“လွတ်နော်..ဘဝင်ဘာသာသားကို လာခေါ်တာ..”

“ဘယ်သူကခွင့်ပြုလို့ ဒီထဲဝင်ပြီးတော့လဲ..”

“သားရှိနေရင် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ဝင်မှာပဲ..ဖယ်ပေး..”

ဘဝင်က သူ့လက်ကိုအတင်းတွန်းချပြီး ရုန်းထွက်လိုက် ကာ သားဆီလှည့်ဖြေးလျှင်..။

“မင်း..”

“အား..”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ချာခနဲဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ချုပ်

ကိုင်ထားလိုက်ပြီ...။

“ဘယ်မှာမင့်သားလဲ...ငါ့သားမှာ အမေမရှိဘူး...”

“ဘာ..”

“ဟေ့..မင်း..”

ဘဝင် အသံကျယ်သွားပြီး လူကိုကိုင်ပေါက်တော့မလိုလို ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့မလိုလို...။

“မင်း လူလိုနားမလည်ဘူးလား...”

“လည်တယ်လေ...ကိုကိုကသာ မအေကို ရှေ့မှာထားပြီး စော်ကားနေတာ..ကိုယ့်ကိုလေးစားစေချင်ရင် သူများကိုလည်း လေးစားတတ်ရမှာပေါ့...”

“မင်းမှာဘာတွေလေးစားချင်ဖွယ် ရှိနေလို့လဲ..ကလေး မွေးထားပြီး အမေလိုအခေါ်မခံရဲတဲ့ မိန်းမမျိုး..မင်းကျမှ..”

“ခုမှတွေ့ဖူးတယ်ပြောမလို့လား...အဲဒါဆို မေ့သွားလိမ့်မယ် သေချာကြည့်ထားလိုက်..”

“မလိုပါဘူး...ဒီနေ့ကစပြီး သားကိုမင်းထိန်းခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ မင်းမှတ်သွား...”

“ဘာ..”

“မင်း တိုးတိုးမပြောတတ်ရင် ခုထွက်သွားလိုက်တော့..”

“သားမပါဘဲမသွားဘူး...ဘဝင်က သားနဲ့ခွဲအိပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး..”

“အပိုတွေရွတ်ဖတ်ပြမနေ့..မင်းကိုယ်မင်း တီလေးလို့ခံယူထားတည်းက ကလေးအပေါ်ဘယ်လို ချစ်ခင်ကြင်နာနေသလဲဆိုတာ ပြောဖို့မလိုဘူး...”

“နေပါဦး...ကိုကိုကရော ဘယ်လောက်တောင် ဝတ္တရားကျေတဲ့ အဖေမို့လို့လဲ..”

နာရီ အသံထွက်မလာခဲ့ပေ...။ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီပန်းနုရောင်က မှန်ပြာသောမီးရောင်လေးကြောင့် အနုမြူရောင်လို ဖြစ်နေလျက် ဖြူဝင်းသည့်မျက်နှာက ဖြူဖက်ဖက်ပြာလဲ့လဲ့နှင့်...။ ဘဝင်က သူ့မျက်နှာကို ပိုနီးအောင်တိုးကြည့်ရင်း...။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော်လှပြီ ထင်နေတဲ့လူတွေလောက် အတ္တကြီးတာမရှိဘူး သိရဲ့လား...တစ်တောင်ထက်မြင့်သော နောက်ထပ်တစ်တောင်ဆိုတာ အမြဲတမ်းရှိတယ်တဲ့ မကြားဖူးဘူးလား...သိပ်မာန်တက်မနေနဲ့၊ ချို့ယွင်းချက်မရှိတဲ့လူဆိုတာလည်း မရှိဘူး...ကိုကိုမှာမရှိတဲ့ ကောင်းမွန်ခြင်းမျိုး ဘဝင်မှာ မရှိဘူးလို့ ကိုကိုပြောနိုင်သလား”

သူဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွားကာ စကားတွေမလစ်ဆန်အောင် ပြောနေပေမယ့် သူများမလှုပ်နိုင်အောင်လည်း ချည်တုပ်ပြောသွားတတ်သော နှုတ်ခမ်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း စွာတာတာနှုတ်ခမ်းတို့နှင့် ရေပစ်မဝင်အောင် ပြောတတ်နေဆဲရှိကာ ပိုမိုပြောင်မြောက်သော ဥပမာ ဥပမေယျများနှင့်...။

“ဘဝင် ဒီကိုလာတာ ကိုကိုနဲ့ပြန်ပြေလည်ချင်လို့ သားလေးကိုလာပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုကိုနဲ့ပဲပေးမအိပ်နိုင်ဘူး...”

ဘဝင်က အနိုင်ပိုင်းပြောပြီး သားဘက်ကိုပြန်လှည့်

သည်။

သို့သော်...

နာရီက သူမလက်လေးတစ်ဖက်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်
တာ..။

ကိုကို..။

ဘဝင့်ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲခါသွားသည်။ သူမတစ်ကိုယ်
လုံးကို မွေဖက်ထားရင်း တမ်းတမြတ်နိုးစွာကျရောက်လာသည့်
အနမ်းတစ်ရှိုက်သည်..။

ဆောင်းနှင်းမှုန်တို့ကြားမှာ နှင်းကိုခွင်း၍ ဖြာဆင်းလာ
သော နေခြည်နုနုကဲ့သို့၊ ဒါမှမဟုတ် နွေနေ့ခင်းမှာ သောက်သုံး
လိုက်ရသော ဖန်ပြာခွက်နှင့် ကျောက်စက်ရေလိုလား..။

ကြည်နူး၍ရင်ခုန်နွေးထွေးသော သက်ဝင်ခြင်းဖြင့် ကြာ
ရှည်စွာဖြန့်ခင်းနေခဲ့သော အနမ်းတွေထဲမှာ ဘဝင်ကိုကိုကို မြတ်
နိုးစွာ ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

ကိုကိုရဲ့ ယုယမြတ်နိုးခြင်းတွေကို သူမပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီ
လား။

“ကိုကို ဘဝင့်ကို..”

“နောက်တစ်ခါ ဒီအခန်းထဲကို ထပ်ဝင်မလာနဲ့..”

“ဟင်..”

အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာမှတောင်ပြန်မပြောနိုင်..။

ဘဝင့်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲကစွာ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်လျှင်..။

“ကိုကိုက ဘဝင့်ကိုပြန်ချစ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား..”

ကိုကို ဖြေလေ..ဘာလို့နမ်းတာလဲ..လို့..”

နာရီက ဒီတိုင်းလက်ကိုဆွဲခေါ်သွားကာ တံခါးအပြင်
ရောက်အောင် တွန်းလိုက်ပြီးမှ..။

“မချစ်ဘူး..”

“ဘာ..”

ဘဝင် အတင်းပြန်ဝင်မည်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးက
ဝိတ်သွားခဲ့လျှင်..။

“ကိုကိုနော်..ကိုကို လူလည်ကျတာသိလား..ကိုကိုညစ်
ဖတ်တာ..”

ဘဝင် တံခါးကိုထုပစ်မလို့ လက်ရွယ်သည်။

ပြီးမှပြန်ချကာ..။

“လူညစ်ကြီး..ရှင်ကြီးကိုမုန်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါအဲဒီ
ဆိုလုပ်ကြည့်..တကယ်ပြောတာ လုပ်ရဲရင်လုပ်ကြည့်..”

အင်း

အခန်း (၂၈)

“မြေးလေးမေမေရော..”

“တီလေးအိပ်နေတုန်းပဲ...သားသားလေး သွားနှိုးတော့ တီတီ ခုမှပြန်အိပ်တာတဲ့..”

စက်လေးက ကိတ်ခြောက်နဲ့နို့နဲ့စားရင်း သွက်လက်စွာ ပြောသည်။ ဒေါ်ကျင်က ချောကလက်တောင့်တွေပါသည့် မုန့် ဘူးကို ဖွင့်နေရင်းရယ်ကာ..၊

“ဟုတ်တယ်မမကြီး...အဲဒါတွေ သူပဲချက်ပြုတ်စီစဉ်သွားတာ..ဆွမ်းတော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကပ်တယ်၊ ပြီးမှ ပြန်ဝင်အိပ်တာ”

“အင်း...ပြန်အိပ်တတ်တဲ့အကျင့်လေးလည်း ပျောက်

ရွတ်ဖတ်စာအုပ်အုပ်စု

အောင်သင်ပေးဦးမှ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိပြောပြီးမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သတိရသည်။ ဝိုင်က တည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် စားသောက်နေပေမယ့် သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက တော်စီဝိုင်းမှာ ရှိသမျှလူတွေဆီ မကြာခဏ ဝှေ့နေတတ်လျက် စူးစိုက်ဆုံးက စက်လေးထံမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့သမီးကို အန်တီပြောထားတဲ့ကိစ္စ သမီးဘယ်လိုသဘောရလဲ..”

“ရှင်..”

“ဪ...သမီးကို ကုမ္ပဏီမှာ အရင်လိုပြန်လုပ်ဖို့လေ..”

ဝိုင်က ယဉ်စေအပြိုးနှင့်ကိုင်ထားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်တို့ လွှတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်လေးခါ၍မော့သည်။

ပြီးတော့ နာရီကိုကြည့်၍..၊

“ဝိုင်ကို ကိုကိုတအလုပ်ထုတ်ထားတာလေ..သူကမခေါ်ဘဲနဲ့တော့ ဝိုင်မလုပ်ချင်ပါဘူး..”

နာရီက ကော်ဖီသောက်ရင်းလှမ်းကြည့်သည်။ ဒီကိစ္စကို ခုမှသိပုံလည်းပေါ်ကာ.. ။

“ဘာအတွက်လဲမေမေ..”

“သားတစ်ယောက်တည်း ကုမ္ပဏီမှာဖြစ်နေလို့လေ၊ သားရဲ့ လူသစ်တွေရှိပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်နဲ့နားလည်မှုရှိထားတဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်မှ..”

“ရပါတယ်မေမေ..အဟောင်းဆိုတာ အသစ်ကနေလာတာပါပဲ၊ လူသစ်ဖြစ်တော့လည်း စိတ်ကူးသစ်အကြံဉာဏ်သစ်

တွေ ရတာပေါ့..”

ထောင်တန်းကျတော့မယ့်အဖြစ်ထိ ရှုပ်ထွေးနေတာ တောင် အကြံဉာဏ်သစ်တွေ ရမယ်တဲ့လား..။

ဝိုင်ကော်ဖီပန်းကန်ပြန်ကိုင်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိကတော့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်လျက် ပြောရခက် သည့် စကားတို့နှင့် လည်နှင်နေခဲ့သည်။

ပြဿနာတွေရှိနေတာကို ဖုံးဖိပြီး အရောက်ပို့ချင်တာ မျိုးတော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ထဲပြန်ရောက်သွားပြီးမှ ဒါ တွေသိသွားတာက ပိုကောင်းမည်လို့ ထင်နေမိသည်။

ဝိုင်ကတော့ ဒေါ်ပန်းသီရိ မပွင့်လင်းနိုင်ဘဲ လည်နှင်နေ တာကို ကြိတ်မဲ့နေမိကာ၊ အသာလေးချောင်ပိတ်ထည့်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သားနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ဝါးရိုက်ထားပါ လား..လို့တွေးပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမိသည်။

“ဒါပေမယ့်သားရယ်..မေမေထင်တာကတော့..”

“ရေမသောက်နဲ့ဦးလေ..”

နာရီက စက်လေးကိုင်လိုက်သည့် ရေနဲ့ဖန်ခွက်ကို ဖမ်း ကိုင်ထားလိုက်ပြီးမှ..။

“နို့တွေသောက်တအများကြီးပဲ..အစားစားပြီးစ ရေ တန်းသောက်တာလည်း မကောင်းဘူး..”

“သားသားလေး ရေသောက်ချင်လို့..”

“မသောက်နဲ့ဦး..ခဏလေးပဲစောင့်..”

ပြောနေရင်း ကလေးကိုထိုင်ခုံပေါ်က ဆင်းစေကာ သူ ပါထရပ်လိုက်လျှင်.. ၊

“သားကနေ့လည်မှ သွားရမှာဆို..”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ..နည်းနည်းနောက်ကျမှ သွားမှာဆို ပြောတာ..”

မနက်တုန်းကတော့ ဦးလေးလုပ်တဲ့လူက ကော်ဖီတောင် ဓတ်တပ်ကနေသောက်ပြီး အရေးတကြီးထွက်သွားခဲ့သည်။

သူမမှာတော့ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ကြီးထွားနေလို့လဲ ဆိုပြီးကို ထွတ်ထွက်သွားတည်းက စိတ်တွေဘယ်လိုမှ မငြိမ် သက်နိုင်..။ သားကတော့ ဘာမှမထူးခြားသလိုပါလား..။

မအေရှေ့မှာမို့ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးပြီး ဟန်ဆောင်နေတာ လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှဖွင့်မပြောတာလဲ..။

ကလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားသည့်နာရီကို လိုက် ကြည့်ရင်း ရင်မောနေမိ၏။

“တင်း တောင်..”

“ဟော..”

အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်သံကြောင့် ဒေါ်ပန်းသီရိခေါင်းထောင် သွားသည်။ သိပ်မကြာခင် ဒေါ်ကျင်ပြန်ဝင်လာကာ..။

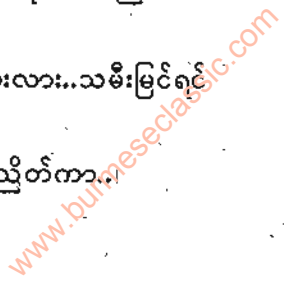
“လူလေးရဲ့ဧည့်သည်တွေမမကြီး..”

ဧည့်သည်တွေဆိုပါလား.. ။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် ဝိုင်ကလည်း အိမ် ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်နေတာဖြစ်ကာ..။

“ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေများလား..သမီးမြင်ရင် သိမှာပေါ့..”

ဝိုင်က ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ကာ..။

“တော်တော်များများတော့ သိပါတယ်..”

“သိရင် ခဏလောက်ထွက်ကြည့်ပေးပါလား..”

“ကိုဧည့်ခံနေမှာပေါ့အန်တီသီ..သမီးကို ဘာမှဝင်မပါနဲ့ လို့ ပြောထားခဲ့တာ..”

“ဪ..ခက်လိုက်ပါတီ..”

ဒေါ်ကျင့်ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း

အနားမှာမတွေ့..။

“သားနဲ့သူ့လေးလေး ကုမ္ပဏီမှာပြဿနာတစ်ခုခု ရှိတဲ့ပုံပဲ..အဲဒါကြောင့် အန်တီက စိတ်ပူလို့ပါ..”

မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည်။

ဒါပေမယ့်..။

“ကိုကမာနကြီးတယ်..ဝိုင်ကလည်း သူ့လောက်မဟုတ် ရင်တောင် ဒါမှဝင်ပါခွင့်မရရင် ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားမှာမှ မဟုတ် တာ..သူ့ကိုယ်တိုင် လာပါကူပါလို့ ပြောမလာဘဲနဲ့တော့ ဝိုင်ဘာ မှ ဝင်မပါချင်ဘူး အန်တီ..”

သူမကလည်း ဖွင့်ပြောလာသည့်နောက်..။

“ဖေဖေက ဘယ်ကိုသွားတာလဲဟင်..”

“အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ပါကလေးရယ်..”

“သားသားလေးလည်း လိုက်လို့မရဘူးလား..ဖေဖေက သားသားလေးကိုလည်း မခေါ်ဘူး..”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ ကလေးတွေကိုခေါ်လို့မရဘူး လူ လေးရဲ့..”

စကားသံတွေကို အရင်ကြားနေရကာ မြင်ကွင်းထဲကို

ဝင်လာတော့ စက်လေးကို ဒေါ်ကျင့်က ချီထားလျက်..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမကျင်..သားက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့လျက် နေရာမှ ကမန်းကတန်းထရပ်မေးအည်။

“ဧည့်သည်သုံးယောက်နဲ့ ထွက်သွားတယ်မမကြီး..က လေးကို အထဲခေါ်သွားခိုင်းလိုက်လို့..”

“ဧည့်သည်တွေက ဘယ်အရွယ်တွေလဲ..ဘာတွေပြော တာ ကြားလိုက်လဲဟင်၊ နင် နည်းနည်းပါးပါး ကြားလိုက်တာမရှိ ဘူးလား”

“မသိလိုက်ဘူးမမကြီး..လူလေးက စိတ်တိုနေတဲ့ပုံ ဝေါက်နေလို့..”

“ဘာ..”

ဘုရား..ဘုရား..။

ဒေါ်ပန်းသီရိ ရင်တွေတုန်လာတာကို လက်နဲ့ပြန်ဖိထား ခိုင်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်သွားဖို့ရှိရင် မအေကို ပြောဘဲ ဘယ်တုန်းကမှ မသွားတတ်ခဲ့တဲ့သူ..။

ပြဿနာနဲ့ထလိုက်သွားရတာ သေချာနေပါပြီ..။

ဝိုင်ကိုအားကိုးမနေဘဲ ကိုယ့်ဘာသာအိမ်ရှေ့ထွက်လာ ခြင်း အကဲခတ်မေးမြန်းကြည့်သင့်ပါလျက်နှင့် သူမနောက်ကျခဲ့ သည့်၊ တယ်လီဖုန်းကိုလိုက်ရင်း ဘုရားတရင်း ဆုတောင်းနေမိ တာ သားလေးအန္တရာယ်ကင်းဖို့..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၉)

“အန်တီသွားအိပ်လေ..သမီးပဲ ကိုကိုစောင့်လိုက်ပါ့မယ်”
 “ရပါတယ်သမီးရယ်..အိပ်ရာထဲဝင်နေလည်း အိပ်လို့
 ပျော်မှာမှ မဟုတ်တာ..”

သားဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့
 ရင်ဆိုင်နေရသလဲ..။

ကိုထွတ်ကိုမေးတော့လည်း မသိဘူးဆိုတာထက်ပိုပြီး
 ဘာမှမပြော..။

“ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူဖြေရှင်းပေးဖို့ ကြိုးစားမ
 တာပါ ဒါပေမယ့် မမသားက သူဖြစ်တယ်ဆိုတာချည်းပဲ..”တဲ့-
 အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ပြန်လာတတ်ကာ အချိန်မဟုတ်

ဘဲ ဖုန်းသံကြားပြီး ထထွက်သွားရတတ်၏။ ခုလည်း ညနေ
 မစောင်းခင်က ပြန်ရောက်လာပြီး ပြန်မသွားရတော့ဘူးလို့လို
 ကလေးအတွက်ဝယ်လာသည့် ကစားစရာတွေကို ဒီလိုကိုင်
 ဒီလိုဆော့နဲ့ အတူကစားပေး နေဦးမည်။

ညကိုးနာရီလုံးခါနီးမှ အလုပ်ကိစ္စရှိလိုဆိုပြီး ထွက်သွား
 လိုက်တာ ဆယ့်တစ်နာရီလုံးတော့မည်။ ဒေါ်ပန်းသိရီ ပုတီးစိတ်
 နေရင်း ဧည့်ခန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိတာ
 ဘယ်နှစ်ခေါက်မှန်းမသိ..။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတဲ့အထိ ဝိုင်လည်းနာရီငြုကြည့်ရင်း ဟို
 လျှောက်ဒီလျှောက် ရှိနေသေးသည်။

ဘဝင်နဲ့စက်လေးတို့ အပြင်ထွက်လာကြကာမှ..။

“အမေ..ကိုကိုပြန်မလာသေးလို့လားဟင်..”

“အေး..ဟုတ်တယ်၊ မြေးက တရေးနီးလာတာလား..”

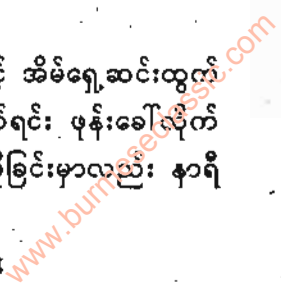
မေးပြီး သေချာကြည့်ကာ..။

“ဟင်..မြေးကငိုနေတာလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေရယ်..သူနီးလာတော့ သူ့အဖေအိပ်
 ရာမဟုတ်ရမလားဆိုပြီး ပို့ခိုင်းတော့တာပဲ..”

“မြေးရယ်..မြေးဖေဖေက အလုပ်ပြန်နောက်ကျနေလို့
 မေမေနဲ့ခဏသိပ်ထားတာလေ..”

ဝိုင် နားကြားပြင်းကတ်လာသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဆင်းထွက်
 ထာခဲ့ရင်း အမှောင်ထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်
 သည်။ ဒါပေမယ့် တတိယအကြိမ်ခေါ်ဆိုခြင်းမှာလည်း နာရီ
 ထဖုန်းမကိုင်..။

ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်မရမက ခေါ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ စောင့်လိုက် ခေါ်လိုက်နှင့် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲသွား၏။ ပြန်တက်လာတော့ အိမ်ထဲ ကစကားသံတို့သည်..။

“ကျွန်တော့်ကို နှိုးလိုက်တာမဟုတ်ဘူးမမရယ်..ကျွန် တော်လိုက်သွားကြည့်ပေးမှာပေါ့..”

“နင်လည်းညဉ့်နှက်မှ ပြန်လာပြီးအိပ်တာလေ..မြေး လေးကလည်း ဖအေနဲ့အိပ်မယ်ဆိုပြီး ထဂျီနေလို့ဘဝင်မနည်း ချောနေရတယ်..”

“ကောင်လေးပြန်မလာတာ ကလေးကဘယ်လိုလုပ်သိ မှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင် လေး ဝိုင်ကိုခေါ်ပြီး အလုပ်အတူလုပ်ဖို့ပြောနေတာကို..”

“ပူမနေပါနဲ့မမရာ သူ့အလုပ်သူသိပါတယ်..ကောင် လေးပြောတာလည်း မှန်တာပဲဟာ..”

“ဘာကိုမှန်တာလဲ..”

“ဝိုင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလေ..အိမ်မှာလည်း ဇနီးနဲ့ သားနဲ့၊ သူမလျှော့ချင်သလို ဘဝင်ကလည်းနောက်ဆုတ်မှာ မ ဟုတ်ဘူး..အဲဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့ပွဲတက်နေရင် နောက်တစ် ယောက်က နှစ်နာမယ်လေ..”

“နင်ပြောတာက..”

“သူဘယ်သူကိုမှ သားမယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေတာ မှမဟုတ်ဘဲ အဲဒါကိုက နှစ်ယောက်စလုံးကို ကောင်လေးထည့် တွက်ပေးနေတာ သိသာတာပဲ..ဝိုင်ကိုကုမ္ပဏီမှာ လင်မယားအ

ဖြစ် တွဲမထွက်ချင်တာက ကျွန်တော်တော့ ကောင်လေးမမှားဘူး ထင်တာပဲ”

ဝိုင်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေမခံချင်စိတ်တွေ တဆစ်ဆစ် တိုးလာခဲ့သည်။ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့စကားတွေ ဗလစ်ဆန် အောင်ပြောပြီး သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်ရမှန်းလည်းမသိတဲ့ ဘဝင်လို မိန်းမကို ကိုယ်နဲ့နှိုင်း ယှဉ်ရွေးချယ်နေတယ်ဆိုတာ ခံရခက်နေ သည်။

ပြီးတော့ သူမဘဝမှာ နာရီတစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ခဲ့ သည်။ နာရီကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘဝင်တို့ သားအမိနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အမည်းစက်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်စွာဖွတ် တိုးဝင်ခဲ့တာပါ။

သူမ ပေးဆပ်ပြီးချစ်နေခဲ့ရသမျှ ပြန်ရတာဒါပဲလား...၊ ဦးတင်ထွတ်ကားသော့ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲကထွက်လာ တော့ ဝိုင်ကိုမြင်သွားကာ..။

“ဪ..”

တစ်ချက်တော့ အမ်းသွားပုံပေါ်၏။

“မအိပ်ကြသေးဘဲကိုး..”

လို့ ပြီးတော့မလိုမျက်နှာနှင့်ပြော၍ ကားဆီတန်းထွက် သွား၏။ သူမ နာကျင်မှုတွေနှင့် ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်လာကာ..။

“အန်တီသိ သွားအိပ်လေ..သမီးပဲစောင့်နေလိုက်မယ်..”

“အင်..တစ်ခုခုသိရအောင်တော့ စောင့်နေချင်သေး တယ်”

“သူလည်း လူပျိုပေါက်စလေးမှ မဟုတ်တာအန်တီရယ်

ပြဿနာရှိနေပေမယ့် သူ့ဖြေရှင်းနိုင်သေးလို့ အိမ်ကိုဘာမှမပြောဘဲ နေတာဖြစ်မှာပါ...ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်လာရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ မနေပါဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ အံ့သြသွားသည်။ သူမမျက်နှာလေးက ဒေါသအရိပ်တွေကို ခံစားမိနေသဖြင့် နားလည်ရခက်သွားခဲ့သည်။ မောင်လေးပြောသွားတာများ ကြားသွားတာလား...၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိခင်တစ်ယောက်ကို စိတ်ပူခွင့်မပေးချင်အောင် ပြောဆိုဖယ်ရှားလာတာတော့ ဘောင်ကျော်နေပြီထင်သည်။

“အန်တီသီ သွားအိပ်လိုက်ပါ...ကိုပြန်လာရင် ဝိုင်လည်း ဆွေးနွေးစရာ ရှိသေးတယ်..”

“ဘယ်လို..”

“မတတ်နိုင်ဘူးအန်တီ...သူမှာပြဿနာရှိနေပေမယ့် ဝိုင်လည်းဒီထက်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး...ရထားတဲ့ကြီးလို ချိတ်သမျှတွေ တွေခေါင်းခံဆွဲပြေးနေရင် လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာရှိသေးတယ်..”

အလို..၊

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ..၊

“အန်တီတို့လည်း လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေလာတဲ့လူတွေပါ..သမီးကဘာကိုဆိုလိုတာလဲ..”

“ဝိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ တစ်ခြမ်းကိုပဲပြောတာပါ..ရိုင်းသွားရင် ဆောရီးပါအန်တီ၊ ကိုနဲ့ ဒီညသေချာဆွေးနွေးချင်တယ်.. အန်တီလိုပဲ ဝိုင်ရင်ထဲမှာမွန်းကျပ်နေတာတွေကြောင့် ဒီညအိပ်ရာ

ဝင်လည်း အိပ်လိုရမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဘယ်လိုထင်သွားသွား နောက်ပိုင်းမှာဘယ်လိုနေနေ ခံစားလာရတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရဦး ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူမ မှေးခနဲပျော်သွားခဲ့တာ မျက်လုံးတွေကျိန်းစပ်နေမှ သတိထားမိ၏။ ဦးတင်ထွတ်က အိမ်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်ကာ နောက်မှာကားသိမ်းနေသည့် အသံကြောင့် နာရီပါလာပြီမှန်း သိလိုက်သည်။

အိမ်သားတွေမှာ အိမ်တံခါးသော့တွေ ရှိထားကြပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်ယောက်အပြင်မှာ ညဉ့်နက်နေလျှင် ဒီလိုပဲ ထိုင်စောင့်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ညဦးကပဲ ဒေါ်ပန်းသီရိ ပြောပြနေသေးသည်။

စားပွဲပေါ်က သော့တွဲနှင့်ဖွင့်နေသည့် တံခါးကိုကြည့်ကာ ကိုယ့်ကိုခေါ်မရ နှိုးမရဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ဝင်လိုက်ရတာများလားလို့ တွေးမိပြီး စိတ်တော့သိပ်မလုံ..၊

ပြီးမှ လက်ကနာရီငုံကြည့်ပြီး စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ နာရီက အဖြူအနက်ကြောင်ကျားသောပိုရှုပ်ပေါ်မှာ ကုတ်အတိုအနက်ထပ်ဝတ်ထားသည်။

ဘောင်းဘီအနက်နှင့်ထင်းနေကာ တံခါးနားရောက်လာတော့မှ အိမ်ထဲကမီးရောင်နှင့် နီးမြန်းနေသောမျက်နှာကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ထို့ပြင် ဝင်လာပြီး တံခါးလှည့်ပိတ်စဉ် လူကယိုင်ခနဲ

ဖြစ်သွားလျှင်..၊

“ကျွတ်..”

သူ့ဟာသူ့မကျေနပ်သော စုတ်သတ်ခြင်းနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၏။

“ကို..”

ဝိုင်က သူ့ဘေးသွားပြီးမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ကာ..၊

“ကို အရက်သောက်လာတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေရင် အရက်သောက်လိုက်တာနဲ့ ပြီးပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးကို..”

“မင်း ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတာဆိုရင် အခုသွားအိပ်လို့ရပြီ” ပြောလိုက်တဲ့ပုံစံက..၊

နာကျင်မှုကို လွယ်ပိုးထားရသည့်ရင်ဘက်ထဲက ဒီလောက်ထိ သည်းခံဖို့တော့ ခွင့်မပြုခဲ့ဘဲ..၊

“ဝိုင်က ကိုယ့်ဆီက အိပ်မိန့်ကျဖို့အတွက် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“ဟုတ်လား..”

မျက်တောင်ဖျားတို့စင်းကျနေသည့် မျက်ဝန်းတို့က ဝိုင်မျက်နှာလေးပေါ်မှာ စူးစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ဝေဝေနေခဲ့လျက်..၊

“အိုခေ..အစ်ဆိုးခေ..”

တံခါးမှာ ပန်းကပ်မီခြင်းကိုခွာ၍ အထဲကိုခြေလှမ်းပြင်လျှင်..၊

“ကို..”

“ဟေ့..”

သူ့လက်မောင်းကိုနောက်ကနေဆွဲ၍ အတင်းမျက်နှာခြင်းဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် နာရီကသူ့မလက်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ကာ..၊

“မူးနေတာက ကိုယ်ထင်တယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဘာလဲ၊ ကိုကို ဝိုင်ကရစ်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား..”

“မဟုတ်ရင်လည်း ထပ်မဆွဲနဲ့တော့..ကိုယ်အရမ်းပင်ပန်းနေလို့..ဆောရီး..”

သူထွက်သွားပြန်သည်။ ဝိုင်ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်ဖို့ မလိုသော မျှတခြင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အခွင့်အရေးရှိတဲ့အတိုင်း နောက်ကထပ်လိုက်သွားမိသည်။

နာရီက ယိမ်းထိုးနေလောက်အောင် မူးတာမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာစိုက်ခနဲဖြစ်သွားတတ်လျက် ခြေစုံရပ်နေလိုက် ဆက်လျှောက်သွားလိုက်..၊

“ကို ခဏလေး..”

ဝိုင် သူ့ရှေ့ရောက်အောင် ပြေးသွားလိုက်မိရင်း..၊

“ကိုကို ဝိုင်ဒီညမေးမှဖြစ်မယ်ကို..အလုပ်ထဲမှာပြဿနာပေါ်နေတဲ့အထိ ကိုကဝိုင်ကိုမခေါ်ဘဲ ကြိုတင်ဖြေရှင်းနေတယ်..ဝိုင်က ကိုအတွက်အဲလောက်တောင် မလိုအပ်တဲ့သူစိမ်းဖြစ်သွားတာလား..”

သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်မရှည်ချင်းတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တွေ့ထည့်ထားပြီး ဒီတိုင်းချုပ်နားထား

နေခဲ့သည်။

နက်ပြာရောင် ဖဲသားအင်္ကျီဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆံပင်ရှည်တွေ ဖြန့်ချထားသည့် ဝိုင်းမျက်နှာလေးကမီးရောင်အောက်မှာ ဖွေးဖွေးနုနုလေး ရှိနေသည်။

သို့သော် ဒေါသဖြစ်နေသောမျက်ဝန်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့၏ စူးရဲတင်းပြတ်ခြင်းက သူမ၏အလှတရားတို့ကို ရင့်ရော်သွားစေလျက်..။

“ရပါတယ်..ဝိုင်းကိုတမင်ခွဲခြားနေတာဆိုရင်လည်း ထားလိုက်နိုင်တယ်..ဒါပေမယ့်ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုရဲ့မဟေသီက ဝိုင်းပါပဲလို့ လူသိမခံချင်တာလား..ဇနီးအဖြစ်ရပ်တည်စေချင်လို့ အတွင်းရေးမှူးအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်တာလား..ဝိုင်းဘာမှန်းမသိဘဲ သို့လောသို့လော တွေးနေရတာကို စိတ်ကုန်နေပြီကို..”

“ဝိုင်း၊ စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းတာက မင်းအချိန်အခါမသိဘဲ ကိုယ့်ကိုမေးခွန်းတွေထုတ်နေတဲ့ကိစ္စပဲ..”

သူ့ဆီက အရက်နဲ့ရနေပေမယ့် အနံ့သည်မွှေးပျံ့ပျံ့ဆွဲဆောင်နေလျက် သူမစွဲလမ်းခဲ့ရသော ရီဝေညှိုငင်သော မျက်ဝန်းတို့သည်။

“မင်းမေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကိုပြောရမှာထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေတယ်.. အဲဒီတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောက်ယှက်ပါနဲ့..”

ပြောပြီး သူမပခုံးလေးကိုတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားရုံပေမယ့် နာရီကတော့ မူးနေသည့်အရှိန်ဖြင့် နံရံဘက်ကို လဲပြိုကျသွားလျှင်..။

“ကို..”
ဝိုင်းကမန်းကတန်းပြေးထုလိုက်လျှင် ဒူးထောက်လျက် ထိန်းနေရင်း ဝိုင်းတွဲထူနေတဲ့အတိုင်း ပါလာပြီးမှ..။

“အိုခေ..အိုခေ..”
ဝိုင်းကိုသူ အတင်းတွန်းဖယ်နေပြန်သည်။
“ရပြီ..ရောက်ပြီ၊ ဖယ်..သန့်ခံယူ..”

“လင်မယားချင်းတောင် ကျေးဇူးတင်နေရသလားကို.. အခန်းထဲထိ ဝိုင်းလိုက်ပို့ပါမယ်..တော်ကြာ..”

“နီး..”
ခေါင်းခါပြီး ဝိုင်းကိုဖယ်ကာ အခန်းတံခါးဆီသူ့ဘာသာ ရောက်အောင်သွား၏။ မူးနေမှန်းသိသာပေမယ့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ယိမ်းယိုင်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်တာမှန်သည်။

ဒါပေမယ့် ဝိုင်းကလည်း ကိုကိုပြုစုယုယပေးချင်တာပါ။ လက်ထပ်ပြီးတည်းက ဟိုအရင်အလုပ်လုပ်နေကြတုန်းကထက်တောင် စိမ်းသက်ဝေးကွာသွားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုနာကျင်မိရလျက်..။

“လာပါကိုရယ်..ဝိုင်းကိုတွဲပါ..”
“ရတယ်..ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

ဝိုင်းက အနားကပ်ဖို့ကြိုးစားသမျှ နာရီကပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ပြီး တံခါးကိုလည်း မဖွင့်ဘဲကျောကပ်မိုထားကာ..။

“ကိုယ်မူးနေတယ်ဝိုင်း..မူးနေတဲ့အသိတွေနဲ့မင်းနဲ့..”
“ဝိုင်းက ကိုမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား..”

နှုတ်ကမဖြေဘဲ သူခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းသွား

သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းပဲခါနေကာ..။

“အဲဒါမျိုးမှားလွင်းလို့မဖြစ်ဘူး..အိုခေ ဘိုင့်..”

ဝိုင်ရှက်၍ နားကျင်မိကာ မျက်ရည်တွေစုလာခဲ့သည်။ ကိုယ်ရှိနေသဖြင့် အခန်းတံခါးတောင် ဖွင့်မဝင်ဘဲပုတ်ကာတားဆီးနေသည့် အဖြစ်မှာ သူမ ဘာရပ်လုပ်နေမိတာလဲ..။

နေနာရီဆိုတဲ့ယောက်ျားက သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ ကုမ္ပဏီမှာ မနာလို သူတွေ ပြောတဲ့စကားလို့ သူမဘေးချိတ်ထားခဲ့ပေမယ့် နာရီအပြုအမူအပြောအဆိုတွေက သက်သေပြနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ထံမှ အချစ်တစ်ခုကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် သူမ အရာရာနဲ့ စွန့်လွှတ်ရင်းနှီးခဲ့မိတာမှားခဲ့ပြီလား..။

အခန်း (၂၀)

သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးသေချာလှည့်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးကိုကျောပြန်မှီ၍ မျက်လုံးတွေမှိတ်ရင်း ခဏငြိမ်နေမိသည်။ ခေါင်းတွေအုံ့ခဲမူးဝေနေသည်။ သောက်တာများသွားတိုင်း သူဒီတိုင်း ဖြစ်တာသိပေမယ့် သောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူများ တကာလို တစ်ရေးနိုးမှမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးတွေကိုခဏခဏ ခိမှိတ်ခေါင်းခါနေမိသဖြင့် ခေါင်းကစောစီးစွာ ကိုက်စပြု၏။

ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ခုတင်ပေါ်လှမ်းပစ်တင်လိုက်စဉ်.. ထလေးကိုသတ်ရက်ာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သားလေး ဒီထဲမှာလာအိပ်နေတာလား..။ ကလေးပေါ်အင်္ကျီပြုတ်ကျသွားပြီဆိုသည် အသိနှင့်ရှေ့

တိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေစူးစူးသွားခဲ့သည်။

ဘဝင်...၊ အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးအပြင် ဘောင်းဘီရှည်လေး ဝတ်ထားသေးသည်။ မွေးရာပါကောက်ကွေ့နေတာဖြစ်သော ဆံနွယ်တွန့်တွန့်လေးတွေက ပခုံးကြားမှာတစ်ချို့ အိပ်ရာပေါ်မှာတစ်ချို့ ဖရိုဖရဲလေးဖြန့်ခင်းနေ၏။

သားလေးက ခုတင်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဖက်လုံးလေးခွလျက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေရာတကျလေးအိပ်မောကျနေပေမယ့် သူမက ခေါင်းအုံးတခြား လူတခြားနှင့် ခေါင်းရင်းပိုင်းထိ တိုးတက်ပြီး ကန့်လန့် ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းချင်းတိုးရင်း သူမမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်မိသည်။ ဘေးတစ်စောင်းလေး ငိုက်ကျနေသည့်မျက်နှာလေးက ကော့ထင်းနေသော နှာတံလေးနှင့် နားသယ်စပ်လေးတွေက စိမ်းမှောင်နေ၏။

အိပ်ပြီဆို သူ့ရင်ခွင်ထဲအတင်းတိုးဝင်ကာ လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းတင်အိပ်ရမှ...၊ အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတာနှင့် အကွေးလိုက်လေးခေါင်းရင်း ရောက်နေလဲ...၊ မဖြစ်ဘူး...ဒါကိုကိုအခန်း၊ မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားကာ ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်လျှင်...၊

“ကိုကို..”

နာရီမျက်နှာနဲ့သူမ မျက်နှာတိုက်တော့မတတ် နီးကပ်သွားကာ..၊

“ကိုကို..ဟို..ဘဝင်က..”

ရုတ်တရက်လန့်သွားကာ ဖျတ်ခနဲနောက်ဆုတ်ထိုင်လိုက်မိ၏။ ညမီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့လေးအောက်မှာ တခြားသောအ

ဆောင် အဆင်းတွေကို သတိမထားမိခင် အရက်နဲ့ကိုအရင်ဆုံးရဆိုက်ပြီး...၊

“ကိုကို အရက်တွေသောက်လာတယ်..”

ပြောလည်းပြောကာ ခုတင်ပေါက်ဆင်းလိုက်လျှင် နာရီထဲ လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး..၊

“မင်းကိုပြောစရာရှိသေးတယ်..”

“ဟင့်အင်း မနက်မှပြော..”

လူကိုနမ်းပြီး မတူသလိုမတန်သလို မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ သူမမှာတော့ ကိုကိုနဲ့ပြေလည်ပြီဆိုပြီး ပျော်လိုက်ရတာ၊ ဆွေးမိပြီး ရှက်နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ကိုကိုကိုမခေါ်ချင်...၊

“ဟေ့..”

“ကိုကိုနော်..မပြောချင်ဘူး..”

“ကိုယ်ကပြောချင်တယ်..”

သူမဆတ်ဆတ်ခါ ဖြစ်သွားတာကို အသည်းယားကာ ဆက်ကိုရန်းနေသဖြင့် အတင်းဆွဲဖက်ထားလိုက်ပြီး..၊

“မရဘူးနော်..ဒီတစ်ခါ..”

ဘဝင်ကိုဆုံးအောင်ပြောခွင့် မပေးခဲ့သောအခန်းတို့က နှိုးစရာကောင်းနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဘဝင်ချက်ချင်းညွတ်ခွေသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နောက်ထပ်ညဉ့်ယံအတိတ်တရားအိပ်စက်ခဲ့ပြီး...၊

အခန်း (၃၁)

“ဘယ်လို...ဘာပြောလိုက်တယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်တာ မြင်လိုက်သည်။ ဝိုင်က ညနေပိုင်းဆိုင်ကပြန်လာတာဖြစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာကိုရော ဦးတင်ထွတ်ကိုပါ မိုးတိုမှတ်တပ်တွေ လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထင့်သွားကာ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီသီ..”

“မသိဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ အသံတွေတုန်လျက် ဦးတင်ထွတ်ရဲ့လင်ကို အတင်းဆွဲလှုပ်ခါရင်း..

“ပြောပါဦး...ဘယ်သူကစတာလဲ၊ ငါ့သားလေးက တစ်

ယောက်တည်းလေ..သူတို့က လွန်လွန်းလို့ဖြစ်ရတာနေမှာပေါ့..”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်..မမကလည်း စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်ပါ။ ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး..”

ဦးတင်ထွတ်က ခေါင်းကုတ်မီလို ဖြစ်သွားပြီးမှရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် လက်ပြန်ရုတ်ကာ..

“သံတုတ်က..အဲ..”

ပြောဖို့စလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုကြည့်၍..

“သူနဲ့လိုက်သွားတာ သူသိတယ်..”

ဒရိုင်ဘာက ဒေါ်ပန်းသီရိအတွက် ထားပေးသည့်ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေမှသာ နာရီကားကိုမောင်းရတာ ဒီနေ့ထွက်သွားတော့လည်း သူပါသွားသဖြင့်..

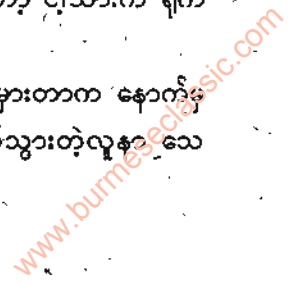
“သူတို့က သုံးယောက်တောင်မှ သံတုတ်ကောက်ကိုလည်း သူတို့ပဲ အရင်စကိုင်တာ..”

“အဲဒါဘယ်သူတွေလဲကိုပေါ့..ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်ထားတဲ့လူတွေလား..”

“ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီသိပ်မလိုက်ရတော့..”

“ကဲပါပေါ့လေးရယ်..ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ။ သုံးယောက်သားက သံတုတ်လည်း ကိုင်သေးတယ်..ပြီးတော့ ငါ့သားက ရိတ်ခွဲတာ ဖြစ်သွားရောလား..”

“မမ အဲဒါဘယ်သူမှန်တယ်ဘယ်သူမှားတာက နောက်မှပေါ်လာမှာ..လောလောဆယ် ဆေးရုံရောက်သွားတဲ့လူနာ သေသွားရင်တော့..”

“ဘုရား...ဘုရား...”

“အခု ကိုဘယ်မှာလဲဟင်..အချုပ်ထဲရောက်သွားပြီလား”

“ဘာလို့ ငါ့ကောင်လေးကိုအချုပ်ထဲထည့်ရမှာလဲ..”

“ဟင်..”

“ဘယ်လိုမောင်လေး..သားက..”

“ကောင်လေးကို ကျွန်တော်အခုဆောက်နေတဲ့ ကွန်ဒို အိမ်ရာထဲက တစ်ခန်းမှာ သွားရှောင်ခိုင်းထားတယ်..”

“ဒီလိုရှောင်နေလို့မရဘူးလေအန်ကယ်လ်..”

သူတို့ပြောနေကြတုန်း ခြံထဲကို အစိမ်းရောင်ဂျစ်ကား လေးတစ်စီး ဝင်လာကာ..

“ရဲ့..ရဲ့တွေ့..”

ဝိုင်လက်ညှိုးလေးထိုးရင်း နောက်ကိုကယောင်ကတမ်း ခြေလှမ်းဆုတ်၏။ ရဲဝတ်စုံအပြည့်နှင့် အရာရှိဝန်ထမ်းသုံးယောက် က သူတို့နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်ကြပြီး..

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်အရမေးမြန်းစရာလေးရှိလို့..ဝင် ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ဝင်ပါလာပါလို့ပြောဖို့တောင် မေ့နေခဲ့ သည်။ သတင်းက ခုပဲအိမ်ရောက်လာသည်။ ရဲကထပ်ချပ်မကွာ ပါလာခဲ့ပြီး..

“ဒီရိုင်ဘာခုပဲပြန်ရောက်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ခုလေး တင် သိရတာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျွန်တော်တို့ကလည်း လူနာရှင်ဘက် က တိုင်ကြားချက်ရရချင်း တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်းဆောင်ရွက်ဖို့လာ

ရတာပါ..”

“လူနာက..”

“လူနာက ခေါင်းနဲ့ခါးရိုးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရိုက်ခံ ထားရလို့ ကောင်းကောင်သတ်မရသေးပါဘူး..ဆရာဝန်စမ်းသပ် ကြည့်ထားတဲ့အတိုင်း ခန့်မှန်းတာကတော့ အာရုံကြောချို့ယွင်း တာတွေ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ်လို့ပြော ပါတယ်.. အဲဒီတော့ ရိုက်နှက်ကျူးလွန်သွားတဲ့ မောင်နေနာရီကို ကျွန်တော်တို့တာဝန်အရ..”

“နေပါဦး..အဲဒီပြဿနာက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကောင်လေး နဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ချစ်သူမှန်းသူတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် သိတယ်..ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း အနီးစပ်ဆုံးပြောပြနိုင်ပါ တယ်”

ဦးတင်ထွတ်က ဒေါ်ပန်းသီရိကို လှည့်ကြည့်ကာ..

“မမက ကျန်းမာရေးလည်းမကောင်းပါဘူး..သက်သက် သာသာနေပါ..”

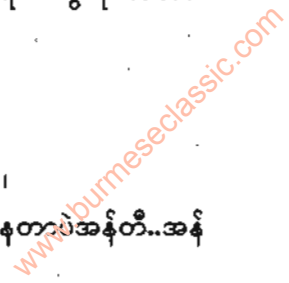
ဟုပြော၍ ရဲအရာရှိနဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို စာကြည့်ခန်းထဲ ထိ ဖိတ်ခေါ်သွားခဲ့၏။ ကိုယ့်အတွက်ကာကွယ်သွားတာမှန်း သိ ငမမယ့် ကိုယ့်သားလေးအတွက် ဒေါ်ပန်းသီရိဒါတွေကို သိထား ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းပြင်လျှင်..

“အန်တီသီ..”

ဝိုင်က လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ..

“အန်ကယ်လ်က သိတယ်လို့ပြောနေတာပဲအန်တီ..အန်

ကယ်လ်တစ်ခုခု ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ..”

“မဟုတ်သေးဘူးဝိုင်..သူတို့သားကိုလာဖမ်းကြတာ၊ ကိုထွတ်ဘယ်လိုပဲဖြေရှင်းနိုင်ပါစေ..အပြစ်ရှိနေတာမှန်ရင် သားလေးကို ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ကြလိမ့်မယ်..သားလေးဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားခဲ့ရင်..”

ပြောရင်း ရင်ထဲမှာဆိုလာကာ မျက်ရည်တွေလည်လာ၏။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်လာရတာလဲ၊ မနေ့ညကလည်း အရက်တွေမူးပြီး ပြန်လာသည်တဲ့..

“ဝိုင် ညတုန်းကသမီးပြောတာ သားအရက်တွေ တော်တော်မူးလာလားဟင်..”

“ဟုတ်တယ်အန်တီ..သမီးနဲ့ပွဲတွေဘာတွေ တက်ခဲ့ဖူးတုန်းကလည်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်တွေ အလုပ်သဘောအရတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ဝဲတစ်ကျီကဲပဲ သောက်တတ်တာ..ညကတော့ တော်တော်ကိုမူးနေတာ၊ ညကတင်မကပါဘူး..ကိုအမူအရာ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာကြာပြီ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး ဒေါသထွက်နေတာမျိုးပဲ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိစိတ်သာသက်ချင်လို့ ဖြေသိမ့်ရာရှာပေမယ့် ကြားရသည့်စကားသံတွေကြောင့် မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

“အလုပ်ထဲမှာပြဿနာပေါ်နေတည်းက သူ့စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေတဲ့ပုံပေါက်တာ လူဆိုတာ ဒေါသထိန်းနိုင်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုအမှားဖြစ်ဖြစ် ကျူးလွန်ရဲလာတာပဲ ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမှာ ကိုကရိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာဖြစ်နိုင်..”

“တော်ပါတော့ တော်ပါတော့..”

ဒေါ်ပန်းသီရိရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။

“အန်တီစိတ်ဆင်းရဲနေတာကို သမီးသိပါတယ်..ခါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို အကြီးကြီးမဖြစ်အောင် ရှင်းရင်ရှင်း..မဟုတ်ရင် အဖမ်းခံလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ..”

“ဟင်..”

“ကိုကိုသွားဝှက်ထားလိုက်တာ အန်ကယ်လ်မှားတယ်လို့ သမီးထင်တယ်..”

မှားတယ်..၊ ဟုတ်တယ် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး..၊

ဒေါ်ပန်းသီရိဘာမှ မဝေဖန်မပိုင်းခြားနိုင်တော့ဘဲ သူပြောတာဟုတ်နိုး ကိုယ်တွေ့တာမှန်နိုးနှင့် မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝိုင်ကတော့ ရဲတွေဘာတွေရောက်လာတဲ့အထိ ဖြစ်ရတည်းက ထိတ်လန့်ပူပင်နေမိကာ တွေးမိတာက အမေတို့ကိုပြောပြ ပြီး တိုင်ပင်ဖို့ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရဲတွေပြန်သွားပြီး ဦးတင်ထွတ်အနားရောက်လာတာ..

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့..အရိုက်ခံရတဲ့လူက ကုမ္မဏီမှာအလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့လူပါ..သူ့ကြောင့် ကောင်လေးဒေါသထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားတာ..”

“ကုမ္မဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတိုင်း စိတ်မပူလို့ရမလား ကိုထွတ်ရယ်..အခု ရဲတွေ ဘာပြောသွားကြသလဲ၊ ဆရာဝန်ပြောတဲ့အတိုင်း ရူးရင်ရူး မရူးရင် ကိုမာတွေ ဘာတွေဝင်တဲ့အထိ..”

“အဲဒီလိုတစ်ခုခုအဖြေပေါ်တဲ့အထိ ကောင်လေးကို အ

ချုပ်ထံထည့်မထားနိုင်ဘူးမေ..လူနာရှင်နဲ့ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခွင့်ကို ရဲအုပ်ဆီမှာ တောင်းထားတယ်..”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောသွားလဲဟင်..ဘာတဲ့လဲ..”

“စခန်းမှာ အာမခံသွားလုပ်ရမယ်..လူနာသတိကောင်းကောင်းရပြီး မက်ဒီကယ်ချက်အပ်လုပ်ပြီးချိန်အထိ..”

“သမီးသဘောကတော့ ပိုက်ဆံတယ်လောက်ကုန်ကုန် အပြတ်ရှင်းပေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်ကာ..စာရင်းအင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရှုပ်ထွေးမှုတွေကြောင့် ရန်ပြုခံရတာဆိုတော့ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူစုတွေဆိုတာ သေချာပြီးသား..ရုံးပြင်ကနားမရောက်ခင် ပုံပေးလိုက်ရင်ပြီးသွားမှာ..”

ဦးတင်ထွတ်က လှည့်ကြည့်ကာ..

“အဲဒါက ထင်သလောက်တော့လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး..ပုံပေးလို့ရရင်တောင် တော်ရုံနဲ့ပြီးမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး..အခု ကောင်လေးကို..”

စကားပြောနေရင်း တယ်လီဖုန်းသံက ဆူဆူညံညံထ မြည်လာ၏။ သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကျင်ကပြေးကိုင်လိုက်သဖြင့်..

“ဟလို..”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်..ရှိပါတယ်..”

ရှိပါတယ်ဆိုကာ ဒေါ်ပန်းသီရိကိုလှမ်းကြည့်ပြီး..

“မမကြီး..ဂျပန်ကိုယ်စားလှယ်တဲ့၊ လူလေးနဲ့ပြောချင်လို့

တဲ့..”

ဟင်..

ဒေါ်ပန်းသီရိ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ဖုန်းဆီအပြေးတစ်ပိုင်းသွားသည်။ ဦးတင်ထွတ်က ရှေ့ကကြည့်သွားပြီးကိုင်လိုက်ရင်း..

“မမနေပါ..ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်..”

“နေဦးလေ..ငါကသားရဲ့အမေ..”

“ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းကိစ္စ မမ မသိဘူးလေ..”

ဦးတင်ထွတ်က ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ပန်းသီရိက စပီကာဖွင့်လိုက်၏။

“ဟလို..ကျုပ်ကနေနာရီရဲ့ဦးလေး ဦးတင်ထွတ်ပါ..”

“ကိုထွတ် ကျွန်တော်သူနဲ့ပြောလို့ရမလား..”

“သူကကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဒါတွေကိုဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်လား..ကျန်းမာရေးက ရုတ်တရက်ကြီး မကောင်းဖြစ်သွားတာလား၊ တကယ်ပဲဗျာ..မထင်ရဘူး..”

“ကိုရဲကျော်..ခင်ဗျားပြောစရာရှိတာ ကျွန်တော်နဲ့ပြောလို့ရပါတယ်..”

“ဟုတ်ပြီလေ..နေကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း သူကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စဆိုတာလည်း ထည့်ပြောလိုက်ပါ။ ကုရုံးမားကမ္ဘာက သူ့ကုမ္ပဏီကို အလွဲသုံးစားလုပ်မှုနဲ့ တရားစွဲထားတယ်.. မကြာခင် တရားရုံးက နှိုတစ်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို..ဘာ..အဲဒါ..”

“ခင်ဗျားတူနဲ့ နေသင် ဂရုစိုက် အပြီးသတ်ရှယ်ယာပေး

အပ်တဲ့ စာချုပ်တွေ ချုပ်ကြတော့ အဲဒီမှာတက်ခဲ့ကြတဲ့သက်သေ ကုမ္ပဏီတွေမှာ တကယ့်ကိုယ်စားလှယ်တွေမပါဘူး...ဒါပေမယ့် သက်သေလက်မှတ်တွေထိုးကြတယ်မို့လား..”

“မဟုတ်ဘူး...အဲဒါဟုတ်ပေမယ့် မင်းတို့..”

“နောက်ထပ် ‘ဝင်းမဟာ’နဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရှိသေး တယ်.. သူတို့ကလည်း ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး..”

“နေပါဦးကိုရဲကျော်..အဲဒါတွေတကယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြံခံရတာပဲ..ကောင်လေးဘာမှ..”

“သူသိသိမသိသိ..သူ့စာချုပ်မှာပါတဲ့ လက်မှတ်တွေပဲ လေ၊ အခု ခင်ဗျားတူရသွားတဲ့ ရှယ်ယာတွေကလည်း တရားမဝင် တော့ဘူး အကုန်ပြန်အမ်းပြီး ဒေဝါလီခံလိုက်ပေါ့ဗျာ..”

“ဟေ့လူ..”

“ဟားဟားဟား...ကျုပ်က မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာ ကြံ ပြောတာနော်..”

ဖုန်းထဲကရယ်သံကြီးကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ဝိုင် တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ ဝိုင် မျက်နှာလွှဲလိုက်မိကာ နေရာ မှလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီပြဿနာတွေ သူမရှိမနေကာမှ ဖြစ်ရတာသေချာပါ သည်။ ဟိုအရင်က အလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ သူမသိတာဘာမှ ရှိခဲ့ တာမဟုတ်..။

ကလေးတွေရန်ဖြစ်ကြသလို ‘ကောင်းစာယ်..ငါ့ကိုမှမ ခေါ်တာ မှတ်တယ်..မှတ်တယ်..’လို့ လက်ညှိုးထိုးရယ်နေရမ လား...။ အေးအတူပူအမျှ ကူညီဖြေရှင်းပေးရမှာလား...။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ တစ်ချက်လေးမှ ကြင်နာဖော်မရခဲ့တာ တွေအတွက် ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်နေတာအမှန်ပင်..။

ပြီးတော့ ကိုယ်ပါဝင်ပေးလို့ရော အကျိုးထူးမှာသေချာ ရဲ့လား...။

www.burmeseclassic.com

ပျိုစ

အခန်း (၃၂)

“အကျိုးထူးမှာသေချာတာပေါ့ပိုင်...ဒါပေမယ့် ကောင်းကျိုးတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး...သူ့ကြောင့် ညည်းပါရောပြီ ခွက်ဆွဲတောင်းစားရမှာ..”

“မေမေကလည်း..”

“ဘာမေမေကလည်းလဲ...လူရိုက်မှုကတစ်ဖက် ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကတစ်မျိုးနဲ့ နေရာရီဆိုတဲ့နာမည်ဘယ်လိုလုပ် အကောင်းတိုင်း ကျန်တော့မှာလဲ..ပြီးတော့ ထောင်ကျဖို့ကကျိန်းသေနေပြီ၊ နောက် မှာကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေလည်း ဧရပ်ပေါ် ရောက်ကုန်မှာပဲ...ဒီလိုကိစ္စဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်အလျှော်အစားကြီးသ

လဲ ညည်းသိရဲ့လား..”

ဖုန်းထဲက မေမေအသံက ဒေါသတွေနဲ့တစ်စွနစ်စွနစ်စွနစ်နေသလားတောင် မှတ်ရသည်။

“သူတို့က သမီးတို့ထက်တောင် ချမ်းသာသေးတာ မေမေရယ် ပြဿနာထဲဖြစ်တာလောက်နဲ့..”

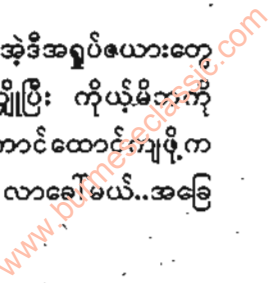
“ဒီလောက်တောင် နားမလည်နိုင်ဘူးလားပိုင်..မုန့်ဝေတော့မရဘဲ တုတ်ဝေမှရတာကို ညည်းကကျေနပ်သေးတာလား... ဒီကောင်ထောင်ကျသွားရင် ညည်းတော့ထောင်ထွက်မယားဖြစ်ပြီ၊ အောင်မလေး...စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာပိုင်ရယ်..မိုးလင်းတာနဲ့ ညည်းငါ့ဆိုလာခဲ့စမ်း၊ ငါပြောတာကိုပဲ ညည်းနားထောင်..”

“ကိုဒုက္ခရောက်နေကာမှ သမီးဘေးထွက်မနေသင့်ဘူး ထင်တယ်မေမေ..နောက်ပြီး အန်တီသီက အားငယ်နေရှာတာ..”

“ဘာကိုအားငယ်တာလဲ..ခုကျမှ ညည်းကျွမ်းကျင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ညည်းပါမှဖြစ်မှာဆိုတာ နားလည်ပြီးချောမောနေတာ..ဟိုရွေးမကို သမီးရေ..မြေးလေးရေ.. နဲ့ သည်းသည်းလှုပ်နေတာ ငါ့ရှေ့တင်...ဒုက္ခရောက်လာမှ ရွေးမကိုတမ်းတရမှန်း သိနေတာလား...ညည်းဒီလောက်တောင်အချောကြိုက်တဲ့တိန်ဗုန်း ငါကြိုသလိုလိုရလို့ တော်သေးတာပေါ့အေ..”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲသမီးက..”

“သူတို့ဘာခိုင်းခိုင်း ဘာပြောပြော အဲ့ဒီအရုပ်ယောတွေကို လုံးဝမပါရဘူး...ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှိုပြီး ကိုယ့်မိဘကို အရူးမီးပိုင်းဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ပိုင်...ဒီကောင်ထောင်ကျဖို့က ကျိန်းသေနေပြီ၊ ညည်းအမုန်းမခံချင်ရင် ငါလာလော်မယ်..အခြေ

အနေမကောင်းတာနဲ့ ငါ့ဆီချက်ချင်းဖုန်းဆက်၊ မကောင်းတတ်ရင် မက်ဆေ့ချ်ဖြစ်ဖြစ် ပို့အေး..”

ဝိုင်ဖုန်းပြောပြီးပေမယ့် ဝရန်တာမှာပဲရပ်နေမိခဲ့သည်။ မေမေတို့ပြောတာလည်း မမှားပါ။ ကိုနဲ့ပတ်သက်လာခဲ့သမျှ ကိုယ်ပေးဆပ်ခဲ့ရတာ တန်လိုလား..။

“သမီး...ဝိုင်..”

ဝိုင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဒေါ်ပန်းသီရိ..။

“အန်တီ သမီးကိုပြောစရာရှိလို့ပါ..”

ညှိုးငယ်ခယသည့်လေသံက- သိသာစွာတုန်ယင်နေခဲ့လျက် တစ်ပတ်ရှိထုံးထားသည့်ဆံထုံးက ပြေကျလှလှဖြစ်နေ၏။ ချည်သားအနွေးထည်လေးပါမှာ တဘက်ပါးလေးတစ်တည် ထပ်ခြုံထားကာ ရှေ့ကိုခပ်လှုပ်လှုပ်တိုးလာ၏။

“အန်တီ ဒီအချိန်ထိမအိပ်သေးဘူးလား..”

“အိပ်နိုင်ပါ့မလားသမီးရယ်..သမီးတောင် အဲဒီအတွေးတွေနဲ့ပဲ ဒီနေရာရောက်နေတာမို့လား..”

ဝိုင်က ခပ်မဲ့မဲလေးပြီးလိုက်ပြီး ခြံရှေ့ဘက်ကိုပြန်လှည့်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..။

“သမီးက ဒီမှာညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ရပ်နေကျပါ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“သမီးအိမ်ထောင်မပြုဖူးပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ဥပေက္ခာထားခြင်းခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဒုက္ခကို ကြုံတွေးခဲ့ဖူး

တယ်..”

ပြောနေရင်း ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ဝရန်တာမှာနောက်ပြန်မှီရင်း..။

“ကိုက သမီးကိုမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ယူခဲ့တာမှန်း အန်တီတို့လည်းသိမှာပါ..ဒါပေမယ့် သမီးကတော့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မပွင့်လင်းသေးတာလို့ပဲ ထင်နေခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေအားလုံး မှားသွားတယ်ဆိုတာ သူမိန်းမနဲ့ကလေး ရောက်လာမှပဲနားလည်ခဲ့တာ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ နေရာမှထပ်ရှေ့မတိုးတော့ဘဲ သူမရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နေမိသည်။ ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာ ဒီစကားတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ မဟုတ်ပေမယ့်..။

“ဒါပေမယ့် ဝိုင်လက်ထပ်ခဲ့တာကို နောင်တမရဘဲဒီနေ့ထိ ကိုရဲ့ဘေးမှာ နေရာရဖို့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကြိုးစားနေခဲ့မိတယ်”

ပြောပြရင်း တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ နားထောင်နေသည့် ဒေါ်ပန်းသီရိကို ကြည့်မိသည်။ မီးရောင်ကိုကျောပေးရှုပ်နေပေမယ့် သူမမျက်နှာမှာ ဘယ်လိုနာကျင်မှုတွေနဲ့ ရှိနေမလဲဆိုတာ ဝိုင်သေချာသိနေသည်။

သူမဘာအတွက်ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ကိုယ်ကသိနေသလို ကိုယ်ဘာပြောချင်တာမှန်း ဒေါ်ပန်းသီရိလည်း သိနေမှာဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမွဲမှာ ဘယ်သူဘယ်ပုံစံနဲ့ ကျရှုံးပါစေ၊ ကိုယ်ဘယ်လိုလက်နက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုတာတော့ သိခဲ့ဖို့လို၏။

“တကယ်တော့ ကိုက သူယောက်ျားပီသတာကို ပြဖို့အတွက် ဝိုင်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာပါ..ဝိုင်တို့လူပြောများလောက်

အောင် သွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့သံဟာ ဒီအိမ်ပေါ်မှာတက်နေမိတဲ့အချိန် ပြောလာတဲ့ စကားသံတွေလောက် မပြင်းထန်ဘူး...ကိုကလူကောင်းလူမွန် တစ်ယောက်အဖြစ် ယောက်ျားပီသခန့်ညားစွာ ရပ်တည်ပြလိုက် နိုင်ပြီး ဝိုင်ကတော့ အရှက်သိက္ခာမရှိ မျက်နှာပြောင်တဲ့..”

“မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်..ဒီအိမ်မှာတော့..”

“အသံမထွက်ပေမယ့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့အ ကြည့်တွေက စကားလုံးထက်ပိုပြင်းတယ်အန်တီ..ပြီးတော့ အန်တီဈေးမဟောင်း..”

သူမပြောပြီး ဒေါ်ပန်းသီရိမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“သူ့လိုမိန်းမတစ်ယောက်က အထက်စီးကပြောဆိုနေ တိုင်း သမီးဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘူး...သမီးဘက်က ကာကွယ်မယ့် သူလည်း မရှိခဲ့ဘူး..”

“သမီးရယ်..အဲဒါတွေ အခုပြောနေတာ အန်တီကိုအပြီး သတ်စကား တစ်ခွန်းခွန်းပြောချင်လို့များလားဟင်..”

“ဟင့်အင်...အန်တီက ဘာမှမတောင်းဆိုဘူးဆိုရင် သမီးကလည်း မပြောပါဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ရင်နှင့်သွားလေသည်။ ‘အထက်စီးက ရောက်နေပြီဆိုမှ နာလုံးတွေထွက်လာခဲ့တာလား’ လို့တွေးမိရင်း ကိုယ့်ရဲ့တောင်းဆိုမှု အရာမထင်နိုင်တော့မှန်းလည်း နားလည် သွားခဲ့သည်။

သို့သော်..

“သမီးလည်း ပြောစရာရှိရင်ပြောပါ..အန်တီလည်း

သမီးတစ်ယောက်ပဲ တတ်နိုင်မယ့်ကိစ္စမို့လို့..”

မီးရောင်ကိုမျက်နှာမူထားသည်မို့ ဝိုင်မျက်နှာမှာ ခဲပြာ တစ် ချက်ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြောလတ် စက ထစ်ငေါ့သွားခဲ့ရကာ..ပြီးမှ..

“သားကို ဒီကနေခဏရှောင်နေခိုင်းရမယ်..ကုမ္ပဏီကိစ္စ တ တမင်လုပ်ကြတာလို့ ယူဆတဲ့အတွက်ဖြေရှင်းရမှာဖြစ်သလို ချိတ်မှုကိုလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်လေ..အဲဒီ မှာ သမီးက ကုမ္ပဏီမှာအရင်လိုပဲ ပြန်ဦးစီးပြီး လုပ်ငန်းတွေ အရှိန်မပျက်အောင် ဆက်ထိန်းထားဖို့ပါ..လူမမာ ဘက်ကလူတွေ ကျေနပ်ဖို့ကလည်း..”

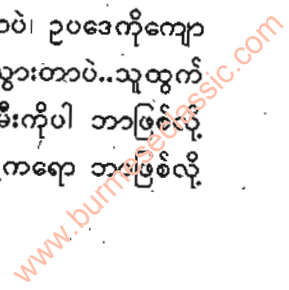
“ကျန်ခဲ့သမျှပြဿနာပေါင်းစုံကို သမီးကဝင်ရှင်းနေခဲ့ရ ခု ပေါ့..”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်..သမီးအန် တယ်လ်လည်း ရှိနေမှာပါ..”

“ဆောရီးပါ..သမီးစကားပြောလောသွားတာ..”

ဆောရီးစကားကိုဆို၍ နောက်ဆက်တွဲပြောလာတာ တွေက နားမခံသာ..

“ဘယ်လိုကောင်းအောင်ပြောပြော ဒါရှောင်ပြေးတာပဲ အန်တီ သမီးညနေတည်းက အကြံပေးခဲ့တာပဲ၊ ဥပဒေကိုကျော ခိုင်းပြေးတာနဲ့ ကိုယ်ကအမှောင်ထဲရောက်သွားတာပဲ..သူထွက် ခြင်းမှာကိုတောင် သမီးတားခဲ့သေးတာ၊ သမီးကိုပါ ဘာဖြစ်လို့ ခြင်းခိုင်းနေတာလဲ..ကိုနဲ့ မှောင်ခိုရှောင်ပြေးဖို့ကရော ဘာဖြစ်လို့ သမီးဖြစ်လာရတာလဲ..”

“သမီးပဲ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွမ်းကျင်တာမို့လို့ပါ..သမီးတို့ အတူတူရှိနေကြတည်းက အတူတွေးအတူရေးခဲ့ကြတာလေ။ ဘယ်သူစိမ်းတယ် ဘယ်သူကျက်တယ်ဆိုတာ သမီးပဲသိမှာ..ဒီ ကိစ္စကို သမီးနဲ့ အန်တီတို့ ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းကြရင် အမြန်ဆုံးအဖြေ ထွက်လာမှာပါ..”

‘ဒါကျမှပဲ သမီးတို့အတူတူရှိနေကြရင် ဖြေရှင်းနိုင်မယ်’ တဲ့လား..။

ကိုယ့်ကို အလုပ်ထုတ်တဲ့စကားပြောခဲ့တုန်းက ဘယ်သူ ဝင်ပြီး ကန့်ကွက်ဖာထေးခဲ့တာရှိသလဲ..။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်ပြောလိုက်ဖို့ထိလည်း နှုတ်ကမထွက်..။

“ဒါနဲ့ ဘဝင့်ကို ညနေပိုင်းတည်းက မတွေ့ဘူးနော်..”

ဒီလိုမေးလိုက်တည်းက ဘဝင့်ကိုတော့မခိုင်းဘူးလားလို့ ပြောလိုက်တာမှန်းသိကာ..။

“ဘဝင်ကနေ့လည်ပိုင်းတည်းက မောင့်ကိုအင်္ဂလိပ် စပီ ကင်သွားသင်ပေးနေတာလေ..မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်လာတာ”

“အဲ့ဒီတော့ သူ့ကိုဘာမှမပြောပြခဲ့ဘူးပေါ့..”

“သမီးရယ်..ဘဝင်က..”

“သမီးထင်နေတာ ဘဝင်စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာစိုးလို့ တမင်မပြောဘဲ ထားတာများလား..”

“သူ့ကိုပြောမှာ..ဒါပေမယ့်..”

“ရပါပြီ..သမီးနားလည်ပြီ၊ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်းတော့ ဖြစ်လာမှာပါ..သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့..”

ဒေါ်ပန်းသီရိရင်ထဲမကောင်းပေမယ့် ဘာမှလည်းဆက် ပြောဖို့ မရှိတော့ပေ။ မရှိသေးမလေးစားသည့် အကြည့်စူးစူးတွေ နန်းခနဲ စော်ကားသော ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေနဲ့ မာနပြသွားခဲ့တာ သိသော်လည်း..။

သားအတွက် ဝိုင်းက ခုချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးမိန်းကလေး ဖြစ်နေရာ..။

www.burmeseclassic.com

ပျံ

အခန်း (၃၃)

“သမီးဘာလုပ်မလို့လဲဟင်..”

“ဘဝင်ပြန်တော့မယ်..”

“ပြန်မလို့..”

“ဟုတ်တယ် ကျင်ကျင်..ဒီမှာနေလည်း ဘာမှရလာမှာ မဟုတ်ဘူး...ဘာမှလည်း ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူကိုအထင်မြင် သေး ဇော်ကားခံရတာပဲ ရှိတယ်...အဲဒါကြောင့်ပြန်မှာ ပြန်ဖြစ် အောင်ပြန်မှာ..”

ဒေါ်ကျင်တအံ့တကြီးဖြစ်နေမိကာ ဆွဲချထိုးထည့်လို့ မကုန်နိုင်သော ဘဝင့်ရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုရော ဘာအတွက်

စိတ်တွေတိုပြီး ပြန်မယ်သွားမယ် ဖြစ်နေမှန်းမသိသော ဇာတ်နာ လေးကိုရော အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်နေမိ၏။

စိတ်တိုနေပေမယ့် စိတ်တိုနေတာနဲ့လည်းမတူ၊ အဝတ် တွေ တကယ်ထည့်နေလို့သာ တကယ်ပြန်ဖို့ပြင်နေမှန်းသိပေ မယ့် ပြန်လောက်အောင် ခံစားနေရသည့်ပုံလည်းမပေါက်..

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ သမီးရယ်..မမကြီးတို့မှာလည်း ပြဿနာတွေတက်နေကြတာ..”

“တက်တက်ပေါ့..”

“သမီးကအဲဒါကြောင့်သွားမှာလား..သမီးကိုဘယ်သူ က ဇော်ကားပြောဆိုနေလို့လဲဟင်..”

ဒေါ်ကျင်က ဝိုင်နဲ့ဘဝင်ရဲ့အစတည်းက အနေအထား ကို သိခဲ့တာမဟုတ်ပေ၊ ဒါပေမယ့် သူမကိုကျင်ကျင်လို့ဘယ်သူ ကမှ မခေါ်ခဲ့ဘူးဘဲ ဘဝင်က ခေါ်ခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူမကို စတင်နှုတ်ဆက်ကာ မသိတာတွေ မေးလိုက်တာလည်း ဘာကစဖြေရမှန်းမသိအောင် တရင်းတနီး..

ထို့ကြောင့် သူမဘဝင့်ကိုချစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ဒီ အိမ်ကြီးမှာမှ ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရကာ..!

ဇနီးနှစ်ယောက်တိုက်ဆိုင်စွာဆို၍ အတူတူနေကြရခြင်း ကို အံ့ဩရင်း ဘဝင့်ကိုပဲ သနားပိုခဲ့ရ၏။ တော်ရုံမိန်းကလေးမျိုး တွေ ရင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဘဝင်က ပူပင်ကြောင့်ကျမဲ့သည့် ကလေးမလေးသ ဖွယ်ရှိနေခဲ့သည်။

ဒီနေ့ကျတော့ ပြန်တော့မည်လို့ဆိုနေပြန်ပြီ..”

“ဟင်..ပြောဝါဦးသမီးရယ်၊ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်

မချမ်းသာဆိုတာ မှန်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် ပြဿနာတက်နေကာ မှ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ရှောင်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလေ..နောက်ပြီး သမီးတို့က ချွေးမနစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေကြတာ..”

“ဘယ်သူကပြိုင်လို့လဲ..မပြိုင်ပါဘူး။ အစတုန်းက ဘဝင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြိုင်ဘက်မရှိ ခိုလှုံစွဲမယ့်သူလို့သတ်မှတ်ခဲ့တာ..ကိုကိုက ဘဝင်ကိုပဲချစ်တာလို့ ယုံကြည်ခဲ့တာ..”

“သမီးစိတ်ကခံစားမိနေတယ်ဆိုရင် ဟုတ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်..သူ့သားလေးကိုတောင် ဒီလောက်ချစ်တဲ့ဥစ္စာ..”

“သားကိုလည်းချစ်တာမဟုတ်ဘူး..ဘဝင်က အကျင့်မကောင်းတဲ့မိန်းမလို့ ပြောချင်လို့..”

“ဒုတ်..”

အကျိုးတွေပစ္စည်းအတိုအထွာတွေကို ဆောင့်ဆွဲကပစ်ချ လုပ်နေစဉ် စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် နာရီဓာတ်ပုံဘောင်လေးကို တိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဘဝင်လှည့်ကြည့်ပြီး ပျာပျာသလဲလိုက်ကောက်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကို ရင်ဘက်လေးနဲ့နှစ်ချက်လောက် ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ချတော့ ဒုတ်ခနဲဆောင့်ချလိုက်ပြီး..

“အလကား..မေတ္တာထားဖို့မကောင်းတဲ့လူကြီး..”

ရင်ထဲမှာဘယ်လိုဖော်ပြရမှန်း မသိအောင်ခံစားနေရသည်။

ပြီးတော့ ရှက်လည်း ရှက်မိလေသည်။

ကိုယ့်မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ..ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ

ပြန်နိုးလာတော့ အိပ်ရာစောစောထနေကျ အလုပ်ကိုတောင် နေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့မိ၏။ ကိုကိုကို ပြန်ဖက်ထားရင်း သူမ မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် စိမ်းမြသောမွှေးညှင်းစတို့နှင့် မေးဖျားကိုနမ်းမိသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုလည်ပင်း၊ ကိုကိုရဲ့ရင်ဘက်တွေမှာပါ မြတ်နိုးမဝသော မနမ်းများနှင့် မေ့မူးနေခဲ့မိ၏။

သူကတော့နိုးလာတာနှင့် ဘဝင်ကိုတွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

“သွားတော့..ငါမင်းကိုသတိရဖွယ်တွေဖြစ်အောင် ဖြားယောင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့..” တဲ့..

“နောက်တစ်ခါ ဒီအခန်းထဲကိုကလေးအကြောင်းပြပြီး ထပ်မလာနဲ့နော်..မိန်းကလေးဆိုပြီး ငါမင်းကိုညှာမှာမဟုတ်ဘူး” လို့လည်း မစာနာစွာပြောသေးသည်။

သူမဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရလျက်..

“ကိုကို..ညတုန်းက ကိုကိုပဲဘဝင်ကိုအတင်းနော်..”

“ဘာအတင်းတာလဲ..ငါမူးပြီးပြန်လာတာ..”

“ဟုတ်တယ်..မူးနေတယ်၊ ဒါပေမယ့်..ကိုကို ဘဝင်ကို အတင်း..”

“ငါမူးနေမှန်းသိရင် မင်းရှောင်ရမှာပေါ့..မင်းနဲ့ငါက တွဲနေကြတာ၊ ဟိုတုန်းက ညားခဲဖူးပေမယ့် အခုဘာမှမဆိုင်ကြတော့ဘူး..ဆင်ခြင်ရမှာ မင်းကိစ္စ..ဘာလဲ မင်းကိုသတိရဖွယ်တွေ ဖြစ်အောင် ဖြားယောင်းတာလား..ကြိုးစားမနေနဲ့..အပီပီ..”

“ကိုကိုမမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်..ဘဝင် အဲလိုမိန်းမမဟုတ်ဘူး..”

ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူ့ရင်ဘက်ကြီးကို တွန်းပစ်

လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့..

“ရှင်ကြီးမိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲလိုချိုးဖဲ့ပြောတွက် တယ် ဟုတ်လား..လူယုတ်မာ..”

ဘဝင် သူ့ရင်ဘက်ကိုတစ်ခွန်းပြောရင်း တစ်ခါတွန်းပစ် ရင်းနှင့်..

“လူရမ်းကား..”

“လူညစ်..”

“ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ ထပ်မဖြစ်စေရဘူးသိလား..”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်..”

သူမအားရှိသလောက် တွန်းရင်းအော်ရင်းနှင့် နာရီနံရံ မှာ ကျောက်ပိမိသွားတော့ ထိုရင်ဘက်ကြီးကို စိတ်ရှိလက်ရှိထု ရိုက်အော်မိရင်း..

“နောက်ဘယ်တော့မှ ရှင်နဲ့ထပ်မတွေ့စေရဘူး..အဲဒါ မှတ်ထား..”

ပြန်တွေးနေမိရင်း သူမမျက်ရည်တွေ ပြိုးပြိုးပြိုက်ပြိုက် ကျလာလေသည်။

“ဟင်..သမီးငိုနေတယ်၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲကွယ်..”

ဒေါ်ကျင့်အသံကြားမှ ကိုယ့်မျက်နှာကိုပြန်စမ်းလိုက်မိ သည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာဆက်ကျမယ့် မျက်ရည်တွေအဆင်သင့်ရှိ နေသေးသည်။ ပါးပေါ်မှာလည်းစိုရွဲနေ၏။ မေးဖျားမှာလည်း ခိုတွဲနေကြတာ မျက်ရည်ပေါက်တွေ..

သူမ ကိုကို့ရှေ့မှာတောင် ဒီလောက်အော်ဟစ်ခဲ့မိပေ မယ့် မျက်ရည်မကျခဲ့ပေ..

“သမီးတို့လင်မယားချင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာဆိုရင်လည်း သူ ခုလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာတော့..”

“ဒုက္ခရောက်ဖူးတဲ့လူရှိလို့လားကျင်ကျင်ရဲ့..သူ့မှာမှ ချစ်မယ့်ခင်မယ့်သူတွေ စိန်ယာတွေဂျူနီယာတွေနဲ့၊ ဘဝင်ရန်း ကန်ခဲရတုန်းက ဘယ်သူမှမရှိဘူး..”

“ဒါပေမယ့် သူများကကိုယ့်ရဲ့အကူအညီလိုနေကာမှ အနာဟောင်းပြန်ရှာပြီး အပြစ်ထောက်တာ မေတ္တာစိတ်နည်းတဲ့ လူတွေအလုပ်ပါ..”

“ဒါကတော့ အတုံ့အလှည့်သဘောပဲ..”

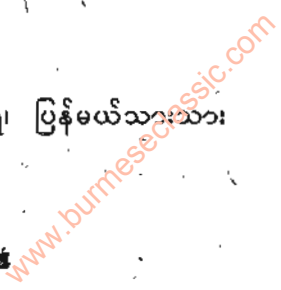
ဘဝင်က မျက်ရည်တွေကိုမကျေနပ်စွာ သုတ်ပစ်လိုက် ပြီး မျက်နှာမော့သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကိုလည်း ဇစ်ဆွဲပိတ်လိုက် ကာ..

“သူ့ဆီကလိုချင်ရင် ကိုယ်ကအရင်ပေးရတယ်..ကိုယ် ပေးထားတာ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ သူများဆီကလက်ဝါးဖြန့်ချင်လို့ရမ လား..တော်ပါပြီ ဘဝင်သူ့ဆီကလည်း ဘာမှမမျှော်လင့်တော့ ဘူး..ကိုယ့်ဆီကလည်း ဘာမှထပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြန်မယ်ရန်ကုန် မှာကို မနေတော့ဘူး”

“သမီးရယ်..”

“တော်ပြီကျင်ကျင်..သားသားရေ၊ ပြန်မယ်သားသား လေး လာ..”

“ဗျာ..”

အခန်းထောင့်မှာဆော့နေသည့် ကလေးကိုပါလှည့်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ကျင်တာမှ ဆက်ပြောလို့မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တီလေး..ဗျာ..”

“တီလေးတို့ပြန်မယ်..”

“တယ်ကိုလဲဟင်..ဒီနေ့ကယ်လဲလေးတို့ ဆီသွားရမယ့်နေ့ မဟုတ်ဘူးလေ..”

“ကယ်လဲလေးတို့ဆီကို မသွားပါဘူး..တောင်ကြီးက ဘိုးဘိုးတို့ဆီပြန်မှာ..”

“ဟင်..”

ကစားနေရာကနေ ဖုတ်ဖက်ခါထလာသည့် စက်လေးဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“တီတီ..”

“ကားပေါ်ရောက်ရင် တီလေးရှင်းပြမယ်၊ စကားတွေလည်း အများကြီးပြောမယ်၊ နော်..အခု ဘာမှမမေးနဲ့ဦး..”

“ဖေဖေရော လိုက်မှာလား..”

“သား..”

ဘဝင်က အသံမာမာနှင့်ခေါ်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကိုပြေဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ကာ..

“ကားပေါ်ရောက်ရင် ပြောပြမယ်ဆိုမှ..”

“ကားပေါ်ရောက်မှ ဖေဖေကလိုက်လာမှာပေါ့..”

ကြည့်..

စံစားနေရသည့်ရင်ထဲမှာ ဒီနေ့လောက်သည်းခံနိုင်စွမ်းမဲ့

နေခဲ့တာမရှိ..။

“သားသား၊ တီလေးမပြေနိုင်တာချည်းမေးနေတာ တီလေး မကြိုက်ဘူးနော်..”

“တီလေးကလည်း သားသားလေးမသိတာတွေပဲ လုပ်နေတာ..”

“ဘာရယ်..”

“သားသားလေးက ဖေဖေနဲ့ပဲနေချင်တာ..”

“ဘာ..”

သားကခေါင်းမာသည်။

တစ်ခုခုကိုစိတ်တိုင်းကျသည့် အခြေအနေ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကျေနပ်လောက်သည့်အပြေမရခဲ့ရင် တော်ရုံနဲ့တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတတ်သူ မဟုတ်ပေ..။

မျက်လုံးမလွှဲတမ်းကြည့်ပြီး မျက်တောင်လေးတစ်ဖျက်ဖျက် စုတ်နေပြီဆိုလျှင် သားရဲ့မနာခံချင်တော့တဲ့အတွင်းစိတ်လေး ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိနိုင်တာမို့ ဘဝင်မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး..။

“သားသားရဲ့ကစားစရာတွေထည့်ဖို့..ရော့..”

“သားသားလေးမလိုက်ဘူး..”

“ဘာ..”

“သားသားလေး ဖေဖေကိုချစ်တယ်..”

“တီလေးကိုရော့..”

“ချစ်တယ်..မလိုက်ဘူး..”

“ဒါဆို ဒီမှာနေခဲ့ပြီး တီလေးနဲ့တော့ ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့..”

“တီလေးလည်းမသွားနဲ့..”

“သားသားနော်..တီလေးကိုစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့..”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း..”

လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ကာမှ စက်လေး ချာခနဲ လှည့် ပြေးသွားလေသည်။

ကြည့်စမ်း...ဒီကလေးလေး...!

ဒေါသလည်းထွက် ရင်ထဲမှာလည်းနှင့်သွားမိသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ ရှေ့ကိုသွားရင် နောက်ကြောင်းကို မဖြောင့်နိုင်၊ ခရီးသွားလို့ နှစ်ရက်သုံးရက်ခွဲနေရပြီဆို သားလေး ရဲ့ဗီဒီယိုဖွင့်ကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေနေရသည်။

သူကတော့ ကြင်ကြင်နာနာလည်းမရှိဘဲ ခုမှတွေ့ရ သည့် ဖအေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း..!

ဒါဆိုနေလိုက်စမ်းဆိုပြီး ထားခဲ့လိုက်ရမလား...!

ကိုယ့်ဘာသာမေးပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ သားလေး ကို သူမ မခွဲနိုင်ပေ။ ကလေးဆိုတာလက်သာရာမှာ ခဏတော့ ပျော်နေတတ်ကြတာပဲ..!

“သားသားရှေ့ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ထွက်လာခဲ့..”

ကလေးနောက်ကို သူမထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။

တစ်မန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ရှာပေမယ့်မတွေ့..!

သားလေးအောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီး သူ့အတွားဆီပြေး ပုန်းတာလား၊ ခြေလှမ်းက လှေကားဘက်ဆီရောက်သွားလိုက် သေးသည်။ သို့သော်..!

“နောက်ကိုဒီကလေးအကြောင်းပြပြီး ထပ်ဝင်မလာနဲ့..”

တဲ့..!

နာရီစကားတွေကို သတိရကာ ခြေလှမ်းပြန်ရတံ့မိ သည်။

ဘာဖြစ်လဲဘဝင်..!

သူ့အဖေနဲ့အတွားတွေပဲ၊ နင့်သားကလည်း နေချင်နေ တာ ထားခဲ့လိုက်တော့..!

သူမနောက်ထပ်အပြောလည်းမခံနိုင်တော့ပြီမို့ ပြန် လှည့်လာခဲ့ရင်း..!

“ကျင်ကျင့် သားသားကိုထားခဲ့တော့မယ်..”

“ဟင်..သမီးက..”

“ဘဝင်ပြန်မယ်ကျင်ကျင်..အခု သားသားကိုထားခဲ့ပေ မယ့် သူတို့ကလေးရရင်တော့ သားကို ဘဝင်ပြန်ခေါ်မှာလို့ပြော ပေး..”

“မဟုတ်တာသမီးရယ်..သမီးထွက်သွားရင် ဝိုင်နဲ့ပေး စားခဲ့သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အဒေါ်က ဟိုကိုလည်း ကွဲစေပြတ် စေလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် သူ့နဲ့ကမတည်ဆောက်ရသေး တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလေ၊ သမီးတို့ကျတော့ ကလေးလည်းရနေ ပြီ..”

“ဟင့်အင်း..”

မတည်ဆောက်ရသေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ ကိုကို တန်ဖိုးထားနေတာပါ။ ကိုယ့်ကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မတင် တယ်မလှပခဲ့တဲ့မိန်းမ..!

ချစ်ချင်ဖွယ် အသစ်စက်စက်ခန်းအလှလေးကိုပဲ ကိုကို

ရွှေ့လက်တွဲချင်မှာပေါ့၊ တွေးရင်းနဲ့ငိုချင်လာသည်။ အိတ်ကိုလှေကားထိပ်မှာခဏချ၍ အပေါ်ထိပ်ထိပ်ခိုးတွေ လသာဆောင်တွေ မော့ကြည့်ကာ.. ၊

“တီလေးတကယ်ပြန်ပြီနော် ကိုကိုငယ်..သားသားကို ထားခဲ့တော့မှာ..”

ပြောနေရင်း မျက်ရည်တစ်စက်စီးသွယ်ကျ၏။

ဒီသားအဖအတွက် သူမ ငိုတတ်ခဲ့ပါပြီ..။

မျက်ရည်ကို လက်နဲ့နဲ့ကပ်သုတ်ပစ်မိရင်း..။

“တီလေးသွားပြီ..”

လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်းဆင်း၍ အိတ်ကို လည်း တစ်ထစ်ချင်းဆွဲချကာ၊ သားလေးပြေးထွက်လာမလားလို့ လည်း လှေကားထိပ်ကို လှည့်မျှော်ရင်း..။

အခန်း (၃၄)

“သူ့ကိုမပြောတာက ဒီအလုပ်ကိစ္စတွေကို သူ့ဘာမှနားလည်မှာမဟုတ်လို့ပါ..”

“သမီးကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူးအန်တီ..ဒါကြောင့် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုပြဿနာကို သမီးလက်တွဲဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတော့ တဝင်နဲ့သူ့ကလေးကို ဒီကနေမောင်းထုတ်ပေးမှ မျှတမှာ.. ဝူတော့ ကိုယ့်အပူလုပ်ရပြီး အေးတာကျမှ မျှတနေရမယ်ဆိုရင် သမီးနစ်နာတာပေါ့..”

ဦးတင်ထွတ်မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိမျှောစကားများများ မပြောနိုင်တော့သည့် အခြေအနေရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ နာရီပြဿနာစဖြစ်တည်းက ထမင်းမစားနိုင်ခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

ခုထိလည်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိစားတာ မရှိသေး...။

“မင်းကိုအကူအညီတောင်းလိုက်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စပြန် ကားသွားပေးမယ့် တကယ်တမ်းက ကောင်လေးကိုယ်တိုင်က မင်းဆီက အကူအညီကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူးခိုင်...”

“လူတိုင်းမာနကြီးကြီးနေချင်တာပါပဲ...ဒါပေမယ့် မာန ကြီးတဲ့လူတိုင်းလည်း အချိန်တိုင်းကြီးနေလို့မရပါဘူး...”

“မှန်တယ်...ဒါပေမယ့် လင်မယားချင်း အကူအညီ တောင်းနေရတယ် ဆိုတာလည်း သဘာဝမကျသေးဘူး...”

“ဒါကတော့လိုအပ်လာမှ ကောက်ကိုင်ရင် ချက်ချင်း အဝင်ဝင်ကျဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ...ဝိုင်တို့က သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေ လည်း မဟုတ်တော့ တောဂဗေဒဆန်နေတာ မျှတပါတယ်...”

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး ဒီလိုလုပ်ပေးမှဆိုရင်တော့ ထား လိုက်ပါတော့ မောင်လေးရယ်...”

မြေးကို အထိမခံနိုင်တော့လား၊ ချွေးမကို မပစ်နိုင်တာ လားတော့မသိ၊ ဒေါ်ပန်းသီရိထိုင်ရာမှ ခပ်လေးလေးထလာပြီး တားလိုက်တော့ ဝိုင်နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ပစ်သည်။

မေမေတို့က ဘာမှလုပ်မပေးရဘူးလို့ တားဆီးခဲ့တာကို တောင် သူမက ဇွတ်တိုးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီအတွက် ဒီ လောက်လေးတောင် ပြန်မရသင့်ဘူးလား...။

“သမီးကိုအန်တီပြောပါရစေ...လိုအပ်လာမှဆိုတဲ့ စကား ကို အန်တီတို့ကလည်း ပြန်မေးလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်သွားနိုင်သလို အရမ်းကိုကလေးဆန်ဆန် ရှုပ်ထွေးကုန်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားကြမှာ...အခုသမီးကို သား

မရှိနေခိုက်မှာ ဝင်ပြီးကြပ်မတ်ပေးရုံတောင်းဆိုတာက ဒါတွေထဲ အဝင်ဘာမှမတတ်နိုင်မှန်း သိနေလို့...”

“လိုရင်းကတော့ ဒါပါပဲ...”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင်ပြောပါ...အခုကောင်လေးနဲ့...”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကို သမီးဖြေပြီးပါပြီ...”

ထိုစဉ် ဘယ်သူမှမထင်မှတ်စွာ အားလုံးရှေ့ကိုရောက် အာတာက နာရီဖြစ်သည်။

“ကောင်လေး...”

“သား မင်းဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ...”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ပြန်မလာရမှာလဲ...”

“မဟုတ်ဘူး...မင်းကိုတွေ့ရင် သူတို့တွေ အချုပ်ထဲဆွဲ အညှီကြမှာ...”

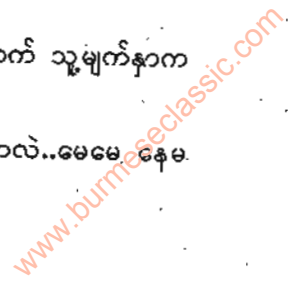
“မေမေရာ...အဲ့ဒါတွေကိုကျွန်တော်...”

“ဟင့်အင်း မိုက်ရူးရဲမလုပ်ရဘူး...ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို သား လေးလေးနဲ့ မေမေရှင်းမယ်၊ လူနာကိစ္စလည်းရအောင်ရှင်း နယ်...ဒီကြားထဲမှာ သားထွက်လာလို့မဖြစ်ဘူး...”

နာရီသည် ကြက်သွေးရောင်ရင့်ရင့် ရှုပ်လက်ရှည်ကို သတ်ဖျားစလေး ခေါက်တင်ရုံပဲဝတ်ထားကာ တောင်းဘိရည် အနက်နဲ့ဖြစ်သည်။

အိမ်သားတွေက စိတ်ပူနေကြသလောက် သူ့မျက်နှာက သည်း စိတ်မရှည်ခြင်းတွေဖြစ်နေခဲ့လျက်...။

“လေးလေးက ဘာတွေပြောထားတာလဲ...မေမေ နေမ ဘာင်းဘူးမို့လား...”

“မပြောလို့ရမလားကွ...ဘာတွေညာတွေ လုပ်မနေနဲ့ တော့၊ ခုချက်ချင်းပြန်ထွက်...”

“ကျွန်တော် မသွားဘူး...”

“မသွားလို့မရဘူး...”

“ရပါတယ်...ရှောင်ပြေးတာကမှ ဒုက္ခပိုကြီးမှာ...”

ဝိုင်ကဘေးက ရပ်ကြည့်ရင်း ဝင်ပြောကာ..

“တရားဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်လို့မရဘူး...ဖြစ်လာတဲ့တိုင်း ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ အန်ကယ်လ်တို့တိုက်တွန်းလိုက်ပါ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကနေပဲ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ဝိုင်ကူညီပါ့မယ်”

ကူညီမယ်ဆိုသည့်စကားကြောင့် နာရီအကြည့်တွေ သူမဆီ တန်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ...”

“သား...ပြဿနာဖြစ်နေချိန်မှာ အချင်းချင်းစကားစစ်ထိုးနေလို့မဖြစ်ဘူး...”

မဟုတ်သေးဘူး၊ ဝိုင်မျက်လုံးတွေကို သူမကြိုက်...။

“ကိုယ်မင်းအကူအညီလိုနေတယ်လို့ ဘယ်သူပြောထားတာလဲ...လေးလေးလား...”

“ကောင်လေးရာ...ကျွတ်...”

ဦးတင်ထွတ် ကျွတ်ခနဲဖြစ်ရင်း ရှေ့တိုးလာကာ..။

“မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောဘဲ ကြိတ်ဖြေရှင်းနေလို့ ဒီလောက်ထိ ခြေရာကြီးသွားတာကွ..ရန်ဖြစ်နေတာတွေ တော်တော့၊ အခု..မင်း...”

ဦးတင်ထွတ်စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ တစ်ရာကို ကြည့်နေရင်း တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အား ဦးတင်ထွတ်ငေးကြည့်နေတာကို လိုက်ကြည့်မိကြလျှင် ဒေါ်ဖြူနုဒေါ်ခင်မမ တို့နှစ်ယောက်..။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး...”

လက်ပွေ့အိတ်ကြီးတွေ တရမ်းရမ်းနဲ့လှေကားထစ်တွေ တက်လာနေကာ၊ မေးခွန်းက အရင်ရောက်၏။

“လူတွေအိမ်ရှေ့မှာ မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့ပါလား...ဘာပြဿနာတွေ တက်ကြတာတုံး...”

ရောက်လာတော့မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီးထပ်မေးအားယုတ်ကြေကွဲသွားခြင်းနှင့်အတူ ဒေါ်ပန်းသီရိ နားလည်မိသည်။ ညတုန်းက ဝရန်တာမှာ ဝိုင်ဖုန်းပြောနေတာပဲ..။ ထို့ကြောင့်..။

“သိလို့ပဲ...အချိန်မီပြေးလာတာမို့လား မမြဲရယ်...”

“ကလေးပြောတော့ ကလေးစကားလေ...သမီးပြောသလိုဆိုတိုက် တကယ်ခိုင်းနေတာလားဆိုတာ သေချာချင်တာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်...ပြောမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့သဘော”

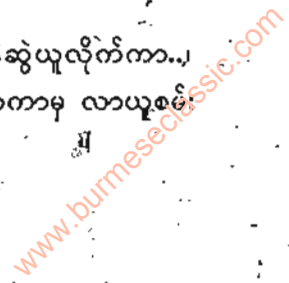
“သူ့သဘောမရဘူး...”

ဒေါ်ဖြူနုက ဝိုင်လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ကာ..။

“မုန့်ဝေတော့သတိမရဘဲနဲ့...တုတ်ဝေကာမှ လာယူစမ်း”

“တာ မသိပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး...”

“အန်တီ...ဒီမှာ..”

နာရီက ပြောမည်ပြင်လိုက်တာနှင့် ဦးတင်ထွတ်ကလက်ကို ဖိဆွဲထားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြု၏။ ဒေါ်မြမှူးကတော့ အားလုံးကိုနားကျည်းသည့်မဲပြုံးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“မင်္ဂလာပွဲပျက်ခဲ့ပြီးပြီလို့ ရှင်တို့ပဲတဖွဖွပြောခဲ့ကြတာ.. ခုကျမှ ချက်ချင်းကြီးလင်နဲ့မယား.. ဖြစ်သွားတာလား.. ဘယ်မှာလဲ ဟိုသားအမိရော..”

မေးလိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ ဘဝင်ကအဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲထွက်လာပြီဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာလူတွေအစုံ မိုးတိုးမတ်တပ်ဖြစ်နေတာကို အံ့ဩသွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့်...။

ဘာတွေဖြစ်နေကြလို့လဲ...။

ကျင့်ကျင့်ပြောသည့် အပြင်မှာ ပြဿနာတွေတက်နေကြသည်ဆိုတာကို တွေးလိုက်မိရင်း နာရီနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

နေပေစေ ဘာပြဿနာဖြစ်ဖြစ်...။

ပြတ်သားစွာမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သို့သော်...။

ဝိုင်တို့သားအမိတွေရဲ့ ခန်းခနဲအကြည့်၊ ဦးတင်ထွတ်ရဲ့ စူးရဲတင်းမာနေသောအကြည့်နှင့် ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ...။

သူမထံမှာ အမိပွယ်တစ်မျိုးစီနှင့် စုပြုံကျရောက်နေသောမျက်နှာတွေကို တစ်ခုစီဖြတ်ကျော်ခဲ့ရင်း...။

ဘာတွေဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေကြည့်နေကြတာလဲ...။

အားပါးတရပြင်လိုက်မိသည့် ခြေလှမ်းက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ပြန်ဖြစ်၏။

“သမီး..ညည်းက ဒါ..”

“ဘဝင် တောင်ကြီးပြန်တော့မလို့ အမေ..”

“ဘယ်လို..”

ဒေါ်ပန်းသီရိခြောက်ချားသွားသည့်မျက်နှာနှင့် နာရီတို့ ထို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟွန်း..ဟွန်း..သိသားပဲ၊ ကုမ္ပဏီကို ဒေဝါလီခံရမယ့် အခြေအနေနဲ့ လူကလည်း ထောင်ကျတော့မယ့်အဖြစ်ကိုရောက်မှ ကျွန်မသမီးကို ထောင်ထွက်မယားအဖြစ်နဲ့ ခိုင်းစားချင်လို့..”

“ဒေါ်မြမှူး..ခင်ဗျားစကားပြောတာ သိပ်ကိုရိုင်းနေပြီနော်”

“ရှင်တို့လုပ်ရပ်ကတော့ မရိုင်းဘူးလားဦးတင်ထွတ်.. ထိုယ့်ချွေးမနဲ့ မြေးကိုတော့ အနာဂတ်မှာပွန်းပဲ့မှာစိုးလို့ ရှောင်ထွက်ခိုင်းထားတယ်၊ ဝိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအတွက်ကတော့ အနာဂတ်မရှိဘူး..သိက္ခာမလိုဘူးထင်နေတာလား..”

“အန်တီစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ဖို့ ကျွန်တော်ထပ်သတိဆေးချင်တယ်..”

“ကို မေမေကိုဒီလိုလေသံနဲ့ မကြိမ်းဝါးပါနဲ့..မေမေပြောတာ ဘာမှမမှားဘူး၊ လူတစ်ယောက်အချုပ်ရောက်ထောင်ကျပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီလူဘဝ တန်းကျသွားတာပဲ..ကိုသားလေးကိုတော့ ဆောင်ထွက်သားဖြစ်မှာစိုးတယ်၊ ဒီပြဿနာဖြစ်နေတာ ဘဝင် သိတောင်သိရဲ့လား..”

မေးခွန်းကြောင့် အားလုံးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘဝင်က ဘာမှမသိခဲ့တာကို ဖော်ပြနေသည့် နားလည်သော

မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ရှိုလျက်..

“အမေ..”

ဘဝင်က သေတ္တာကိုလက်ကမချဘဲ ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ သွားကာ..

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင်..”

“မင်းဘာလို့ပြန်ချင်တာလဲဆိုတာ အရင်ပြောသွားပါ.. ဘဝင်က နာရီကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ..”

“ကိုကိုမလိုလားဘဲနဲ့ အတင်းတွယ်ကပ်နေတာမျိုး အမေလုပ်ချင်တော့လို့..”

“ဟား...ဟား...သံဝေဂတရား ရသွားတာလည်း အနိစ္စကောင်းပဲနော်..”

“ဇာတ်တိုက်ထားကြတာဆိုတော့ ကြည့်လို့တော့ကောင်းပါတယ်..ဒါပေမယ့် သဘာဝကျဘူးဖြစ်နေတယ်..”

ဒေါ်ခင်မမကလည်း လှောင်ရယ်သံနှင့်ပြောကာ..

“ခုပဲမေးလိုက်စမ်းပါ..သူ့ယောက်ျားအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲလို့..”

ကိုယ်ကိုရည်ရွယ်နေကြမှန်းသိပေမယ့် ဘာတွေကိုတော့ ခိုက်နေကြမှန်း ဘဝင်မသိပေ။ နာရီအပြင်မှာ ရန်ဖြစ်လာသလို ကြားလိုက်သည်။ ‘ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဆိုတော့’ သူက ခိုလိုက်တာ ဟိုဘက်မှာ ဆေးရုံတင်ရတယ်တဲ့..

ကိုယ်ကခံရတာမှမဟုတ်တာ ဘဝင်က ဘာတွေလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ မြင်နေရသည့်အခြေအနေအရ ဒီကိစ္စတော်ကြီးကျယ်နေပြီမှန်း တွက်ဆနိုင်သော်လည်း သူမဆီ

လာသည့်သတင်းက ဒီထက်အတွင်းကျကျ ဘာမှမပါခဲ့ပေ..

ထို့ပြင် သူမကလည်းမိုးလင်းတာနဲ့ထွက်ပြီး မိုးချစ်ပြန်ရောက်တဲ့ရက်တွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ..

“သူ့ကိုမပြောခဲ့ကြတာက ပြောလည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်လို့ ပါ..”

ဦးတင်ထွတ်လေသံက အောက်ကျိုပေပုံမရှိပေမယ့် ခန့်င်တော့လို့ ချေပဖို့ ကြိုးစားရတာ သိသာနေကာ..

“နောက်ပြီး..”

ပြောနေရင်းဦးတင်ထွတ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ရာက ဘဝင်ကို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး..

“သူကဒီလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိခဲ့တဲ့ လူစိမ်းလည်းဖြစ်နေလို့ ကောင်လေးက..”

“လူစိမ်းဟုတ်လား...တရားခံကို ပုန်းနေခိုင်းပြီး ကျွန်မတို့ စာမကိုတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့အရှုပ်တွေကို ရှင်းပေါ့..မရှင်းနိုင်လို့ တရားခံတို့ လိုက်ဖမ်းပြီးထောင်ချလိုက်ရင်လည်း ဒီကလေးမကပဲ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားလို့..”

“ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲမဖြေ..ကျွန်မတို့မိဘတွေမျက်နှာကို ရှင်ငဲ့သင့်တယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိလေသံတွေ တုန်ခါနေဆဲပေမယ့် မာနေခဲ့သည်။

“မနေချင်ရင်သွားပါ..ဆော့ရီးလို့တောင် ပြောသွားဖို့လိုတုန်း ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုချန်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုတွန်းပို့တာလဲ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...အနီးစပ်ဆုံး အကျိုးသက်ရောက်မှုပေး

နိုင်မယ်လူကိုပဲ..”

“အစတည်းက ဘယ်ရွေးမက အသုံးကျတယ်မကျဘူး ဆိုတာ ရှင်တို့ခွဲခြားရမှာမသိ..ကျွန်မတို့က ဂုဏ်သိက္ခာကို အလေးထားလွန်းလို့သာ လက်ထပ်ပြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပေးဆပ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ..ဒါကြောင့်မို့လို့ နေနာရဲ့ မရှင်းလင်းတဲ့နောက်ကြောင်းတွေကို မသိသလိုမမြင်သလို ဖင်ခုထိုင်ခိုင်းခဲ့တာပါ..”

“သည်းခံနေတာကို ကြောက်လို့လို့ထင်နေတာ ရှင်တို့ရဲ့ ကလေးအမေ ရွေးမအသုံးမကျဘူးဆိုရင်လည်း သူ့အသုံးမကျလို့ ပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ..ကျွန်မတို့တူမက ကူညီချင်စိတ်ရှိနေရင် တောင် ကူညီရကျိုးနပ်အောင်ပေါ့..”

သူတို့ရင်ထဲမှာ ချောင်ထိုးခံထားခဲ့ရသည့် ဝိုင်အတွတ် ခံပြင်းစိတ်တွေနဲ့ ကလိကလိဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝကို သုံးစားမရသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဆွဲထုတ်ပစ်ချင်နေတာ ဖြစ်သည်။

ဘဝင်ကလည်း ခံစားချက်တွေအရင့်အမာ အံ့ဖွဲ့နေသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုသုံးစားမရလို့ ဘာမှမတိုင်ပင်မှန်းသိလိုက်ရချိန်မှာ မျက်ဝန်းတို့က နာရီဆီ ကြေကွဲစွာရောက်လေသည်။

နာရီကလည်း သူမနဲ့ခရီးဆောင်သေတ္တာကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြကာ..

“ဟွန်း..”

ဘဝင်မချီတရိလေးပြုံး၍ နားလည်နေကြောင်း အပေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာလေးနက်မှုမှမရှိ ဘာမှလည်းမသိတဲ့မိန်းမပဲ”

“ကလေးအကြောင်းပြပြီး ဒီအခန်းထဲနောက်ထပ် ဝင်လာနဲ့”တဲ့..

နာရီပြောခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာများနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံး၏ သတ်မှတ်ချက်ကလည်း ဒီတိုင်းပဲဆိုတာ ဘဝင်နားလည်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူလာမေးတာကိုမှ စောင့်ဖို့ မလိုကြောင်း..

“ဘာလုပ်ပေးရဦးမှလဲ..အားလုံး တော်နေတတ်နေကြတာပဲဟာ..ဒီပြဿနာတွေကို ဘဝင်လည်း ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ထွက်လာတည်းကိုက ဒီပြဿနာထဲခေါင်းလျှိုကြည့်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး..တောင်ကြီးကိုပြန်တော့မလို့ အမေနဲ့လေးလေးတို့ကို ဝင်နှုတ်ဆက်တာပါ..”

လူကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာတွေ နီရဲတင်းမာနေကြသည်။ နာရီက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်ဘဝင်..မြေးလေးရော..”

“ခေါ်လို့မရဘူးအမေ..ဘဝင်လည်း အမေတို့နဲ့စိတ်ချပါတယ်”

ပြောပြီး နာရီဆီအကြည့်ဝှေ့ကာ..

“ကလေးနဲ့အကြောင်းပြပြီး တွယ်ကပ်နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး..ပြီးတော့ ဘဝင်ကဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတဲ့ နေရာတကာလည်း အသုံးမကျတဲ့မိန်းမပါ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေပေမယ့်..

“ဒီလိုစောစောက ဖြစ်သွားရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ..ဒါ ပေမယ့်ထောင်ထွက်မယား ဖြစ်ရကိန်းရှိနေမှ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် လှန်ထောင်းပြီး ခေါင်းလျှိုထွက်ဖို့ ကြိုးစားတာက..”

“အန်တီဘာပြောလိုက်တာလဲ..”

မာနနဲ့ဒေါသတွေ ချက်ချင်းခေါင်းထောင်လာကာ.. ဘဝင်မျက်ဝန်းလေးတွေက စူးရဲနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်မမ ကမမြေဘဲ ဝိုင်ကမဲ့ကာ..

“နင် ငါ့အဒေါ်ကို ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်မနေပါနဲ့..အခု ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့လမ်းကို တွေ့ပြီမလား၊ သွားလို့ရပြီ..”

“နင်ခွင့်ပြုနေဖို့မလိုပါဘူး..ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်နေကြ သလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် သူများစိတ်ဆင်းရဲနေတုန်း အိမ်ပေါ်ကို အုပ်စုနဲ့လာပြီး ကျီးထိုးသလို ထိုးနေကြတာက အမြင်မတော်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်..”

“ကြည့်စမ်း..မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ..”

ဒေါ်မြမှူးတို့ အသက်ရှုတွေ့ပြင်းကုန်ကြသည်။

လက်သီးဆုပ် အံကြိတ်ထားရင်း..

“ဟဲ့..နင်မိဘတွေက လူကြီးသူကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လိုပြော ဆို လေးစားရမယ်ဆိုတာ မသင်ထားဘူးလားဟင်..နင်သိပ်ရိုင်း ပါလား”

“ရိုသေထိုက်သူတွေကို ရိုသေဖို့တော့ သင်ပေးခဲ့တယ် လေ ဘဝင်တို့က ငယ်ငယ်တည်းက လူကဲခတ်ကောင်းလွန်းလို့ စိန်အံ့တုတွေဝတ်လာတဲ့လူနဲ့ အစစ်ဝတ်လာတဲ့သူကို ခွဲခြားပြ

လိုက်တာ တန်းခနဲပဲ..”

ဒေါ်မြမှူး သွားစေ့အံကြိတ်ထားရင်း တက်ခေါက်၏။

“ကိုယ့်ကိုလေးစားခံချင်ရင် သူများကိုလည်းလေးစား တတ်ရတယ်..အန်တီ သူများအိမ်ပေါ်လာပြီး သူများမိဘကိုပြော ချင်တိုင်းပြောနေတာ လေးစားထိုက်တဲ့အမူအရာတွေလား..”

“ဟင်..ဟိုမှာ..ရဲတွေ..”

ဒေါ်မြမှူး ဒေါသအမှောင်မှဲးသွားကာ ဘဝင်ကိုဆုံးမဖို့ ဖျတ်ခနဲ ရှေ့တိုးလိုက်စဉ် ဒေါ်ကျင့်ရဲ့ အလန့်တကြားပြောသံ ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ဆုတ်၏။

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း..

“လာကုန်ကြပြီ..ခင်မမ နင့်တူမကို ခေါ်သွားစမ်း..”

အလောတကြီးပြောလိုက်ရင်း ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့ သွေး ဆုတ်ဖြူဖျောနေသည့်မျက်နှာကို အားမနာထမ်းကြည့်၍..

“ရှင်မှာ ဝိုင်ဆိုတဲ့ရွေးမ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးနော်..”

အဲဒါကို ခုကစပြီး မှတ်ထားပေးပါ..”

နောက်ထပ် ဘဝင်ကိုချဉ်တူးတူးမျက်လုံးတွေနဲ့ ဝေ ကြည့်ပြီး၊

“ချွတ်ချွတ်သံကြားတိုင်း သူခိုးမှန်းမသိ သံဃာတော်မှန်း မသိ ထဟောင်တတ်တဲ့ ရွေးမနဲ့ဖြေရှင်းကြည့်လိုက်ပါ..အဲဒီရဲ တွေ ချက်ချင်းလှည့်ပြေးချင်ပြေးကြမှာ..”

“အန်တီ..နေပါဦး..”

ဘဝင်က ဒေါ်ခင်မမနဲ့ဝိုင်ရှေ့ကိုပြေးသွားပြီး တားထား လိုက်ကာ..

“အိမ်ပေါ်မှာလာတက်စော်ကားပြီး ဒီလိုထွက်သွားလို့ရ မလား...အမေ့ကိုကိုက ဘာတောင်းဆိုထားတာလဲ...ရှင်တို့စော် ကားတာခံပြီးပြီ၊ တစ်ခုခုပြန်လုပ်မပေးဘဲ မသွားရဘူး...”

ဟင်..!

ကြည့်စမ်း..!

ညီအစ်မနှစ်ယောက်မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

ရဲတွေရဲ့ကားက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်သွားပြီဖြစ် သည်။

“ဟဲ့..ဖယ်လိုက်စမ်း၊ နင်ကဘာမို့လို့ တားရဲတာလဲ..”

“ဘဝင်က ဘာမှဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ဝိုင်က ကိုကို မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား...ပွဲပျက်ပါပြီဆိုတုန်းကတော့ မပျက်ခဲ့ပါ ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မသာလျှင် လက်ထပ်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ ဇနီးမယားပါ ဆို..”

ဝိုင်မျက်နှာလေး ရဲတက်လာသည်။ သူမ သိနေတာ ရဲ တွေရောက်လာတဲ့အထိတော့ နာရီဘေးမှာရှိမနေလိုခြင်းပင်..!

“ဘဝင်မ...နင်ဖယ်နော်..”

“ဟဲ့..ဖယ်စမ်း..”

“မဖယ်နိုင်ဘူး..”

ဘဝင်နှစ်ယောက်စလုံးကို ပန်းနဲ့တိုက်ပစ်လိုက် အင်္ကျီစ ဆွဲထားလိုက်နှင့် အတင်းအကျပ်တားဆီးထားကာ..!

“အမေ့...အမေ့တို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ သူပါမှဖြစ်မယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလား...လွတ်လိုက်လို့မရဘူးမလား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ကြေကွဲထိုင်းမှိုင်းနေတာတွေလည်း ကြက်

ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကုန်ကာ ဘဝင်ဘာလုပ်နေတာမှန်း မသိဘဲ ရှေ့ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဘဝင်ကလည်း ပြဿနာကိုသေချာမသိပေမယ့် ဝိုင်ဖြေ ရှင်းမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ရှိနေလို့သာ အမေအတင်းတောင်းပန်ခယ်နေ တာမှန်း အသေမှတ်ထားကာ..!

“သူ့ကိုအမေတာခိုင်းနေတာလဲ..လူတွေနင်ပဲဆ ဆြော နေတုန်း လိုမိခံထားရတာ..ကိုယ်လိုချင်တာလည်း ရအောင်ခိုင်း ရမှာပဲ လုံးဝမလွတ်ပေးနဲ့..”

“မလိုတော့ဘူးဘဝင်..လွတ်လိုက်၊ သွားကြပါစေ..သွား ကြပါစေတော့အေ..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ တားဆီးရင်း မျက်ရည်ဝေလာခဲ့သည်။ သားကိုလည်း တွေ့သွားကြပြီမို့ အဖမ်းခံရတော့မှာ ဘာထူးမှာ လဲ..!

“လွတ်လိုက်..”

ဝိုင်နဲ့ဒေါ်ခင်မမရဲ့ အင်္ကျီအနားစတွေမှာ အမိအရဆုပ် ဆွဲထားသည့် ဘဝင်လက်တစ်ဖက်ဆီကို ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ချလိုက် ပြီး..!

“မေတ္တာစေတနာမပါဘဲ ကြိုးတုပ်ခိုင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စ မ ဟုတ်ဘူး သွားကြပါတော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားကြ ပါ..”

“အောင်မလေးသွားမှာပါတော်..ဒီလိုနေရာမှာ တစ်နှာရိ နေရရင် တစ်နှာရိကျက်သရေယုတ်ပါတယ်..”

“ဟွန်း...လာစမ်း...အချစ်ဝိုင်၊ ပြန်ကြည့်မနေနဲ့..”

လွတ်ပေးလိုက်ရပေမယ့် အလျှော့ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်ကို ဘဝင် မချင့်မရဲဖြစ်နေမိ၏။

“သွားလေ..မင်းလည်းသွားမှာပဲမို့လား..”

“မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်..ဘဝင်က..”

သူမ ဒီပြဿနာတွေကို စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့ပေ။ ဒီလောက်ထိ ကြီးမားနေမည်လို့လည်း မတွေးမိခဲ့။ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာက မိမိရဲ့နှလုံးသားရေးရာနာကျင်မှုသက်သက်ဖြင့်..။

“ကဲ..ကိုနေနာရီ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပေးပါ”

“သား..”

ဒေါ်ပန်းသီရိမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားလျက် ခြေလှမ်းတွေက သားဆီကို မလှမ်းနိုင်အောင် နှမ်းခွေနေခဲ့ပြီး..။

“ကျွန်မသားလေးက အဲဒီလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူးရှင် သေချာစုံစမ်းကြည့်ပြီးမှ အပြစ်ရှိရင်ဖမ်းပါ။ မလုပ်ပါနဲ့..မခေါ်သွားကြပါနဲ့..”

“မေမေ..”

နာရီဒီဘက်ကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ကာဆီးထားလိုက်ပြီး..။

“ကျွန်တော်တို့တာဝန်အရဆောင်ရွက်ရမှာမို့လို့ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကိုနေနာရီ..”

“ဒီမှာလူကြီးမင်း..”

မိဘလဲပြိုမတတ်ဖြစ်နေတာတောင် ပြေးကိုင်ခွင့်မပြုသည့်အဖြစ်က ဘဝင်စိတ်ကို ဆွပေးနေသလိုရှိကာ..။

“တာဝန်အရဆိုရင်လည်း ဖမ်းဝရမ်းပါလားပြောပါ..ပြီးတော့ လူကြီးတို့က ရဲအရာတွေစစ်မှန်ကြောင်း အိုင်ဒီကတ်ဒီလည်းကြည့်ချင်တယ်..”

အရာရှိနဲ့တပည့်နှစ်ယောက် မျက်နှာတွေတည်သွားကြသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိ ထိတ်သွားကာ..။

“ဘဝင်ဘာတွေသွားလုပ်နေတာလဲ..လာစမ်း..”

“သူတို့ကတာဝန်အရချည်းပဲပြောနေလို့ ဘာတာဝန်လည်းသိချင်လို့အမေ..ဘဝင်ဒီလိုမေးလို့ ဘာမှဖြစ်သွားစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ အဲဒါတွေမပြနိုင်ရင် သူတို့ခြံထဲကနေ လေးဘက်ထောက်ပြန်ရမှာ..”

ဘုရား..ဘုရား..။

မြွေပူရာကင်းမှောက် တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ပါပြီ..။

ဒေါ်ပန်းသီရိ ခေါင်းတွေတရိပ်ရိပ်မှူးလာသည်။ သားအတွက် တောင်းပန် ညှိနှိုင်းဖို့ဟာ ဘဝင်လုပ်နေပုံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း နားလည်နေကာ..။

“ဘဝင်..ဟဲ့..မောင်လေး ကိုထွတ်..”

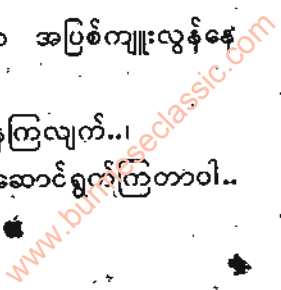
“ဗျာမမ..ကျွန်တော်မမနားမှာပါ..”

“မင်း မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ..ဘဝင်ကို အမလေး..မှူးလိုက်တာ..”

“မမမစိုးရိမ်ပါနဲ့..သူပြောနေတာ အပြစ်ကျူးလွန်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

ရဲတွေပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြလျက်..။

“ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရဆောင်ရွက်ကြတာပါ..”

ညီမက..”

“ကျွန်မလည်း ပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးခွင့်ရှိတာပဲ”

ပြောလိုက်တုန်းက တမင်တကာပေမယ့် ဘာကဒ်မှ ထုတ်မလာတော့ ဘဝင်သံသယတွေ ကြီးထွားလာ၏။

ထို့ကြောင့် နာရီကို လက်ထိပ်ခတ်ဖို့ အနားကပ်လာသည့် ရဲနဲ့နာရီကြားမှာ ဘဝင်က ကာကွယ်ရပ်လိုက်ကာ..

“ဟိုမှာလဲကျမတတ်ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာရှိနေတာတောင် လက်ထိပ်ခတ်ဖို့ပဲ လုပ်နေရအောင် ကိုကိုက လူသတ်စားပြတိုက်ထားတဲ့ လူမို့လို့လား..”

“နေပါဦး..ညီမက တရားခံနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ကျွန်မက ကိုကိုမိန်းမပဲ..သူ့ကိုဖမ်းမယ်ဆိုရင် နောက်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီတော့ အခုပြောရေးဆိုခွင့် အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ဆိုလည်းမှန်တယ်..ရှင်တို့ရဲ့ ကားကလည်း ဂျစ်ကားပေမယ့် ရဲကားနဲ့မတူဘူး။ ခုထိ ဖမ်းဝရမ်းလည်းမပြနိုင်ဘူး.. အိုင်ဒီကက်ဒ်လေးတောင် ဒေါနဲ့မောနဲ့ ဆွဲမထုတ်နိုင်တော့ လောလောဆယ် လိမ်လည်ကျူးကျော်မှုနဲ့..”

“ဘဝင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..မင်းဖယ်..”

နာရီက ဘယ်လိုမှကြည့်နေလို့မရတော့သည့် အခြေအနေရောက်လာမှ သူမပန်းကို ဖယ်ဖို့ပြင်သည်။

ဘဝင်က လက်ကိုပုတ်ချပစ်ကာ..

“ဖယ်မှာပါ..ကိုကိုလည်း ချစ်လွန်းလို့ကာကွယ်နေ

ဘာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတယ်လ်မှာ ဒီလိုမျိုးရဲဝတ်နဲ့ အထူးအင်စိုးဖို့ကြတဲ့ အမှုတွေ ကြုံဖူးပြီးသား..သူတို့အမှန်အတိန်ဆိုပြောဆိုတဲ့ဟာကို ပြနိုင်ရမှာပေါ့..”

ရဲတွေဘာမှလည်းထုတ်မပြနိုင်..ဒေါသထွက်ပေမယ့် အာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ရှိလျက်..

“အန်ကယ်လ်ထွတ်..ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

“ရဲမင်းကြီးတို့ရယ်..အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်။ သူ့အား အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်..အင်း..မူးတယ်..”

ဒီတစ်ခါတော့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပြီထင်ကာ ဒေါ်ပန်းသီရိ အအိအိ ခွေခေါက်ကျသွားလေသည်။

“မေမေ..”

“မမ..”

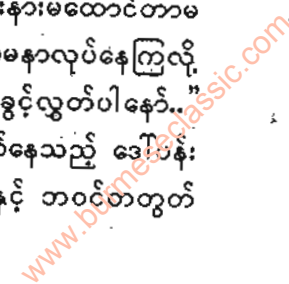
“အမေ..”

သုံးယောက်၏ခေါ်သံတွေ တစ်ထပ်တည်းပြိုင်တူထွက်သွားကြကာ ဘဝင်ကပြေးလာ၏။ ပြီးတော့ ရဲတွေလည်းရောက်အာကြသည်။

သူမကို မပြောမဆိုဖို့တားနေရင်း ဖြစ်သွားရတာမို့ ဘဝင် ကိုယ့်အပြစ် မကင်းသလို ခံစားလိုက်ရကာ..

“အမေရယ်..ဘဝင်က အမေ့စကားနားမထောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အမေ့ကို ခံစားရအောင် မစာမနာလုပ်နေကြလို့ အဲဒီလူတွေကို စိတ်တိုလွန်းလို့ပါ..ဘဝင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်..”

အိပ်ရာထက်မှာလဲလျှောင်း ငြိမ်သက်နေသည့် ဒေါ်ပန်းသီရိရဲ့ဘေးမှာ မျက်ရည်တွေတလည်လည်နှင့် ဘဝင်တတွတ်

တွတ်တောင်းပန်နေမိသည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ စမ်းသပ်ပြီး...

“စိတ်ဖိစီးမှုတွေများနေတဲ့ပုံပဲ...ရောဂါလက္ခဏာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ လောလောဆယ် သူ့ကိုစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ အနားယူဖို့ ဂရုစိုက်ပေးရင် ရပါပြီ..”

ဆရာဝန်ပြောတာကြားရမှ ဘဝင်စိတ်အေးသွားရ ကြာ..။

ဟင်..ကိုကိုရော.. ၊

ဘဝင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အပြင်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး..။

“ကိုကို..ကိုကိုရော..”

အိမ်ရှေ့အရောက်တောက်လျှောက်ပြေးခဲ့လျက် ကား တွေမရှိတော့တာကို မြင်လိုက်ရပြီး..။

“ကိုကို..”

တစ်ယောက်တည်း ခြေဆောင်ခေါ်ရင်း ဟီးခနဲငိုချမိ၏။ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေခဲ့လျက် ပေါ်တီ ကိုအောက်ကို ပြေးဆင်းမိသေးသည်။

ပြီးတော့ ခြံကိုမျှော်ကြည့်ရင်း လှေကားထစ်တွေပေါ် မှာထိုင်ချပြီး ငိုသည်။ ကိုကိုဒုက္ခရောက်နေကာမှ သူမမာနတွေ ပြိုင်ပြီး အော်မိပြောမိခဲ့သည်။

အမေတို့ကို လက်ပြနွတ်ဆက်ဖို့လည်း ကြိုးစားမိသည်။

မဟုတ်ပါဘူး...ကိုကိုကိုမုန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝင်အ ရမ်းခံစားရလို့ပါ ကိုကိုရယ်..။

“ဘဝင်..”

ဦးတင်ထွတ်ခေါ်သံကြောင့် ဘဝင်ခေါင်းထောင်သွား သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် တာ.. ၊

“လေးလေး..”

“ဘာလဲ..ညည်းငိုနေတာလား..”

“လေးလေးက ကိုကိုနဲ့လိုက်မသွားဘူးပေါ့..”

“လူမမာကို ဘယ်လိုလုပ် ထားခဲ့မလဲ..ညည်းရှေ့တင်ပဲ ဆရာဝန်သွားပင်ခဲ့ရတာလေ..”

ဟုတ်သည်ပဲ..။

သူမလူမမာနဲ့ကိုကိုကြားမှာ ပျာယာခတ်ပြီး သတိလက် ထွတ် ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

“ဒါဆို ခုသွားလို့ရပြီလေ..ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း စခန်းပါသွားတာ..အဲ့ဒီလူတွေက ရဲမဟုတ်ရင်..ဒုက္ခပဲ၊ ကိုကိုကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲမသိဘူး..”

“ဘဝင်..ညည်းရန်ဖြစ်နေတုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမပြောပါလား..”

“အဲ့ဒါတွေဘာဖြစ်လို့ ပြန်မေးနေတာလဲလေးလေးရယ် အခု ကိုကိုနောက်ကိုလိုက်ရမယ်..”

ဘဝင်ဂါဝန်စလေးမဲလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက် သည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေး ကိုင်ပြီးပြန်ဆင်းဖို့ပြင်၏။

သို့သော် ဦးတင်ထွတ်က ရှေ့ကကာဆီးထားကာ..

“ဘယ်ကိုလဲ..”

“ကိုကိုနောက် ဘဝင်လိုက်သွားမယ်..လေးလေးက အမေ့ကိုကြည့်ထားပေး..”

“ငါ့ကိုဘာလုပ်ဖို့ဘာကိုင်ဖို့ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေရအောင် ညည်းက ဘယ်လောက်နားလည်ရင့်ကျက်နေလို့လဲ..ရဲစခန်းလို နေရာကိုများ သွားဖို့စိတ်ကူးသေးတယ်..”

“ရဲစခန်းက ဘယ်လိုနေရာမို့လို့လဲလေးလေးရဲ့..”

“မျက်ရည်သုတ်လိုက်ရင်း ပက်ခနဲ ပြန်မေးကာ..”

“နားလည်ရင့်ကျက်မှ ရဲစခန်းကိုသွားလို့ရတယ်ဆိုရင် သူတို့လည်း ရင့်ကျက်နေတဲ့လူတွေကိုပဲ ဖမ်းပါလား..”

“ဘဝင်..ညည်းခုနလည်း လူကြီးတွေကိုမချေမငံတွေ စွပ်စွဲလိုက်သေးတယ်နော်..”

“ဒါကတော့ လူကြီးဖြစ်နေတိုင်း အပြစ်ကင်းကြတာမှမ ဟုတ်တာ..အဲလိုပြောလို့ အချုပ်ထဲဆွဲထည့်မယ်ဆိုလည်းလုပ်လေ ကိုကိုနဲ့အတူတူလိုက်နေရဲ့ပဲ..”

ဒီကောင်မလေး ပြောလေကလေပါလား..”

“အထက်လူကြီးနဲ့ အောက်ဝန်ထမ်းဆိုတာ အထက်ဖား အောက်ဖိနိုင်းစားတွေပဲ..တရားမဝင် အမြင်ကတ်ပုဒ်မတွေ ဘယ် လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲဆိုတာလောက်တော့ ဘဝင် လည်းသိပါတယ်..”

“ဘာပုဒ်မဖြစ်ဖြစ် ‘နှုတ်ကြောင့်ကြေ လက်ကြောင့်သေ’ တဲ့..ပြောတာဆိုတာ ဆင်ခြင်..ငါ့ရဲစခန်းလိုက်သွားလိုက်မယ်..”

“ဘဝင်က ကိုကိုမိန်းမပါ လေးလေးရဲ့..ဘဝင်လိုက်လို့ရ ပါတယ်..”

ဦးတင်ထွတ် စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်ကြည့် လျှင် ဘဝင် ကိုယ့်ဂါဝန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ..

“ရပါတယ်..မြန်မာဝတ်စုံသွားလဲလိုက်မယ်..”

ပြောပြီး..လှေကားထစ်ထွေပေါ် ချက်ချင်ပြေးတက် သည်။

“ဟေ့..”

ဦးတင်ထွတ် အသံရောလက်နဲ့ပါ လှမ်းအော်တားမိကာ၊

“ညည်းနဲ့ကောင်လေး မတည့်ကြဘူးမို့လား..ညည်း လိုက်သွားလည်း ဟိုကစကားကောင်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဘဝင်ငိုငိုတွေသွားစဉ် ဦးတင်ထွတ် ကားဆီလှည့်ထွက် သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမဘာလို့ သတိလက်လွတ်ပူပင်နေခဲ့တာလဲ..

ခုလောက်ဆို ကိုယ်ကစွတ်တွယ်ကပ်နေလို့ ဝိုင်ကစိတ် နာပြီး ထွက်သွားသည့်အပြစ်နှင့်၊ အမေသတိလစ်မေ့မျောသွား လောက်အောင် ရန်ဖြစ်သန်နေခဲ့သည့် သူမရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် တိုကိုဘယ်လောက်ထိ ဒေါသတွေထွက်နေမလဲ..

ကိုယ့်အိတ်ကိုပြန်ကိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အတိုင်း ဒိုးလိုက် တော့ ဘဝင်..

ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုငုံ့ကြည့်မိစဉ် မျက်ရည်တစ်စက် ထက်ခနဲ ကြွေ၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၅)

ညနေပိုင်းတည်းက ဒေါ်ပန်းသီရိ သတိရကောင်းမွန်နေပြီမို့ ဘဝင် သေချာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီည သူမနဲ့ကိုကိုရဲ့ ပြေလည်ဖွယ် မရှိနိုင်သော ကွဲလွဲခြင်းတွေအကြောင်း ပြောပြမည်။

ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခွင့်တောင်းမည်။ ကိုကိုပြဿနာရှိနေပေမယ့် ဒီအိမ်မှာသူမကို ဘယ်သူမှလိုလားကြတော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်နေခဲ့သည်။

မိကျော့လည်း ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကာ အမေကိုယ်တိုင် ဘဝင်ပြုစုတာကို ခံယူချင်မှာမဟုတ်ပေ။ ပြဿနာတွေဖြေ

ရှင်းနေကြစဉ် သူမရဲ့အပြောအဆို မဆင်ခြင်မှုတွေကြောင့် စိတ်ဇာတ်ညစ်ညူးစွာ တားဆီးနေခဲ့တဲ့ အမေအသံတွေကို ခုထိနားထောင်မထွက်နိုင်...

“ဘဝင်..ဟဲ့ ဘာတွေသွားပြောနေတာလဲ..လာစမ်း..”

“ဘဝင်..မောင်လေးကိုထွတ်..”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရဲ့မင်းကြီးတို့ရယ်..သူ့အစား အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်ဖြစ်နေသည့်လူက သူမအတွက် အားလုံးကို လိုက်တောင်းပန်နေရသည်။ တားဆီးမရလွန်းလို့ ဆဲကျမေ့မျောသွားခဲ့တဲ့အထိ သူမဆင်ခြင်ရမှန်းမသိခဲ့ပေ..

အမေရဲ့လိုဖြစ်ရတာ သူမကြောင့်သာ..

“မိကျော့..အမေနိုးနေလားဟင်..”

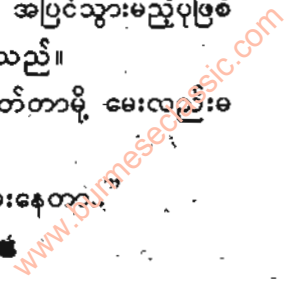
“ဟုတ်ကဲ့မမ..မမက..”

ပန်းနုရောင်လက်ပြတ်ခါးစည်းအရှည်လေးနှင့် ပန်းရင့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်လေးဝတ်ကာ ဆံပင်တွေကိုပန်းရောင်ခေါင်းစည်းကွင်းလေးနဲ့နောက်မှာ မြင့်မြင့်လေးတင် စည်းထားသည်။

နှာတ်လှသူမို့ ဒီလိုဆံပင်စည်းပြီး လည်တိုင်လေးကျော့နေတိုင်း ဘိုမရပ်လေးနဲ့ တူနေတတ်ကာ၊ အပြင်သွားမည့်ပုံဖြစ်နေသဖြင့် မိကျော့က တအံ့တဩကြည့်သည်။

ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်းပဲလှနေတတ်တာမို့ မေးလည်းမေးဖြစ်ဘဲ..

“မမကိုလည်း မေမေကြီးက မေးနေတာ..”

မိကျော့ပြောတော့ အခန်းရှေ့မှာ ခြေလှမ်းတဲ့သွားမိသည်။

ပြီးမှ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင်..

ကိုကို..

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးဟာသွားသည်။ သားလေးက ကိုကိုပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ကာ လက်ပတ်နာရီကို သေချာကိုင်ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာရနေသည်။

ကိုကိုက ရင်ဘက်မှာနဂါးငွေ့တန်းပုံပါသော ကြည်ပြာရောင်ရှုပ်လက်ရှည်ကို ဘောင်းဘီနက်ပြာနဲ့ ဝတ်ထားသဖြင့် ရှင်းသန့်စိုပြေနေ၏။

“ဟာ..တီလေး..”

ဘဝင့်ကိုမြင်သွားပြီး အားပါးတရလှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

ဒါပေမယ့် နာရီရင်ခွင်ထဲကနေတော့ ပြေးဆင်းလာဖော်မရ၊ သားရဲ့ဆီးကြိုမှုကြောင့် ဘဝင့် ရင်နှင့်ရပြန်ကာ..၊

“လာလေ သမီး..”

ဘဝင့်ကို ဒေါ်ပန်းသီရိကလှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဘေးကနဲ့ထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြ၏။ သူမ မထိုင်ပါ။ တစ်ဖက်ကိုသွားပြီး ခြေရင်းမကျတကျလေးမှာ ရပ်လိုက်ကာ..၊

“အမေနေကောင်းလားလို့ လာကြည့်တာပါ..”

“ကောင်းသွားပြီသမီး..သမီးတစ်နေ့လည်လုံး စောင့်နေပေးတာပဲဟာ၊ သမီးက ရေမိုးချိုးလာတာလား..”

“ဟုတ်..ဟို..ဘဝင့်..”

သွားမယ့်အကြောင်းပြောမလို့ စိကာပတ်ကုံးပြင်ဆင်

လာသမျှ ပြောရခက်နေခဲ့လျက် မျက်လုံးကနာရီနဲ့မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံမိသွား၏။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုလုပ်ဒီရောက်နေတာလဲ..”

“ဘယ်လိုရောက်နေတယ်အင်လိုလဲ..”

“ကိုကိုကို ရဲတွေဖမ်းသွားကြတာလေ..”

ပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲအစောင့်တွေဘာတွေရှိမလား မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့မိသေးသည်။ စက်လေးက ဒီကိစ္စတွေဘာမှမသိခဲ့တာမို့ ရဲတွေဖမ်းတယ်ကြားတော့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ဖအေကိုမော့ကြည့်ကာ..

“ဖေဖေကဘာလုပ်လို့ ရဲတွေဖမ်းတာလဲဟင်..”

“အို..မြေးလေး..မဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်ပန်းသီရိ ငေါက်ခနဲထထိုင်ရင်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ..နာရီ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်၏။ ဘဝင့်မှားသွားပြန်ပြီကို သိလိုက်ကာ မျက်နှာလေးငယ်ကျသွားပြီး ခေါင်းငုံ့၏။

“မိကျော့..”

“ရှင် အစ်ကိုလေး..”

မိကျော့ ချက်ချင်းပြေးလာသည်နှင့် သားကိုခေါ်သွားစေကာ..၊

“ဘဝင့်..”

“ဘဝင့်မှားပါတယ်..သိချင်စိတ်များသွားလို့..”

“မင်းမှာ စားချင် သွားချင် ရိုက်ချင် အော်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေ နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ခဲ့တာများ ရှိဖူးလို့လား..မင်းပဲသိ

မင်းပဲတတ် ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ချင်ရင်ချက် ချင်..”

“အဲဒါတွေပြောမနေပါနဲ့..ဘဝင်က အမေ့ကိုလာနှုတ် ဆက်တာပါ။ အဲဒါကိုကို ပြန်ရောက်နေတာမြင်လို့ အံ့သြပြီးမေး မိတာ..”

“မအံ့သြနဲ့..အာမခံနဲ့ပြန်ထွက်လာတာ..”

“အာမခံနဲ့..”

“ဟုတ်တယ်..ဘာသိချင်သေးလဲ၊ မင့်သားမရှိဘူး မေး..”

“အာမခံနဲ့ဆိုတော့ ကိုကိုပြန်ဝင်ရဖို့ဖြစ်လာရင်..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းလို ပြောဆိုမကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်မိတာမျိုးပေါ့..”

ဘဝင်မျက်နှာညှိုးနေရင်းကနေ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

လူမမာကိုလည်း ခဏတဖြုတ်မေ့ပြန်၏။

“ကိုကိုမှာပဲလက်ပါတာလား..မိန်းမဖြစ်တာနဲ့ပဲ အား မတန်လို့ မာန်လျှော့ပြီး ဒီတိုင်းအသေခံလိမ့်မယ့်မထင်နဲ့၊ မသေ မချင်းတော့ ပြန်ချမှားပဲ..မမိမိရာ ဆွဲမယ်၊ မနိုင်နိုင်ရာနဲ့ ကောက် ထုမယ်..”

“ဟိတ်..မင်း..”

နာရီမျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိက ရယ် ၏။ ဘဝင် တကယ်စိတ်ဆိုးနေတာမှန်း နီရဲနေသည့်မျက်နှာလေး က သိသာနေကာ..

“ဘဝင်ဘာလုပ်လုပ် မှားနေတတ်တာသိတယ်..ရှင်ကြီး ကလည်း မှားခဲ့တာတွေကို ဘယ်ထော့မှမမေ့နိုင်ခဲ့တဲ့လူကြီးပါ

ခဲ..”

ပြောနေရင်း ငိုတော့မလို မျက်စိပဲလေးတွေ နီရဲလာခဲ့ သည်။

“ဘဝင် ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးတာည်းက စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရ တာ ဘယ်မှာရှိသလဲ..ကိုကိုပဲဒေါသထွက်၊ ကိုကိုပဲချုပ်ချယ်..ဒီက ခဲပြောခံအော်ပြီဆို ခြင်ကိုက်လို့အော်တဲ့အသံကိုတောင် ကိုကို မမေ့ခဲ့ဘူး..ပြီးတော့ နာလုံးတွေစုပြီး သူများကိုမပြောမဆို ထား ဝမ်းခဲတာ”

သူမ မျက်ရည်လွယ်နေပြီလားမသိ..

ပြောနေရင်း မျက်ရည်ကျလာတာကိုသိနေသည်။

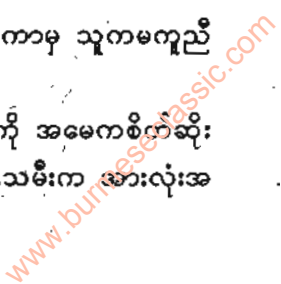
နာရီက စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကောင်းပါတယ်..အခုကိုကိုမိန်းမနဲ့ကွဲရတာလည်း ဘဝင်ကြောင့်ဆိုတော့ ပိုပြီးနာစရာတွေ သွားတာပေါ့၊ ဘဝင် အမေ့ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်..တကယ်မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ သူ့ကိုအမေလိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင် ဒီလိုစကားတွေ ဘဝင်မပြောမိအောင် ထိန်းမိမှာ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူးသမီးရယ်..သမီးကိုယ်တိုင်ဘာမှမှ မသိသေးတာ”

“သိတော့လည်းအမေတို့လိုအပ်နေကာမှ သူကမကူညီ ဘူးဆိုတော့ ဘဝင်ဒေါသထွက်ပြီး..”

“အဲဒါတွေကိုထားလိုက်ပါ..သမီးကို အမေကစိတ်ဆိုး နေရင် ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့..သမီးက အားလုံးအ တွက် ပူပန်ပြီး ကူညီဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါ..”

ဟင်..!

အမေတကယ်ပဲ နားလည်ပေးနိုင်တာလား..!

ဘဝင်အံ့ဩသွားမိသည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိဆိုတာ စတွေ့တုန်းက မျက်နှာထားတင်းနေခဲ့သော်လည်း သားနဲ့သူမအပေါ်မှာတော့ ဥပေက္ခာစကားကိုလည်း မဆိုခဲ့တဲ့သူပါ..!

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်နိုင်ဖွယ်မရှိလို့ သူမတွက်ခဲ့မိလျက်..!

“အမေက ဘဝင်ကို..”

“ဒီမှာလာကိုင်စမ်းပါသမီးရယ်..အမေကလည်း သမီးကို ပြောစရာရှိသေးတယ်..”

“ဘဝင်က..”

“သူ့လာနှုတ်ဆက်တာနေမှာပေါ့ အမေ..သွားပါစေ၊ အစတည်းက သူများတွေပြဿနာတက်နေတဲ့ကြားက အထုပ်ဆွဲဆင်းဖို့ ထွက်လာသေးတာ..”

“ပြဿနာတွေတက်နေတာ ဘဝင်ဘာသိရလို့လဲကိုကို.. ကိုကိုမိန်းမ ပညာတတ် လူဝင်ဆံ့တဲ့သူပဲ အားလုံးသိနေတာ..”

“ဟေ့..ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..”

“ကိုကိုပြောလို့ပြောတာလေ..ဒီကလူရာမဝင်တဲ့..”

ထင်သလိုပြောဖို့ ရင်ဘက်လေးမောက်လာအောင် တစ်ဝကြီး ပြင်ဆင်အားယူလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ပန်းသီရိကို သတိရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာကို နာနာကျည်းကျည်း စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေး ဖိပိတ်ထားလိုက်မိကာ..!

“သွားမယ်..ကိုကိုထင်ချင်သလိုထင်..”

“မသွားချင်ရင်လည်း ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သားကို မေမေလိုခေါ်ခွင့်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ကတိနဲ့ သူများထက်ခံချင်အောင် အနည်းအကျဉ်း တောင်းပန်ရုံပဲ..”

စေ့စေ့ကြည့်ပြောပုံက လူကိုပိုင်ကွက်နင်းပြီး အနိုင်ယူလိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်..!

“လုံးဝမတောင်းပန်ဘူး..”

ဘဝင်ကလည်း ပြတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ပန်းသီရိနားကို ရဲဝံ့သည့်ခြေလှမ်းတို့နှင့် လျှောက်သွားကာခုတင်စွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲလေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး..!

“ဘဝင် ပြန်ပါရစေအမေ..ကိုကိုလည်း အိမ်မှာပြန်ရှိပြီဆိုတော့လေ..”

“သမီးက သမီးကိုကိုရှိနေတာမသိခင်တည်းက အမေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာတာမို့လား..ဘာဖြစ်လို့ ခွဲထွက်သွားဖို့တွေးရတာလဲ..”

သူမကိုယ်သူမ အမေ့လို ပြောင်းလဲသုံးလိုက်တာကို ကြည့်နူးမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမလိုချင်တောင့်တနေခဲ့တာ အမေ့ဆီက အကြင်နာမဟုတ်သေး..!

“ဘဝင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါအမေရယ်..အစက ကိုကိုကိုလွမ်းတယ်၊ သားသားကိုလည်း သူ့အဖေနဲ့တွေ့စေချင်လို့လေ..”

“အခုတော့သမီးက..”

“မလွမ်းအောင် နာစရာတွေ ဘဝင်မှတ်သွားမှာ..”

“ဟွန်း..”

“ဘာမဲ့တာလဲကိုကို..ကိုကိုမှာပဲ မာနရှိတာမဟုတ်ဘူး”

နော်၊ ကြည့်နေလိုက်စမ်းပါ..သားနဲ့အကြောင်းပြနေတယ်လည်း ဘဝင် အပြောမခံဘူး၊ သားလေးကို ကိုကိုခေါ်ထားလိုက်..”

ဒီထိပြောလိုက်တော့ နာရီမျက်နှာတည်သွားသည်။

မျက်လုံးတွေက စူးရဲလာ၏။

“ကိုယ့်ကလေးက အမေခေါ်တာကိုလည်း မခံနိုင်ပါဘူး လို့ မင်းပါးစပ်က ပြောသွားဖို့လည်းလိုသေးတယ်..”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ..ကိုကို ထွက်သွားတုန်းကရော ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောသွားလို့လဲ..”

“အဲ့ဒါ မင်းနဲ့ငါကိစ္စပါ..”

“ခုလည်း ဘဝင်နဲ့သားကိစ္စပါ..အမေပဲခေါ်ခေါ် အစ်မပဲ ခေါ်ခေါ် သားကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ..”

မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ဘဝင် ကိုယ့်သေတ္တာကို ပြန်ယူသည်။ သို့သော်..

“မိကျော့ရေ..”

“.....”

“မိကျော့..”

“မိကျော့ကလေးနဲ့ ခြံထဲမှာသမီးရေ..ဘာခိုင်းမလို့လဲ

ဟင်”

အခန်းထောင့်မှာထားခဲ့သည့်သေတ္တာကို ဟိုဒီလှည့်ပတ် ကြည့်ရင်း...၊

“မိခိုင်းပါဘူး...ဒီနားမှာကပ်ထားခဲ့တာ ဘဝင်သေတ္တာ

ရော”

“ဪ...အဲ့ဒါ..အဲ့ဒါ အခုပဲ ဆရာထွတ်..”

“ဒေါ်ကျင် သားကိုသွားခေါ်ပေးစမ်းပါ..”

စကားမဆုံးသေခင် ကြားဖြတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး နာရီ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လျှင်..

“ကျင်ကျင်မခေါ်ခဲ့နဲ့..ဘဝင်ထွက်သွားပြီးမှခေါ်..”

နာရီက အပြင်ပြန်ထွက်လာကာ..။

“သွားခေါ်လိုက်ဒေါ်ကျင်..”

“ကိုကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..”

“အဲ့ဒါ မင်းကိုယ်မင်းပြန်မေးရမှာ..မင်းအဝတ်သေတ္တာ ကို ငါ့အခန်းထဲ သွားထည့်ခိုင်းပြီးတော့..ခုမှ..”

“ဘာ..”

ဘဝင် အံ့သြတံ့ကြီး အော်လိုက်မိကာ..။

“မဟုတ်ဘူး..ဘဝင်ဒီနားကပ်ထားခဲ့တာ၊ ဘာမှမှားစရာ မရှိဘူးကိုကိုနော်..သူများကို အထင်သေးအမြင်သေးမပြောနဲ့..”

“မင်းကိုဘယ်လိုအထင်ကြီးရမှန်းကိုမသိဘူး ဘဝင်..

ဘာကြောင့် အဲ့လိုဖြစ်ရလဲဆိုတာ..”

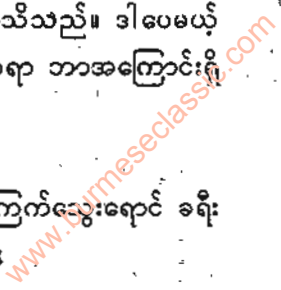
“ကိုကို သူများကိုမို့ချိုးမျှစ်ချိုး ပြောချင်နေလို့ပေါ့..”

ပက်ခနဲပြန်ပြောခဲ့ပြီး ဘဝင် ကိုကိုအိပ်ခန်းဆီပြေးခဲ့ သည်။

တွေ့လိုက်ရင်တော့ သွားပြီဆိုတာသိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ သွားထားခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ ရောက်နေစရာ ဘာအကြောင်းရှိ လို့လဲ...။

ဟင်..။

အခန်းထဲဝင်လိုက်တာနှင့် သူမရဲ့ကြက်သွေးရောင် ခရီး

ဆောင်သေတ္တာကြီးက မွေ့ရာလေးမှာငုတ်တုတ်ကြီး...

မဟုတ်ဘူး...

ဒါ ဒါကိုကဲ့ပဲ သူများကိုမတရားပြောချင်လို့ လုပ်ကြံထားတာ။

ဘဝင်အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့ပြီး သေတ္တာကိုကိုင်ကနေ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မွေ့ရာဘေးစွန်းနားမှာ ချထားသည့် ကိတ်မုန့်ပုံစံ ကတ္တူဘူး အညိုရောင်လေးကို မြင်လိုက်သဖြင့်...

ဒါ ကိုကိုငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ရောင်စုံလည်စည်းတွေနဲ့ဘူး...

သူမပျောက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် အလှအပပစ္စည်းတွေက အများကြီးရှိနေသည့်ပြင် တစ်နေရာမှာရှိနေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့သည်။ မတွေ့တာကို ရှာဖွေသုံးစွဲဖို့လည်း ပျင်းသည်ဖြစ်ရာ..

ဘူးကိုသွားယူပြီး ဖွင့်လိုက်စဉ် လွယ်ထားသည့် ကြိုးသိုင်းအိတ်လုံးလုံးထဲက ဖုန်းကမမြည်လာသဖြင့် ထုတ်ကိုင်ရင်း...

“ဟလို..”

“မမ..မောင်ပါ..”

“သိတယ်..ပြောလေ..”

စိတ်သည် အစီအစဉ်မကျဘဲ တစ်စနဲ့တစ်စလုံးထွေးထည့်ထားသည့် ပဝါတွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဖုန်းပြောတဲ့ဆီမှာ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်..ကိုကိုက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ..လည်စည်းပဝါလေးတွေ လှလိုက်တာ..”

“အယ်..ပဝါအနားမှာ ကဗျာလေးတွေပါသေးတယ်..”

“ကိုကိုကလည်း ကဗျာတရုတ်တယ်..တိုတိုတုတ်တုတ်လုပ်ပါလားလို့..”

“မဟုတ်ပါဘူးကြိုက်ပါတယ်..ကြိုက်တယ်ကိုကို၊ အလေးပြောတာ..ကိုကိုလက်ဆောင်ကိုအကြိုက်ဆုံး..”

သူမပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုရော..ကိုကိုမျက်နှာပျက်နေလို့ ချော့ခဲ့ရတာတွေရော၊ အားလုံးကိုမှတ်မိနေသေးသည်။

ကိုကိုက ကဗျာဆန်နေတဲ့အခါ မျက်နှာမှာနူးညံ့ရိဝေတဲ့ ပြုံးတော့ရှိတတ်ပြီး ငြိုငြင်သွားပြီဆိုရင်တော့ သုန်မုန့်တင်းမာသည့်မျက်နှာက ဘယ်လိုအနုအရွှေတွေ ပြောဆိုချွန်နဲ့ ပေမယ့်...

ပဝါတွေကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ဒီဘူးဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေလဲဆိုတာ မတွေ့တတ်အောင်ပင်..

ကိုကိုယူလာတာလားလို့တွေးမိလိုက်တော့ မျက်နှာမှာမဲ့မဲ့ အပြုံးလေးဖြစ်လျက် ထိုအတွေးကို ချက်ချင်းဖျောက်မိ၏။

သူမထွက်လာတုန်းက ဒေါ်လေးထည့်ပေးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်သည့်အတွေးကို ဇွတ်ထည့်ပြီး ဘူးကိုသေချာပြန်စိတ်ကာ၊ ဖုန်းကိုပန်းကြားမှာ ညှပ်လိုက်၏။

“ရလား..အင်း ကျေးဇူးပဲမောင်..”

သေတ္တာပြန်ဖွင့်ပြီး ဘူးကိုထည့်ပိတ်ဖို့စဉ်းစားကာ..

“ကိုးနာရီခွဲမှပေမယ့် ငါ့ခဲပဲထွက်လာတော့မှာ..”

“.....”

“သားသားမပါဘူး..”

“.....”

“လျှောက်မမေးနဲ့တော့.. ဝါ့ကိုလာခေါ်လှည်း..”

“.....”

သူမ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ပခုံးနဲ့ ပါးကြားမှာ ညှပ်ထားသည့် ဖုန်းကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူ လိုက်ရာ..

“ဘာလုပ်..ဟင်..”

သူမနောက်လှည့်လိုက်ပေမယ့် ထိုသူသည်တစ်ကိုယ် လုံးကို နောက်ကနေ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကာ..

“မင်းကိုဘယ်သူက ထွက်သွားခွင့်ပေးမှာမို့လို့လဲ..”

ကိုကို..

ရုတ်တရက်ရုန်းဖို့သတိမရ၊ ကိုကိုနောက်ရောက်လာ တာကိုလည်း အံ့ဩကာ..

“ကိုကို..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ကိုကို..လွတ်..”

ဘဝင့်လည်တိုင် နညက်ညက်လေးမှာ နွေးသိမ့်သော အနံ့တွေ ဖြန့်ကျဲကျဲရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းမွတ်နူးညံ့ သော ဂုတ်သားလေးတွေ ပခုံးစွန်းလေးတွေထိ..

“ကိုကိုနော်..မနမ်းနဲ့ လွတ်..”

ဒီတစ်ခါလည်း သူများကိုနမ်းပြီး မောင်းထုတ်လိမ့်ဦး မည်။ ပြီးခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သတိရလိုက်ကာ ဘဝင်အံတင်း ပြန်ရုန်းတော့သည်။ သူမရုန်းသလောက် နာရီကသူမလက်ဖဝါး ခေးတွေကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ကာ သွယ်နွဲ့သောခါးသိမ်ကလေးကို

မင်းကျပ်စွာသိမ်းဖက်ထားခဲ့ပြီး..

“ဒီဘူးကို တမင်ချထားတာတောင် မင်းနားမလည်သေး

ဘူးလား..”

“ဒါ..”

“မင်းဆီက ကိုယ်ထွက်လာတည်းက မင်းကိုယ်နဲ့တွေ့စွဲ ချတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးတွေကို ကိုယ်တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့တာ..”

ဘဝင်ရုန်းနေတာလေးတွေ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ နာရီ နာခေါင်းချွန်ချွန်က သူမပါးရိုးလေးတစ်ဖက်မှာ ထိကပ် ထားခဲ့ပြီး..

“မင်းကိုလွမ်းတိုင်း နာတာတွေနဲ့ဖြေနေပေမယ့် ဖြေ ခို့မရတဲ့အခါ အဲဒီပုဝါတွေ ထုတ်ကြည့်ပြီး..”

ပါးချင်းကပ်၍ အတင်းပွတ်တိုက်နမ်းနေရင်း..

“ဘယ်လောက်ချစ်နေနေ ဘယ်တော့မှဂရုမစိုက်ခဲ့တာ

မင်း”

“ကိုကိုဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲထင်ခဲ့တာလေ..”

ကိုကို..ကိုကို ခုမှ..”

“မင်းကခုထိ ကိုယ့်ကိုဥပေက္ခာထားနိုင်နေတာကို..”

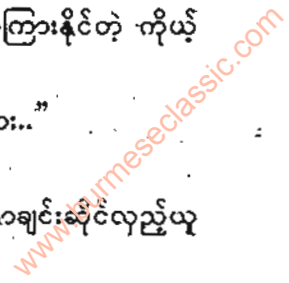
“မဟုတ်ဘူး..အဲဒါကိုကိုပြောတာတွေကြောင့်..”

“ပြောတာကိုမကြည့်ရဘူးကွ..မင်းမကြားနိုင်တဲ့ ကိုယ့် ရင်ထဲက အသံကိုပဲ နားထောင်ရမှာ..”

“ကိုကိုက နားထောင်ခွင့်ပေးလို့လား..”

“တော်ပါကွာ..”

နာရီက ဘဝင်ကိုယ်လေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ယူ

လိုက်ကာ၊ မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ မှောင်ရီပျိုး စပေမယ့် သူချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသော မျက်နှာလေးကသူ့မျက်လုံးထဲ မှာ ထင်းလင်းနေခဲ့လျက်..။

“ကိုယ်ချစ်သလောက် မင်းကိုယ့်ကိုမချစ်ပါဘူး..”

ဘဝင်ခုထိမယုံနိုင်သေးသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေဆဲဖြစ်ကာ..။

“ကိုကိုပဲ ဘဝင်ကို ခဏခဏမောင်းထုတ်နေတာပါ..”

“ဒါပေမယ့်မင်းကိုမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး မင်းကိုဖြစ်ရတဲ့ဒေါသတွေ မုန်းခဲ့မိတာတွေက ချက်ချင်းလတ် လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ပြန်ဖြစ်လာခဲ့တာ..မင်းနဲ့ကိုယ်အတိတ်က လွဲပြီး တခြားကိုယ့်အတွက် ဘာမှစိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိတော့သလို ရင်ထဲမှာ မင်းမှမင်း”

“မယ့်ဘူး..”

“ဘယ်ယုံမလဲ..မင်းကိုယ့်ကိုနားလည်ဖို့ ကြိုးစားဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“အဲ့ဒါကိုလည်း ကိုကိုခုရင်ခံနေတယ်မလား..နောက် တစ်ခါ ဘဝင်ကို ဒေါသအကြီးကြီးထပ်ဖြစ်ဖို့ရှိလာရင် နာစရာ တွေစုပုံပြီး”

“ဘာဖြစ်နိုင်လဲပြော..”

ဘဝင်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုမော့ ငေးနေခဲ့လျက်..။

“ကိုကိုလက်ထပ်ပွဲကြီး ခြိမ်ခြိမ်သဲကျင်းပနေခဲ့တာလေ..”

ဘဝင်ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှ ချစ်လို့မရဘူး..လက်

ထပ်ဖို့လည်းစိတ်မကူးခဲ့ဘူး ကိုကိုကို နေ့မနားညမနား ရှာနေ ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် သားလေးကိုအနားမှာ အမြဲထားပြီး ကိုကို နဲ့ပြန်ဆုံမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ..”

သူငဲ့နမ်းလိုက်တော့ ဘဝင်က မျက်နှာကိုပြန်တွန်းထား တာ။

“အဲ့ဒီပွဲကို ဘဝင်သာ အချိန်မီမမျက်နိုင်ခဲ့ရင်ရော..”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်နောက်မဆုတ်ဘဲ မင်းကိုခွဲထုတ်ခိုင်းခဲ့ ရင်ရော..”

ဘဝင်ငေးနေတုန်းမှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ ခိုးနမ်း လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့..။

သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကလေးလိုဆွဲပွေ့လိုက်ကာ..။

“ကိုကိုနော်..ဘဝင်ကိုကိုကို မကျေနပ်သေးဘူး..”

“ကိုကိုချော့မှာပေါ့..”

“ဟင့်အင်း..မရပါဘူး..”

သူမခေါင်းခါနေမိပေမယ့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ခွေ့ရာ နုနုပေါ့ အတူလှဲအိပ်ခဲ့ရင်း..။

အဖေ

အခန်း (၃၆)

ရယ်သံတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာကြည့်နူးနေခဲ့သည်။ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက ကိုကိုကိုရော ကိုကိုရဲ့အချစ်တွေကိုရခဲ့တာကြောင့်ရော သူမ ပျော်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့လောက်ပေမယ့် သည်မထင်..!

ချစ်မြတ်နိုးသောအကြည့်တွေနှင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်ရှည်လေးထင်လာအောင် ပြုံးနေတိုင်းချောမွန်နေတတ်သည့် ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုမဝနိုင်..! ပြီးတော့ သားလေးပျော်နေလိုက်တာ သူ့ဘွားအေ ရင်ခွင်ထဲမှာ..!

“ညည်းဘာမှမသိဘူးမို့လား...မသိတော့ မပူရဘူးပေကွာ”

အားလုံးကိုရှင်းပြပြီးမှ ဦးတင်ထွတ်က ရယ်မောရင်း ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ပန်းသီရိကလည်း ကျန်းမာလန်းဖြာနေလျက်..!

“အမေလည်း မသိခဲ့ရပါဘူးသမီးရယ်..သူတို့တူဝရီးပဲ သိကြတယ်..”

“ကျွန်တော်လည်းလေးလေးပြောတော့ သဘောမကျပါဘူး ဒါပေမယ့်..”

ပြောရင်း ဘဝင့်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ..!

“မေမေ့ချွေးမ ကြာကြာသည်းခံနေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့..”

“ကိုကိုနော်..သူများစွတ်ကပ်နေတာတောင်မှ ခဏခဏ ခောင်းထုတ်ဖို့ စကားစနေတာ..”

‘အဲဒါမင်းကို မြင်လိုက်ရတိုင်းအဲသည်းယားနေလို့’ လို့ မပြောဖြစ်ပေမယ့် ဆံပင်သပ်ရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို သူများကိုအသာလေးပြန်ရလိုက်တာသိလား..ဒီကတော့ သူ့ကိုပြန်ရဖို့ လှလိုက်ရတာကကောင်းလို့ လူမသတ်မိတာ..”

“ဟွန်း...ဟွန်း..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက သဘောကျစွာရယ်သည်။ နာရီက သူမ နဖူးလေးကို လက်ပြန်လှမ်းထုပြီး..!

“မင်း တမောင်မောင်နဲ့ဖုန်းပြောနေတိုင်း ကိုယ်လူသလို ချင်စိတ်ပေါက်နေတာကျတော့ သိလား..”

“အို မောင်က နာမည်ပဲဟာ..”

“မသိဘူး...နာမည်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်..”

“တော်ပါ လေးလေးသာ ဒီလိုမစွန့်စားခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ဘဝင်ငိုနေရပြီ..”

“အင်း ပြောတာပဲ..”

ဘဝင်က မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး တကယ်မကျေနပ်နိုင်သည့် မျက်နှာလေးနှင့်..

“သူ့မှာသနားရတာနဲ့..စာနာရတာနဲ့..”

“ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်သွားမှာ သိနေလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်ကလည်း စိတ်ကူးတွေနဲ့ပဲသားရယ်.. တကယ်တမ်း လူပြောလွတ်အောင် လက်ထပ်ခဲ့ရတာမှန်ရင် ဖွဲ့ပျက်သွားတည်းက သူ့နောက်ဆုတ်သွားမှာပေါ့..”

ဝိုင်က ပွဲပျက်သွားပြီးမှ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲထွက်လိုက်ပြီးမှ လက်ထပ်ပြီးသားပါဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့မိဘတွေကလည်း ဘာအတွက်စိတ်ခွဲသန့်ပြီး ဇွတ်ရှေ့တိုးနေကြမှန်းမသိ..

ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့ဦးတင်ထွတ်တို့ကတော့ ကလေးကိုမြင်တည်းက ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားမှန်း သိလိုက်သလို သံယောဇဉ်ကြီးက ငြိပြီးသားဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ပြင် ဘဝင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ လိုအပ်ချက်များစွာနဲ့ မသေသပ်စွာ ဝင်ရောက်လာတာမှန်သော်လည်း သူမရဲ့စေတနာအမှားနဲ့ ဖရိုဖရဲဆန်ခြင်းလေးတွေက အပြစ်ယူရက်ဖွယ် မရှိအောင် ဖြူစင်နေခဲ့၏။

ဒါကိုခံစားမိနေတည်းက မြေးနဲ့ဆွေးနွေးအဖြစ် ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ ဝိုင်က စည်းရဲ့အပြင်ဘက်က မိန်းကလေးဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မြေးနဲ့သမီးကို မေမေကချစ်နေတယ်..ကိုထွတ်ကလည်း နားလည်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝိုင်ကလည်း နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ..ဒါကြောင့် ဒီအမှုပြဿနာတွေဆင်ပြီး သူတို့ရဲ့စိတ်ရင်းကို မောင်လေးက ဖော်ထုတ်လိုက်တာပေါ့..”

“တကယ်လို့ ဝိုင်က ကိုကိုပြဿနာကို ခိုင်ခံရှင်းပေးပါ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝင်ပဲထွက်သွားရမှာပေါ့နော်..”

မထင်မှတ်သည့်မေးခွန်းမို့ ဒေါ်ပန်းသီရိဖြေရခက်သွားသည်။

နာရီက ပြူးကာ..

“ကိုယ်က သူ့ကိုဦးစားပေးဆုံးဖြတ်ခိုင်းခဲ့တာ..အဖြေဘယ်လိုထွက်လာသင့်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောထားပြီးသား..”

ပြောနေရင်း ဘဝင်ဘေးကိုပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးလေးကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း..

“ကိုယ်ကမင်းနဲ့သူ့ကို နှိုင်းယှဉ်ရွေးချယ်နေတာမဟုတ်ဘူး ဘဝင်..သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်နှုတ်ထွက်ခွင့်ပေးထားခဲ့တာ..”

“မေမေရိပ်မိပါတယ်..”

ဒေါ်ပန်းသီရိက နေရာမှထရပ်လိုက်ရင်း ကလေးကိုချပေးလိုက်ကာ နံရံကပ်ရှေးလက်ရာပန်းချီပုံတွေရှေ့ထိ လျှောက်သွားခဲ့ပြီး..

“သားက ဝိုင်ကိုဦးစားပေးဆက်ဆံနေပေမယ့် ဝိုင်ရော သူ့မိဘတွေရော ဘဝင်ကိုပဲ မနာလိုမဆွေရစိတ်တွေ ထားနေကြ တယ်။ အဲဒါ သားရဲ့စိတ်ကိုတကယ်ပိုင်ထားတာ ဘယ်သူမှန်းသူ တို့သိနေကြလို့လေ..”

ပြောရင်း ထိုနေရာကနေဘဝင်ဆီ လှည့်ကြည့်လာပြီး..

“မနာလိုအမှန်းပွားခံရပြီဆိုရင် သတိထားရမှာပေမယ့် သူတို့ကို မမှန်းနဲ့သမီး..ကိုယ်ကသူတို့ထက်သာနေလို့ မနာလိုကြ တော့ ခုတော့အဖြေပေါ်သွားပါပြီ..တကယ်ဆို မင်္ဂလာပွဲပျက် သွားတည်းက ကိုယ်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေလိုက်ကြရင် ပြီးသွား ကြမှာ..”

တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်နေသလိုပြောရင်း အိမ်ရှေ့ ကို ဆက်လျှောက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့မှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး ဘဝင်ကိုပဲ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ..

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်..သမီးက ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သားခေါ်သလို..ကိုထွတ်ကို လေးလေးလို့ခေါ်ခဲ့တယ်..ပြီးတော့ မေမေ့ကိုအမေတဲ့..”

အမေခေါ်သံကို ဘဝင်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ဟူအောင် ခေါ်ပြရင်း ခေါ်ပန်းသီရိမျက်နှာက ကြည်နူးပီတိပြုံးတို့နှင့်..

“အတင်းဆွေမျိုးစပ်ဖို့ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ လုံးဝမတူဘူး..”

ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ အိမ်ရှေ့ကိုခပ်ပြုံးပြုံးငေး၍ ပြောနေတာဖြစ်ကာ..

“ကလေးဆန်တယ်..ဖြူစင်တယ်။ အမေလို့ခေါ်ခဲလိုက် ရတဲ့ မေမေ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်သားသမီးကခေါ်လိုက်တာ လိုမျိုး

နွေးထွေးတဲ့ စီးမျောမှုကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး... မိသားစု ထိခိုက်ဖွယ် ရှိလာမှာမျိုးဆို သူကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဘယ်သူ့ကိုတိုင်တည်ပြီး ပြောမှန်းမသိဘဲ ပြောပြီးတော့ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားခဲ့၏။ ခြံထဲမှာ မိကျော့နဲ့ခြံစောင့်ရယ် ဒရိုင်ဘာရယ်ပြီးတော့ သားလေး ရယ်..။

ဘယ်လိုကစားနည်းတွေ ကစားနေမှန်းမသိဘဲ အော် ဟစ် ဆူညံနေလေသည်။

“ကိုကို..”

“ပြော..”

“တို့ကိုဖြေဆေးတွေ သိပ်လွှတ်မနေနဲ့..ဘဝင်ကိုထားပြီး အဲတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နေတာကို ဘဝင်လုံးဝမကျေနပ် ဘူး သိလား..ပြီးတော့ ကိုကိုကို မနည်းပြန်လုထားတာကိုလည်း မမေ့နိုင်ဘူး..”

“ကောင်းတာပေါ့..မမေ့ဖို့ပဲလိုတာ..”

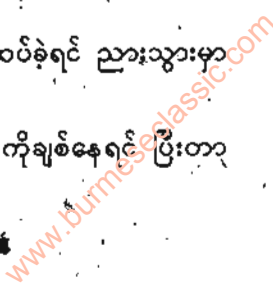
“ကိုကိုနော်..”

“ဟာ..ဘာလဲ။ နာတယ်နော်..”

ဗိုက်ကိုဖိလိမ်ဖို့ အဆင်သင့်ကိုင်ထားပြီးမှ နာရီမေးဖျား နားမှာကပ်၍..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..ကိုကိုသူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရင် ညားသွားမှာ ပဲ..”

“ညားရင်လည်းညားမှာပေါ့..မင်းကိုချစ်နေရင် ပြီးတာ ပဲ”

“ဘာ..”

“ဟိတ်..ထပ်နာအောင်မဆွဲနဲ့နော်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ တအားဖက်နမ်းပစ်မှာ..”

ဘဝင့်လက်ပေါ်ကနေ ထပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ နမ်းပစ်မှာဆိုပြီး ပါးပြင်လေးကို ဖျတ်ခနဲကပ်နမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ..

“ဟုတ်တယ် ညားချင်လည်းညားသွားနိုင်တယ်..အဲဒါက ကိုယ်လုပ်သင့်လို့ လုပ်လိုက်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုပဲ..ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ထိ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းပဲရှိနေခဲ့တာ..နောက်လည်း မမေ့နိုင်အောင်ဖြစ်နေနိုင်သေးတာပဲ..”

“ဟင့်အင်း..ရင်ထဲမှာရှိတာ မြင်ရတာမှမဟုတ်တာ၊ လက်တွေ့ကတော့ ကိုကိုကိုဘဝင်လုယူခဲ့ရတာပဲ..”

“အချစ်ကိုလုယူတိုင်း ရကြလို့လား..ပြော..”

“ဒါကတော့..”

“မင်းလိုပဲ သူလည်းကိုယ့်အနားမှာနေပြီး ကြိုးစားခဲ့တာပဲ ကိုယ်မင်းကို ဒေါသတွေနဲ့ပေက္ခာထားပြီး သူနဲ့ဆိုပြေပြစ်ခဲ့တယ်..ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်က ဘယ်မှာလဲ..”

ဘဝင့်မျက်နှာလေးကြည့်လင်စပြု၏။

“မင်းကို ဟိုးအရင်ကလည်း မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့မိတယ်.. မင်္ဂလာစင်မြင်ပေါ် လောဘဇောတိုက်ပြီး ပြေးတက်လာတော့လည်း ချစ်နေဆဲပဲ..မင်းကိုမြင်လိုက်ရတဲ့အခါတိုင်း ကိုယ့်မှာ မင်းကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့သလိုပဲ..”

ပြောနေရင်း စကားသံတို့တိုးလျသွားခဲ့ပြီး ဘဝင့်ခါးလေးကို ဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်လျှင်..

“ကိုကို ဧည့်ခန်းကြီးမှာ..”

“မင်းကိုချစ်တယ်..မင်းလောက်ချစ်စရာကောင်းတာမင်းလိုဖြူစင်တာ မင်းထက်ပိုပြီးစွာတေးလန်တာ နောက်ထပ်ဘစ်ယောက် ရှိလာရင်တောင် မင်းနှုတ်ခမ်းတွေလောက် ရင်ခုန်ဖို့ ထောင်းမှာမဟုတ်ဘူး..အခုဆို အဲဒီအချစ်စိတ်တွေက ဆထက်ဆင်းရဲတိုးသွားပြီ.. ဘာလို့လဲသိလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“မင်းက ကိုကိုသားလေးကို မွေးပေးတာလေ..စက်နာရီချဲ့မေမေ..”

“ဟွန်း..”

ဘဝင် ကိုကိုကိုပြန်ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သားလေးကို မေမေလို့ခေါ်ခိုင်းတော့ဖို့လည်း ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ကိုကိုကိုဘယ်တော့မှ မဆိုးတော့ဘူးလို့လည်း တိတိတိတိလေး ကတိပေးမိလေသည်။

အဲဒီကတိ တည်နိုင်တာ မတည်နိုင်တာကတော့..

စာပေအဖွဲ့
ထာရ

၂၂၀

